

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΕΤΟΞΖ!

ΑΡ ¹⁰/₃₄₁

1933

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΙΚΟΝ ΟΙΚΟΝ Ι. ΓΟΥΛΑΚΟΥ

ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦ. 25-515

ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 45

ΦΡΑΚΑ

ΔΙΑΡΚΗΣ ΕΚΘΕΣΙΣ ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΚΑΛΥΤΕΡΩΝ
ΑΓΓΛΙΚΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ

ΣΜΟΚΙΝ

Κάθε κομψή κυρία δεν πρέπει να βιασθή να ράψη τα φορέματά της. 'Ας επισηκεθῇ τὸν ΡΑΠΤΙΚΟΝ ΟΙΚΟΝ τῆς διπλωματούχου μοδίστας.

Δ^ΔΟΣ ΧΡΥΣΑΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ

ΟΔΟΣ ΒΟΥΛΗΣ 37α.

Θὰ εὕρῃ ὅλα τὰ τελευταῖα μοντέλλα τῆς χειμερινῆς αἰτῆς με χάρι, Παριζιάνικα γεύσε καὶ τιμὰς λογικὰς.

Γίνονται δεκταὶ παραγγελίαι καὶ ἀπὸ τὰς ἐπαρχίας ἐπὶ μέτρῳ.

ΑΝΘΗ

Διὰ Βάζα.

Διὰ Φορέματα.

Διὰ Μπουτουνιέρες
ΠΛΟΥΣΙΩΤΑΤΗ ΣΥΛΛΟΓΗ

ΚΟΝΤΟΥΖΟΓΛΟΥ, ΚΛΕΙΤΙΟΥ 8

ΠΑΡΟΔΟΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ

ΓΙΑΟΥΡΤΙ ΣΧΕΤΟ ΠΡΟΒΙΟ

ΟΛΟΠΑΧΟ ΗΓΓΥΗΜΕΝΟΝ

Χ. ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ & ΕΥ. ΜΑΣΟΥΡΙΔΗΣ

Ὁδὸς Πραξιτέλους 6.

Βούτυρα νωπά καὶ ὅλα τὰ εἶδη τῆς μαγειρικῆς.

«ΓΚΡΑΣ»

Τὸ λεπτότατον, τὸ ὠραιότατον,
τὸ πλέον μεθυστικὸν καὶ μεντέρνε
ἄρωμα

«AIR DE GRACE»

Εἰς χύμα πρὸς ὄρ. 3 τὸ γραμ.

«ΓΚΡΑΣ» Περικλῆς 45

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΡΕΜΑ ΕΛΕΝΑ

Ἀπαραίτητον καλλωπιστικὸν διὰ κάθε
κυρία. Διατηρεῖ τὴν δροσερότητα τοῦ
προσώπου. Καθαρίζει τὸ δερμα. Ἐξολε-
ρεῖ τὰς σπυτίδας. Προφυλάσσει τὸ πρό-
σωπον ἀπὸ τὰς καιρῶν μεταβολὰς.

Διὰ περισσότερας πληροφορίας ἀπο-
σταλῆτε εἰς τὸ Φαρμακεῖον κ. Νικητῆ
Δασκαλῶν, Ὁμόνοια.

ΟΙΚΙΑ διόρφος ἐν Γλυφάδῃ
με ὅλα τὰ χρειώδη, με κήπον καὶ
ἀφρονον νερὸ ἀνταλλάσσει-
ται με ἀνάλογον ἐν Ἀθήναις

διαμέρισμα εἰς πολυκατοικίαν.
Πληροφορίαι παρ' ἡμῶν.

ΛΟΥΚΑΣ ΜΟΥΖΑΣ

Ἰατρός Παιδολόγος
Διδάκτωρ Πανεπιστημίου Ἀθ-
ῶννης, τῶς ἐσωτερικῆς βοηθὸς
Νοσοκομείου Πανεπιστημίου Ἀθ-
ῶννης. Δέχεται Δέκα 7 (πάρδος
Βουλῆς) 10—12 π.μ. καὶ 6—7 μ. μ.
Τηλέφ. 23078.

ΓΕΩΡ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ

Ἰατρός δερματολόγος. Ἐπὶ δεκα-
εξαετίαν ἑπιμελητὴς τῆς ἰδιαιτέ-
ρας Κλινικῆς τοῦ Καθηγητοῦ κ.
Γεωρ. Φωτεινοῦ. Δέχεται ἐδὲς Κε-
φαλληνίας καὶ Τεγέας 1.

Ὁραὶ 8—11 π.μ. καὶ 4—7 μ.μ.

Συνιστῶμεν τὴν **ΟΦΘΑΛΜΟ-**

ΛΟΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ τοῦ κ.
ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ. Ὑψηλοῦ

τῆς Ὀφθαλμολογίας ἐν τῷ Πανε-
πιστημίῳ.

Μενάνδρου 27-Ἀθῆναι. Τηλ. 1-60

«ΓΚΡΑΣ»

Ὅλα τὰ νεώτερα ἄρώματα εἰς
χύμα

πρὸς 2.50—3 δραχ. τὸ γραμ.

Ἀφθαστα εἰς λεπτότητα καὶ διαρ-
χειαν.

«ΓΚΡΑΣ» Περικλῆς 45

ΚΟΛΩΝΙΑ

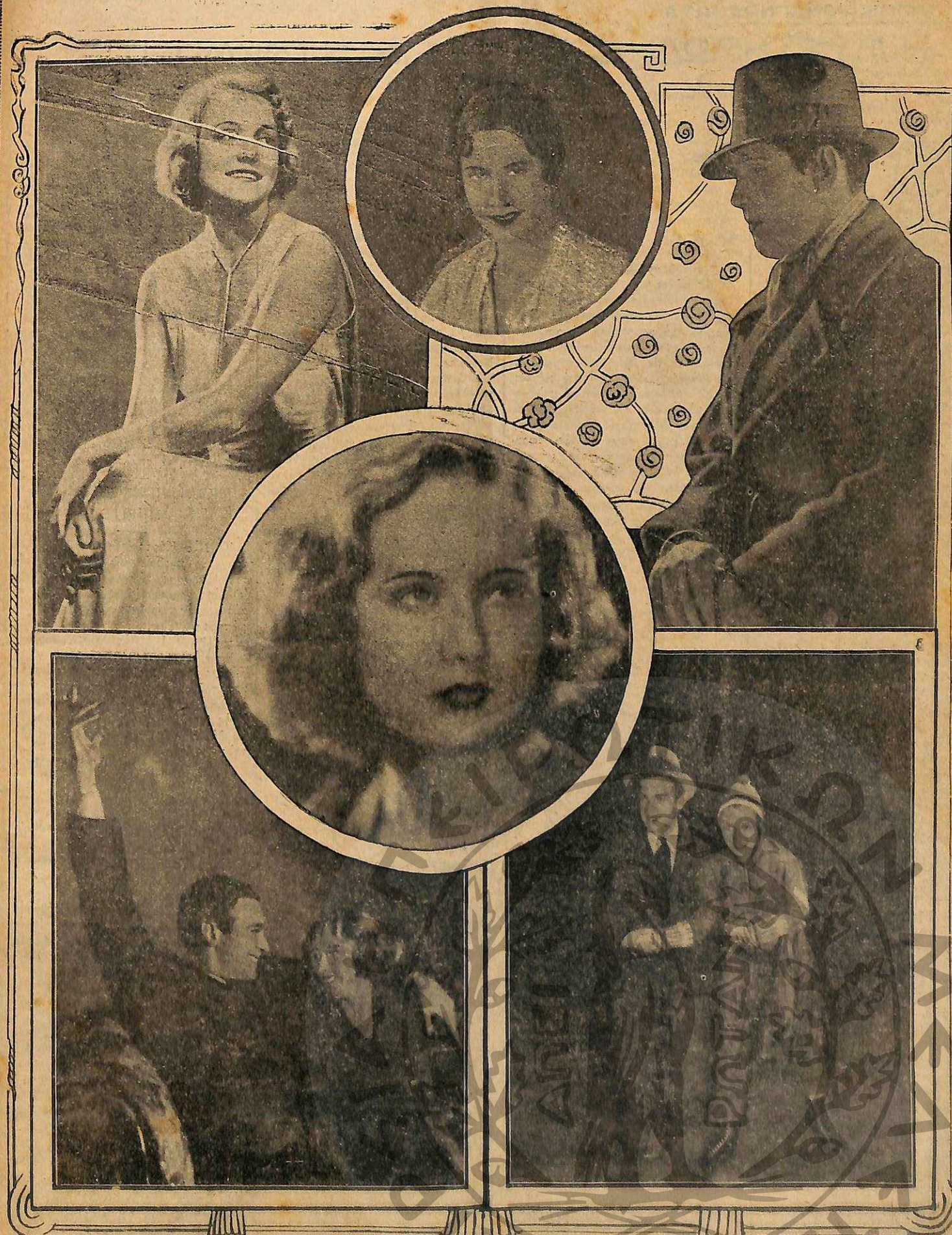
ΜΙΧ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΓΛΟΥ

Ασυναγωνίστος καὶ πασίγνω-
στος. Με πλεῖστον ἄρωμα. Διεδ-
κτῆς καταπληκτικῶς. Κατεκτιήσεν

ὅλας τὰς τάξεις, λόγω τῆς ποι-
ότητος τῆς

ΠΩΛΕΙΤΑΙ: Πλατεία Παλασθ Δημο-
κρατερίου, ἀριθμοὶ 103 καὶ 104

Η ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Ἐν ἄνω ἀριστερά: Ἡ ρομαντικὴ βεντέτα τῆς θρόνης Μίνα Γκουπέλλ. Μέσον: Ἡ Μαίη Κλάγκ, μεσομαρῶν αὐτοῦ τοῦ Χόλ-
λγουντ. Δεξιά: Ὁ περίφημος ἥθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου Κλάρε Γκίμπελ. Μέσον: Ἡ γνωστοτάτη γόσσα Μυρία Χό-
κινς. Ἐν ἑξῆς ἀριστερά: Ὁ Ντούγκλας Φαίμπαρνς, υἱός, καὶ ἡ Τζόαν Μπλουτλ, ὁ ἑνα καινούριον τοῦ φιλμ. Δεξιά: Ὁ Ἑρρί-
κ Λάουρεν καὶ ἡ Ντόροθυ Ἀλ στο «Δρόμο τῆς Ἀγάπης», μὲ νέα τους ταινία.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΣΤΟΚΜΠΡΙΤΣ

(Η άπιστευτος περιπέτεις του διασώμευ 'Αμερικανού αστυνομικού ΝΙΚ ΚΑΡΤΕΡ)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΜΕΣΩ Ο ΣΤΟΚΜΠΡΙΤΣ, πετάχτηκε απάνω, έσφιξε τη γραμμή του και, ύψωντας το χέρι του, τι κατέβασε με άστρα-πιαία ταχύτητα.

Αν πετούσανε το σκοπό του, ή τρομερή έκπληξη θα σώριζε κάτω τον Νικ άκρίβητο.

Μά όταν ή πυγμή του Στόκμπριτς έφτασε εκεί που διεθυνόταν, ή κεφαλή του Νικ βρισκόταν πιά μακριά.

Ο Στόκμπριτς ήταν γνωστός στους θαμώνες του υπόπτου κέντρου ως τρομερός κωμικός, ή οποίος δεν έπινοογραφούσε μπουστά σε τίποτε.

Γι' αυτό ήταν όλοι περίεργοι να δούν ποιά στάσι θα κρατούσε άπέναντί του ή μηχανική, δηλαδή ή Σίλ.

Ο Νικ με θυγαριά κι' άταραχία παραβήχτηκε λίγο πίσω και έπεσε με φωνή μεσημεριού 'Αμερικανού.

—'Ονομάζομαι, κύριε, Ντάν Κοβλ και έζησα πολύ καιρό στην Βιργίνια, ή οποία, καθώς έξω, είνε πατρίδα σας... Δεν έχω λόγους να τσακωθώ μαζί σας, ούτε και, να γίνω έχθρος σας... Αν θέλετε όμως να γρηγορήσω, μπορούμε να μοναχίζουμε σύμφωνά με όλους τους κανόνες. 'Οσπόσο, αν θέλετε να γίνουμε φίλοι, δεν θέλω κι' εγώ τίποτε καλύτερο. 'Αναγνωρίζω κι' εγώ πως σας πείραξα και σας ζητώ συγγνώμη.

Η στάσις του Νικ έκανε μεγάλη εντύπωση στο Στόκμπριτς, ή οποίος συγκατατίθετο στην όργη του, χαμογέλασε πως το μεταμορφωμένο άστυνομικό και του έδωσε το χέρι του.

—Κι' εγώ παραδέχομαι, έπρε ο λοποδότης, πως έχω το έλαττωμα να είμαι πολύ ζωηρός. 'Αφού όμως ζήσατε στη Βιργίνια, έμιαστε άδελφοί και σας δίνω το χέρι μου. Αφημονήσατε τη γροθιά μου που δεν σας έζηγίε άλλωστε.

—Θεωρώ το ζήτημα τελεωμένον! άπάντησε ή Σίλ.

Τότε ή Στόκμπριτς, άφου χαμόγελας, βγήκε έξω.

Όταν έμειναν μόνοι, ή Σίλ έπρε, άπευθυνόμενος προς τον Πάτσο:

—Κύριε Μπόρσον, λίγο θέλεις να πιστώσεις με το φίλο σας. Πότνως τα πράγματα κινούνταν και τώρα μπορούμε να παίξουμε τη γροθιά μας. Θα παίξετε λοιπόν.

—Βόχαλίστος, κύριε Ντάν Κοβλ, άπάντησε ή Πάτσο στο Νικ. Ναι, έχωτε δική... Δεν άναμύζομαι Μπόρσον... 'Ολοι με έβρουν έδώ ως Τζέιμς Ντράν.

—Τό έξω, κι' έπειδή το έξω, λίγο θέλεις να φάω τη γροθιά του φίλου σας.

—'Ας αφήσουμε όμως τους δυ άστυνομικούς και ά: ξαναγυρίσουμε στη Στόκμπριτς.

Ο περίφημος λοποδότης, μόλις βγήκε από το μαγαζί του Τέρου, διευθύνθηκε προς ένα ιδιωτικό μέγαρο της Πέμπτης Λεωφόρου, το όποιο άπό καιρό είχε τραβήξει την προσοχή του κακούργου.

Τό μέγαρο αυτό δεν ήταν άλλο παρά ή κατοικία του κ. Λεμουέλ Στόκμπριτς, του γυναικαδέλφου και κληρονόμου του μακαρίτου Κράντλ.

Τρείς μήνες τώρα ή Στόκμπριτς κατέστρωνε σχέδια επί σχεδίων κι' έκανε ένα σωρό προπαρασκευαστικές ένεργειες για να κατορθώσει να γίνη κύριος των θησαυρών του υπογείου. Μία λοιπόν άπ' τις ένεργειές του αυτές ήταν να εισχωρήσει και στο μέγαρο του Στόκμπριτς, για λόγους που μανάχα αυτός τους έζησε.

Η μόνη δέ κατάλληλη ώρα για ένα τέτοιο κόλπο ήταν αυτή που είχε διαλέξει, τώρα, ή δεύτερη μεταμεσονύκτιος.

Μόλις ή Στόκμπριτς έφτασε στην έξώθυρα του μεγάρου, την άνοιξε μ' ένα κλειδί. Διέσχισε τον κήπο κι' έφτασε στην κυρία πόρτα της κατοικίας. Μ' ένα άλλο κλειδί, την άνοιξε κι' αυτή.

Οι άναγνώστες μας: ή' άναρωτηθείτε...

—'Ονομάζομαι, κύριε, Ντάν Κοβλ και έζησα πολύ καιρό στην Βιργίνια, ή οποία, καθώς έξω, είνε πατρίδα σας... Δεν έχω λόγους να τσακωθώ μαζί σας, ούτε και, να γίνω έχθρος σας... Αν θέλετε όμως να γρηγορήσω, μπορούμε να μοναχίζουμε σύμφωνά με όλους τους κανόνες. 'Οσπόσο, αν θέλετε να γίνουμε φίλοι, δεν θέλω κι' εγώ τίποτε καλύτερο. 'Αναγνωρίζω κι' εγώ πως σας πείραξα και σας ζητώ συγγνώμη.

Η στάσις του Νικ έκανε μεγάλη εντύπωση στο Στόκμπριτς, ή οποίος συγκατατίθετο στην όργη του, χαμογέλασε πως το μεταμορφωμένο άστυνομικό και του έδωσε το χέρι του.

—Κι' εγώ παραδέχομαι, έπρε ο λοποδότης, πως έχω το έλαττωμα να είμαι πολύ ζωηρός. 'Αφού όμως ζήσατε στη Βιργίνια, έμιαστε άδελφοί και σας δίνω το χέρι μου. Αφημονήσατε τη γροθιά μου που δεν σας έζηγίε άλλωστε.

—Θεωρώ το ζήτημα τελεωμένον! άπάντησε ή Σίλ.

Τότε ή Στόκμπριτς, άφου χαμόγελας, βγήκε έξω.

Όταν έμειναν μόνοι, ή Σίλ έπρε, άπευθυνόμενος προς τον Πάτσο:

—Κύριε Μπόρσον, λίγο θέλεις να πιστώσεις με το φίλο σας. Πότνως τα πράγματα κινούνταν και τώρα μπορούμε να παίξουμε τη γροθιά μας. Θα παίξετε λοιπόν.

—Βόχαλίστος, κύριε Ντάν Κοβλ, άπάντησε ή Πάτσο στο Νικ. Ναι, έχωτε δική... Δεν άναμύζομαι Μπόρσον... 'Ολοι με έβρουν έδώ ως Τζέιμς Ντράν.

—Τό έξω, κι' έπειδή το έξω, λίγο θέλεις να φάω τη γροθιά του φίλου σας.

—'Ας αφήσουμε όμως τους δυ άστυνομικούς και ά: ξαναγυρίσουμε στη Στόκμπριτς.

Ο περίφημος λοποδότης, μόλις βγήκε από το μαγαζί του Τέρου, διευθύνθηκε προς ένα ιδιωτικό μέγαρο της Πέμπτης Λεωφόρου, το όποιο άπό καιρό είχε τραβήξει την προσοχή του κακούργου.

Τό μέγαρο αυτό δεν ήταν άλλο παρά ή κατοικία του κ. Λεμουέλ Στόκμπριτς, του γυναικαδέλφου και κληρονόμου του μακαρίτου Κράντλ.

Τρείς μήνες τώρα ή Στόκμπριτς κατέστρωνε σχέδια επί σχεδίων κι' έκανε ένα σωρό προπαρασκευαστικές ένεργειες για να κατορθώσει να γίνη κύριος των θησαυρών του υπογείου. Μία λοιπόν άπ' τις ένεργειές του αυτές ήταν να εισχωρήσει και στο μέγαρο του Στόκμπριτς, για λόγους που μανάχα αυτός τους έζησε.

Η μόνη δέ κατάλληλη ώρα για ένα τέτοιο κόλπο ήταν αυτή που είχε διαλέξει, τώρα, ή δεύτερη μεταμεσονύκτιος.

Μόλις ή Στόκμπριτς έφτασε στην έξώθυρα του μεγάρου, την άνοιξε μ' ένα κλειδί. Διέσχισε τον κήπο κι' έφτασε στην κυρία πόρτα της κατοικίας. Μ' ένα άλλο κλειδί, την άνοιξε κι' αυτή.

Οι άναγνώστες μας: ή' άναρωτηθείτε...

—'Ονομάζομαι, κύριε, Ντάν Κοβλ και έζησα πολύ καιρό στην Βιργίνια, ή οποία, καθώς έξω, είνε πατρίδα σας... Δεν έχω λόγους να τσακωθώ μαζί σας, ούτε και, να γίνω έχθρος σας... Αν θέλετε όμως να γρηγορήσω, μπορούμε να μοναχίζουμε σύμφωνά με όλους τους κανόνες. 'Οσπόσο, αν θέλετε να γίνουμε φίλοι, δεν θέλω κι' εγώ τίποτε καλύτερο. 'Αναγνωρίζω κι' εγώ πως σας πείραξα και σας ζητώ συγγνώμη.

Η στάσις του Νικ έκανε μεγάλη εντύπωση στο Στόκμπριτς, ή οποίος συγκατατίθετο στην όργη του, χαμογέλασε πως το μεταμορφωμένο άστυνομικό και του έδωσε το χέρι του.

—Κι' εγώ παραδέχομαι, έπρε ο λοποδότης, πως έχω το έλαττωμα να είμαι πολύ ζωηρός. 'Αφού όμως ζήσατε στη Βιργίνια, έμιαστε άδελφοί και σας δίνω το χέρι μου. Αφημονήσατε τη γροθιά μου που δεν σας έζηγίε άλλωστε.

—Θεωρώ το ζήτημα τελεωμένον! άπάντησε ή Σίλ.

Τότε ή Στόκμπριτς, άφου χαμόγελας, βγήκε έξω.

Όταν έμειναν μόνοι, ή Σίλ έπρε, άπευθυνόμενος προς τον Πάτσο:

—Κύριε Μπόρσον, λίγο θέλεις να πιστώσεις με το φίλο σας. Πότνως τα πράγματα κινούνταν και τώρα μπορούμε να παίξουμε τη γροθιά μας. Θα παίξετε λοιπόν.

—Βόχαλίστος, κύριε Ντάν Κοβλ, άπάντησε ή Πάτσο στο Νικ. Ναι, έχωτε δική... Δεν άναμύζομαι Μπόρσον... 'Ολοι με έβρουν έδώ ως Τζέιμς Ντράν.

—Τό έξω, κι' έπειδή το έξω, λίγο θέλεις να φάω τη γροθιά του φίλου σας.

—'Ας αφήσουμε όμως τους δυ άστυνομικούς και ά: ξαναγυρίσουμε στη Στόκμπριτς.

Ίσως πως ή Στόκμπριτς είχε κατορθώσει να προμηθευτή τα κλειδιά της κατοικίας του Στόκμπριτς. 'Ας το άκούουν λοιπόν κι' αυτό.

Προ τριών ημερών, ή Στόκμπριτς είχε άναβεί: στο γνωστό μας νεκρό λοποδότη Ρόντεν-Παντίκ, να παρακολουθήσει τον Στόκμπριτς και να του κλέψι άπ' την τσέπη του τα κλειδιά του, τα όποια έζησε πως είχε περασμένα σε μία χροστή άλυσίδα.

Μόλις λοιπόν ή Στόκμπριτς βγήκε άπ' το μέγαρό του, ή Ρόντεν άρχισε να τον παρακολουθώ. Πίσω άπ' το Ρόντεν, πήγαινε κι' ή ίδια ή Στόκμπριτς.

Η παρακολούθηση βαστήξε μία ώρα όλόκληρη, ως ότου ή Στόκμπριτς μπήκε σε μία άγορά πολυσύχναστη.

Έκει, ή Ρόντεν, έπωφελομένως της κομποληψίας, κατώρθωσε να κλέψι τα κλειδιά. 'Ο Στόκμπριτς, πλησίασε τότε το μικρό, πήρε τα κλειδιά, ή' άποτύπωσε σ' ένα κομμάτι καρί και κατόπιν, δίνοντάς τα πάλι στο Ρόντεν, του έπρε:

—Πήγαινε και άίσε τα κλειδιά με τρόπο κοντά σ' αυτόν που το τα πήρε. Σκόπε κατόπιν και δες του τα

Κάτταξε γύρω του προσεχτικά κι' έπειτα, ύψωνοντας περιφρονητικά τους ώμους του, διέσχισε, περπατώντας άνάλαφρα, το διάδρομο κι' άρχισε ν' άνεβάζει τη σκάλα.

Η ΕΞΑΦΑΝΙΣΙΣ ΤΟΥ ΣΤΟΚΜΠΡΙΤΣ

Ο Νικ Κάρτερ βρισκόταν μόνος του στην πλουσία βιβλιοθήκη του, όταν έβρανα άντήχησε το τηλέφωνο. 'Ο άστυνομικός έτρεξε άμέσως σ' αυτό, και παίρνοντας το άκουστικό, ρώτησε:

—Έμπρός! Ποιος είνε;

—'Ηθελα να μιλήσω στον κύριο Κάρτερ, άκούστηκε άπ' την άλλη άκρη του άρματος: μία φωνή με τόνο άπειροσύνης. Είμαι ή κ. Στόκμπριτς. Προς Θεού! Έθελω τον κ. Κάρτερ, ή' αν δεν είνε ή ίδιας εκεί, κανένα από τους βοηθούς του.

—Εδώ είνε ή ίδιας ή Κάρτερ. Μπορείτε λοιπόν, κυρία μου, να μου πείτε ή' θέλετε...

—'Ω! κύριε Κάρτερ... Σας έκτενώ!... Έλάτε γρήγορα έδώ!... Είμαι άνάστατη.

—Μά τι συμβαίνει, κυρία μου; τη διέκοψε ή Νικ. Πέστε μου την αίτία της άνησυχίας σας.

—'Ο κ. Στόκμπριτς, ή σύζυγός μου, εξαφανίστηκε. Τό χάκο τον άναζητήσαμε παντού. Δεν τον βρήκαμε πουθενά. Δεν έξω τί να κάνω. Βοηθήστε με, κύριε Κάρτερ...

—Πολύ καλά, κυρία μου. 'Ερχομαι και' εσθάν στο σπίτι σας.

Μετά μισή ώρα, ή Κάρτερ έμεινε στο σαλόνι του Στόκμπριτς, όπου βοήκε τη σύζυγό του πολύ ταρραμένη και τρομαγμένη! Έπίσης όλοι οι άνηρέται του μεγάρου ήταν άνάστατοι.

—'Ω! κύριε Κάρτερ! φώναζε ή κ. Στόκμπριτς, μόλις τον είδε. Σας έχωχαριστώ πολύ που ήρθατε!...

—Μά τι συνέβη, κυρία μου; Πώς εξαφανίστηκε ή σύζυγός σας;

—'Ακούστε με... άπάντησε ή κυρία Στόκμπριτς, καταβάλλοντας μία προσπάθεια για να συνέλθι και να διηγήθι τα πράγματα με τη σειρά τους. Χτες το βράδυ, πλαγιάσαμε κατά τις έντεκα. Προηγούμενος, ή Λεμουέλ με συνόδευσε δε την πόρτα του διαματίου μου που βρίσκεται δίπλα στο δικό του. Έγώ, έπειδή ή-

έτσι που να νομίσω πως το έπασαν και να μη κατέλθω πως το τα κλέψαμε.

Ο Ρόντεν έκανε σύμφωνα με τις υποδείξεις του Στόκμπριτς. 'Ο κ. Στόκμπριτς, άλιστα, άναμειβόντάς τον για την τιμιότητά του, του έδωσε ένα δολλάριο...

Έτσι ή Στόκμπριτς έκανε άντικείμεν του μεγάρου του Στόκμπριτς, γάρη στα όποια άνοιξε τώρα με μεγάλη ευκολία τις πόρτες του.

Όταν μπήκε μέσα στο μέγαρο, βρήκε σ' ένα μεγάλο μαρμαριωμένο διάδρομο που κατέληγε σε σκάλα. Έδε πως βρισκόταν, μέσα σε πραγματικό παλάτι.

Κάτταξε γύρω του προσεχτικά κι' έπειτα, ύψωνοντας περιφρονητικά τους ώμους του, διέσχισε, περπατώντας άνάλαφρα, το διάδρομο κι' άρχισε ν' άνεβάζει τη σκάλα.

Η ΕΞΑΦΑΝΙΣΙΣ ΤΟΥ ΣΤΟΚΜΠΡΙΤΣ

Ο Νικ Κάρτερ βρισκόταν μόνος του στην πλουσία βιβλιοθήκη του, όταν έβρανα άντήχησε το τηλέφωνο. 'Ο άστυνομικός έτρεξε άμέσως σ' αυτό, και παίρνοντας το άκουστικό, ρώτησε:

—Έμπρός! Ποιος είνε;

—'Ηθελα να μιλήσω στον κύριο Κάρτερ, άκούστηκε άπ' την άλλη άκρη του άρματος: μία φωνή με τόνο άπειροσύνης. Είμαι ή κ. Στόκμπριτς. Προς Θεού! Έθελω τον κ. Κάρτερ, ή' αν δεν είνε ή ίδιας εκεί, κανένα από τους βοηθούς του.

—Εδώ είνε ή ίδιας ή Κάρτερ. Μπορείτε λοιπόν, κυρία μου, να μου πείτε ή' θέλετε...

—'Ω! κύριε Κάρτερ... Σας έκτενώ!... Έλάτε γρήγορα έδώ!... Είμαι άνάστατη.

—Μά τι συμβαίνει, κυρία μου; τη διέκοψε ή Νικ. Πέστε μου την αίτία της άνησυχίας σας.

—'Ο κ. Στόκμπριτς, ή σύζυγός μου, εξαφανίστηκε. Τό χάκο τον άναζητήσαμε παντού. Δεν τον βρήκαμε πουθενά. Δεν έξω τί να κάνω. Βοηθήστε με, κύριε Κάρτερ...

—Πολύ καλά, κυρία μου. 'Ερχομαι και' εσθάν στο σπίτι σας.

Μετά μισή ώρα, ή Κάρτερ έμεινε στο σαλόνι του Στόκμπριτς, όπου βοήκε τη σύζυγό του πολύ ταρραμένη και τρομαγμένη! Έπίσης όλοι οι άνηρέται του μεγάρου ήταν άνάστατοι.

—'Ω! κύριε Κάρτερ! φώναζε ή κ. Στόκμπριτς, μόλις τον είδε. Σας έχωχαριστώ πολύ που ήρθατε!...

—Μά τι συνέβη, κυρία μου; Πώς εξαφανίστηκε ή σύζυγός σας;

—'Ακούστε με... άπάντησε ή κυρία Στόκμπριτς, καταβάλλοντας μία προσπάθεια για να συνέλθι και να διηγήθι τα πράγματα με τη σειρά τους. Χτες το βράδυ, πλαγιάσαμε κατά τις έντεκα. Προηγούμενος, ή Λεμουέλ με συνόδευσε δε την πόρτα του διαματίου μου που βρίσκεται δίπλα στο δικό του. Έγώ, έπειδή ή-

έτσι που να νομίσω πως το έπασαν και να μη κατέλθω πως το τα κλέψαμε.

Ο Ρόντεν έκανε σύμφωνα με τις υποδείξεις του Στόκμπριτς. 'Ο κ. Στόκμπριτς, άλιστα, άναμειβόντάς τον για την τιμιότητά του, του έδωσε ένα δολλάριο...

Έτσι ή Στόκμπριτς έκανε άντικείμεν του μεγάρου του Στόκμπριτς, γάρη στα όποια άνοιξε τώρα με μεγάλη ευκολία τις πόρτες του.

Όταν μπήκε μέσα στο μέγαρο, βρήκε σ' ένα μεγάλο μαρμαριωμένο διάδρομο που κατέληγε σε σκάλα. Έδε πως βρισκόταν, μέσα σε πραγματικό παλάτι.

Κάτταξε γύρω του προσεχτικά κι' έπειτα, ύψωνοντας περιφρονητικά τους ώμους του, διέσχισε, περπατώντας άνάλαφρα, το διάδρομο κι' άρχισε ν' άνεβάζει τη σκάλα.

Η ΕΞΑΦΑΝΙΣΙΣ ΤΟΥ ΣΤΟΚΜΠΡΙΤΣ

Ο Νικ Κάρτερ βρισκόταν μόνος του στην πλουσία βιβλιοθήκη του, όταν έβρανα άντήχησε το τηλέφωνο. 'Ο άστυνομικός έτρεξε άμέσως σ' αυτό, και παίρνοντας το άκουστικό, ρώτησε:

—Έμπρός! Ποιος είνε;

—'Ηθελα να μιλήσω στον κύριο Κάρτερ, άκούστηκε άπ' την άλλη άκρη του άρματος: μία φωνή με τόνο άπειροσύνης. Είμαι ή κ. Στόκμπριτς. Προς Θεού! Έθελω τον κ. Κάρτερ, ή' αν δεν είνε ή ίδιας εκεί, κανένα από τους βοηθούς του.

—Εδώ είνε ή ίδιας ή Κάρτερ. Μπορείτε λοιπόν, κυρία μου, να μου πείτε ή' θέλετε...

—'Ω! κύριε Κάρτερ... Σας έκτενώ!... Έλάτε γρήγορα έδώ!... Είμαι άνάστατη.

—Μά τι συμβαίνει, κυρία μου; τη διέκοψε ή Νικ. Πέστε μου την αίτία της άνησυχίας σας.

—'Ο κ. Στόκμπριτς, ή σύζυγός μου, εξαφανίστηκε. Τό χάκο τον άναζητήσαμε παντού. Δεν τον βρήκαμε πουθενά. Δεν έξω τί να κάνω. Βοηθήστε με, κύριε Κάρτερ...

—Πολύ καλά, κυρία μου. 'Ερχομαι και' εσθάν στο σπίτι σας.

μου λίγο κουρασμένη, άποκοιμήθηκα γρήγορα και ύπνισα σήμερα κατά τις έννα. Στις έννήμεση άκριβώς είχα ντυθεί και βγήκα άπ' το δωμάτιό μου. Διευθύνθηκα λοιπόν στο δωμάτιο του Λεμουέλ. Μά βρισκόταν πολύ βλεπόντας πως ή πόρτα του ήταν κλειδωμένη, γιατί ή σύζυγός μου δεν συνήθισε ποτέ να κλείνη την πόρτα του. Χτύπησα, φώναξα, αλλά κανείς δεν μου άπάντησε άπ' μέσα.

Άνήσυχη τότε, έκανα το γύρο το διαδρόμου κι' έφτασα στην άλλη πόρτα του κοιτώνος του συζύγου μου... Αυτή τη βρήκα άνοιχτή και μπήκα. 'Αλλούστω, όμως, κύριε Κάρτερ, ή σύζυγός μου δεν βρισκόταν μέσα... Τι έγινε, κύριε Κάρτερ; Τι έγινε;

—Τό δωμάτιο βρισκόταν εν τάξει;

—Μάλιστα.

—Τό κρεβάτι;

—Αυτό ήταν έστρωμένο, πράγμα που φανέρωσε ότι ή σύζυγός μου πλύνισε σ' αυτό.

—Μήπως ή κ. Στόκμπριτς βγήκε έξω μία καμιά έπείγουσα έγνασια;

—Μά κι' αυτό, να συνέβαινε, θα μάς είδοποιούσε για να μη άνησυχίσουμε. 'Εξ άλλου ή έπιστάτης μας, ή όποιας είνε έθνηνος άπ' τις 61/2, δεν τον είδε καθόλου. Έχουν περάσει δέκα ώρες άπ' τη στιγμή που άντικληθήκαμε την εξαφάνισή του και δεν μάς έχει δώσει άκόμα έγνασι: ζωής... Τηλεφώνησα παντού όπου μπορούσε να είνε πάει, μα το χάκο... Κανείς δεν τον είδε. Θα πεθάνω, κύριε Κάρτερ, άπ' την άνησυχία μου...

—Μήπως κανείς άπ' τους υπηρέτες σας είδε κανένα ξένο να ερχοται στο μέγαρο;

—'Οχι! Κανείς δεν είδε τίποτε άπ' όλους...

—Με άδηγείτε, σας παρακαλώ, στο δωμάτιό του;

—'Αμέσως: ή κ. Στόκμπριτς ώδήγησε τον Νικ Κάρτερ στο δωμάτιο του συζύγου της. Έκει, ή άστυνομικός στάθηκε στη μέση κι' έρριξε μία ύλη... 'Ας έξω... Δεν είδε τίποτε άλλο έκτός άπ' ένα κομμάτι άσπρη κιμωλία που κάποιος ίσως το είνε παρασύρει ως εκεί με το πόδι του.

Ο Νικ το πήρε, το έβλε μεσα στην τσέπη του και κατόπιν ρώτησε:

—Είρατε, κυρία Στόκμπριτς, τι παπούτσια φορούσε χτες ή σύζυγός σας;

—Φορούσε για πόδη φορά ένα ζευγάρι καινούργια παπούτσια.

Και άμέσως, άφώνοντας, τον άστυνομικό, βγήκε έξω. Σε λίγο ξαναγύρισε, κρατώντας ένα ζευγάρι κίτρινα παπούτσια.

Έπειτα φώναζε τον κωμαριό του συζύγου της και τον ρώτησε:

—Κοιμάστικε, είδα πουθενά τις παντούφλες του κυρίου σου;

—'Οχι, κυρία, άπάντησε έκείνος. Τότε ή κ. Στόκμπριτς γέλασε άπληπυμένη προς τον άστυνομικό και του έπρε:

—Βλέπετε, κύριε Κάρτερ, τα παπούτσια του συζύγου μου είν' έδώ και λείπουν ή παντούφλες του. Πώς είνε δυνατόν να βγήκε ή Λεμουέλ έξω με τις παντούφλες;

Ο Νικ, χωρίς ν' άπάντησε, γύρισε προς την κωμαριό και τον ρώτησε:

—Και το καπέλλο του κυρίου σου είνε, Κοιμάστικε;

—Τό καπέλλο που φορούσε χτες, άπάντησε ή κωμαριό, το είχε αφήσει κάτω στο κορμαστέρη της εισόδου. 'Αλλά τώρα δεν βρίσκεται πιά εκεί.

Ο Νικ Κάρτερ θυβήθηκε σε σκέψεις. Δεν ήξερε κι' ή ίδιας πως να διαφωτίσει το μυστήριο αυτό. Πώς ήταν δυνατόν ή Στόκμπριτς να είχε βγει έκουσίως έξω με το καπέλλο του και με τις παντούφλες του;

Σε λίγο ή κυρία Στόκμπριτς, κατόπιν παρακλήσεως του Κάρτερ, ή όποιας την καθήκονσε όπως μπορούσε, άπεσύρθη στο δωμάτιό της κι' ή άστυνομικός έμεινε μόνος, συνεχίζοντας τις έρευνες του.

Την πρώτη εξέταση έλας τις πόρτες. Στην πόρτα της εισόδου βρήκε εν' άλλο κομμάτι κιμωλία όμοιο με το πρώτο.

Τότε σκέφτηκε ότι τα κομμάτια αυτά της κιμωλίας δεν ήταν δυνατόν να τα είχε παρασύρει ή Στόκμπριτς, ή όποιας φορούσε καινούργια παπούτσια, αλλά κάποιος άλλος, το όποιο τα παπούτσια ήταν τούτια.

Ο Στόκμπριτς είνε στη μέση! έπρε σε μένα...

—Και τί γίνεται τώρα;

—'Ολίγη ύπαιμονή, κυρία μου, και θα το μάθετε. Τώρα φεύγω, μα δεν θ' άργήσετε να έχετε νέα μου... Λοιπόν, χαιρετε, και έχετε έμπιστοσύνη σε μένα...

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΕΣ ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΣΙΣ.

Ο Νικ Κάρτερ, ή βοηθός και έξάδελφος του Νικ

ΟΙ ΓΑΜΟΙ

ΤΗΣ MINION

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ο πρίγκιψ Ροβέρτος ντε Μαρσιγιάν γινώσκοντες τότε τον πλοίαρχο της γολέττας αν θα του ήταν δυσάρεστο να κάνει ένα ταξίδι ως τις ακτές της Βενετίας.

—Κάθε υπήκοος της βασιλείας της Νεαπόλεως, απάντησε ο καπετάνιος, είναι στις διαταγές της Υψηλότητός Σας...

—Ναι, είπε ο Ροβέρτος, αλλά προσορτώνω να λάβω, δεν θα έχω να κάνετε με μένα. Θα έσπευθε υπό τις διαταγές του εγγενούς, ο οποίος σας έδωσε την επιστολή που μου φέρτε. Έγώ θα σας επιβλέπω από μακριά.

Ο πρίγκιψ απεκαλύψε εγγενώς το Λεόνιο ντε Μοντεφόρ, γιατί ήταν περὶ βέβαιος ότι ο εκπαιδευμένος αξιωματικός θα εξαγοράζε τώρα με τη στάση του τα σφάλματά του παρελθόντος.

Ο καπετάνιος μάντεψε από τη λόγια του ότι το ταξίδι που θα έκανε είχε κάποιο μυστηριώδη σκοπό. Καθώς δέ το πλήρωμά του απέλειε από ναυτικούς δοκιμασμένους, άπονησε ότι δεχόταν πρόθυμα να υπερεπείση υπό τις διαταγές του Λεόνιου.

—Μπορείτε να υπολογίζετε στους άνδρες μου, Υψηλότητε... είπε στον Ροβέρτο.

—Όσοι θα μπορούσαν να χρησιμοποιήσουν όπλα εν ανάγκη, ρώτησε ο Ροβέρτος. Έχεται, άλλθις, όπλα και πολυμορφία στο πλοίο σας. Κι' επειδή ο πλοίαρχος του άπνησε άνοιχτά, είπε:

—Πρέπει να εφοδιασθήτε με όπλα. Δεν ξέρετε κανείς τι μπορεί να συμβεί. Θα σας δώσω εγώ χρήματα.

Μίλησαν αρκετή ώρα, κι' όσο μιλούσαν, ο πρίγκιψ ντε Μαρσιγιάν έβλεπε τον έμβυστο από ν' ανόρθι στα μάτια του θαλασσινού.

Την άλλη μέρα η γολέττα έφραγε για τις ακτές της Βενετίας.

Άντρες γεροί, πολυταξιδευμένοι, στους ώλεοντες και συνθιγμένους, ν' αντιμετώπιζον το θάνατο, άποτειλούσαν το πλήρωμά της. Έξωσαν όλοι ότι το ταξίδι τους αυτό δεν ήταν ό- πως τα προηγούμενα, ότι πιθανόν να ριφωκούνταν στη ζωή τους, με αυτό δέν τους πρόβαλε καθόλου. Είχαν άλλωστε τόση εμπιστοσύνη στον καπετάνιο τους—τον "Ελ Γκιντομέντε, όπως λεγόταν—ώστε δέν θά δίσταζαν να τόν ακολουθήσουν και στην άλλη άκρη του κόσμου.

Αλλ' ές ξαναγυρίσουμε τώρα στην Μαλφιέρα, στην Έλβετία. Την στιγμή εκείνη είχε λάβει μία επιστολή του Μαρφόρ, στην οποία ο καταβό- νιος ιεροεραστής της άνηγγειλε ότι η βασίλισσα της Νεαπόλεως είχε άρρισει πειν να παίρνει το δηλητή- ριο του.

—Όσοι το δηλητήριο άρχισε το έργο του! φώναξε με μ' άσυγκρατη- τη χαρά η καλή εύνοιαμένη του βα- σιλείως Φερδινάνδου. Όρασι!

Μπορούσε τώρα να έ- τοιμασθή για να δρῆται. Μόλις η Μαρία Βιζέντι θα πέθαινε δηλητηρι- αμένη, οι πειρατές που στρατολογήσε ο κόμης ντε Φόρβελντ, θα έκαναν την επίδομή τους στη Νεάπολη και, επωφελομένοι της γε- νικής αναστατάσεως, θα καταλαμβάναν την εξουσία.

Δέν μπορούσε πειν να μένει άδου- νής, μέσα στην άπομόνωσή της—στη Ζουρίχη. Έπρεπε να δρῆται. Δέν είχε όμως ακόμα συνέλθει από τη μέθη που της προκάλεσε η άνταρσία της επιστολής αυτής, όταν έλαβε την έπι- στολή της Ντομινίκας που της άνηγγει- λε την παρουσία του Λεόνιου στη Βενετία. Αμέσως η Μαύρη Δούκισσα κατσοφίσε και μουρμούρισε:

—Α!... Όσοι μου κρύπτει τον πόλεμο!... Δέν έκανα καθόλου καλά να το μιλῶ για τόν Γουλιέλμο Μάιστερ... Όταν ένας άνθρωπος συν- τρέφει με άλυσίδα σαν αυτή που έ- δνε το Λεόνιο με μένα, γίνεται πολύ επικίνδυνος. Με τους επικίνδυνους ανθρώπους πρέπει κανείς να τους έ- ξοντώνη. Έ, λοιπόν—επρόσθεσε με φωνή στενγνή—ας χάθουν όλοι οι έ- θροί μου.

Και αφού έγραψε μία επιστολή, προσέκαλε τον Έλβετο ταχυδρόμο της και τόν έδωσε να την πῆ στην Ντομινίκα στη Βενετία.

—Θά τῆς ὑπό τις διαταγές της! έπρόσθεσε.

Ο ταχυδρόμος βγήκε έξω, υπο- κλίθηκε και ξεκίνησε άμέσως καλπῶ- ζοντας.

Περιμένοντας την άπάντησιν του

δρῶσι και τις ενέργειες της Μαλφιέ- ρας κατά τη διάρκεια της παραμυ- νής της στη Βενετία. Έτσι έμαθε, μεταξύ τών άλλων, ότι την είχαν δει μία νύχτα να επιβιβάζεται σ' ένα πλοίαρχο και να τραβά προς άγνω- στη διεύθυνσιν στην Άδριατική. Η πληροφορία αυτή άναλωγόνησε τις ελπίδες του Λεόνιου. Όσοι η Μαλ- φιέρα δέν του είχε πει φέματα, λέ- γοντάς του ότι ο Γουλιέλμος Μά- ιστερ ήταν ζωντανός κι' ότι τόν κρα- τούσε αιχμάλωτό της σ' ένα δρόμο που τόν χτυπούσαν τα κύματα; Ό! άς έβρισκε τώρα έναν απ' τους ναυ- τικούς του πλοιαρίου που τήν είχε με- ταφέρει εκεί. Ήταν ικανός να τόν δώση τα πάντα για να μάθῃ το με- γάλο μυστικό.

Μά η Ντομινίκα επέβλεπε τις κι- νήσεις του κι' έμαθε ότι ζητούσε, μέσ' στο λιμάνι, να βρῇ τους ναύτες του μυστηριώδους πλοιαρίου. Αυτό την άνηγγειλε έξαιρετικά. Γιατί αν ο Λεόνιο άναζητούσε τόν πέπλο του μυστηρίου, σίγουρα ο' άνεκάλυπτε πολλά πράγματα που θά την ένοχο- πούσαν κι' εκείνη. Μά καθιάρθηκε κάπως όταν έμαθε πως ο ναύτης που έψαχνε να βρῇ ο Λεόνιο είχαν φύγει από τη Βενετία.

Τό ίδιο βράδυ ο ταχυδρόμος της Μαλφιέρας έφτανε στην πόλι των δο- κλῆθηκε και ξεκίνησε άμέσως καλπῶ- ζοντας.

Μαύρη Δούκισσα της ύπείχετο μεγά- λη άμοιβή αν συμμορφωνόταν με τις δόγγιες της. Μά όσο προχωρούσε στην άνταρσίαν, η φυσιογνωμία της σκοτεινιάζε.

Η Μαλφιέρα της έγραψε ότι έ- πρεπε με κάθε τρόπο να έξοντώνη το Λεόνιο.

Έπειτα ένα καινούργιο χαμῖγλο ζωγραφίστηκε στα χείλη της βλέπον- τας προστηγμένο στην επιστολή ένα τσέκ επ' όνόματι της.

Χωρίς να γάνη τότε καιρό, προσέ- καλεσε στο σπίτι της έναν απ' τούς μπάρβους που είχε χρησιμοποίησει και άλλους και έπὶ πολλή ώρα μιλή- σε μαζί του. Όταν άντάλλαξαν τα τελευταία τους λόγια, ο μπάρβος δόγγε έξω χαρούμενος, χαϊδεύοντας τη λαβή του έγγχειριδίου του. Είχε δώσει το λόγο του στη Ντομινίκα πως θά σκότωνε το Λεόνιο.

Την ίδια ώρα περίπου, ο Λεόνιο δεχόταν επί τέλους την έπισκεψή του "Ελ Γκιντομέντε, τού πλοιαρχού της γολέττας, η οποία ήλθε, πὶ μιάς ώρας είχε στήσει, στη Βενετία. Η καρδιά του άναγχαλίσσε μόλις διά- βανε την επιστολή του πρίγκιπος που τόν έδωσε ο γενναίος θαλασσινός.

Όχι μόνον ο πρίγκιψ τού προσέ- φερε άφθονα χρήματα, αλλά άνήγγε- λε συγχρόνως ότι είχε νοικιάσει τη γολέττα και το πλήρωμά της για την έπιχειρήσιν του.

—Ο! αυτό είναι στις διαταγές σας—τόν έγραψε. Από τη στιγμή που θά διαβάσετε τις γραμμές αυτές, έστε ο κύριος της γολέττας και ο άρχηγός τού πληρωμάτός της. Η θέλησί σας θά είνε νόμος για όλους. Έμπρός, ά- ρχστε!... Η σκέψις μας και η εύχες μας σας συνοδεύουν. Και αν ένα ευό- διο παρουσιαστεί μπροστά σας, θά κάνω με περισσότεια για σας.

Με χαρακτηριστικά που άγνισθο- λούσαν από χαρά, ο Λεόνιο άπρόσε- την επιστολή πάνω στη τραπέζι του. Και άπεσθύνόμενος πὶς τόν "Ελ Γκιντομέντε, είπε:

—Και τώρα άς συνερχαστοῦμε. Βα- σίζομαι σέ σας.

Ο καπετάνιος τού έδωσε τότε και τὰ δύο του χέρια και τόν είπε:

—Είμαι στις διαταγές σας...

XXI

Η ΔΟΛΟΦΟΝΙΚΗ ΑΠΟΠΕΙΡΑ

Την άλλη μέρα, ο Λεόνιο και ο "Ελ Γκιντομέντε γοργῶν στη Βενε- τία για ν' άγοράσουν όπλα για τη γο- λέττα και να κάνουν και μερικά άλ- λες άποσπῆσεις προμήθειες. Μά δέν άντελήφθησαν ότι ένας άντρας με ύ- ποπτο παρουσιαστικό τούς παρακολου- θούσε συνεχώς. Ήταν ο δολοφόνος που είχε βάλει η Ντομινίκα για να έξοντώνη το Λεόνιο. Μά ο Λεόνιο δέν ήταν ποτέ μόνος. Τόν συνόδευε πάντα ο "Ελ Γκιντομέντε και τις νύ- χτες κοιμόταν επάνω στη γολέττα, ή

όποια είχε τῆσι τώρα στη διάθεσί του.

Ο δολοφόνος, όταν ο Λεόνιο βρι- σκόταν επάνω στη γολέττα, έκοβε βόλτες στο λιμάνι, μη γάνοντας από τὰ μάτια του τη γολέττα κι' άναρω- τώμενος πως θά έκτελούσε τις δια- ταγές που είχε λάβει, όταν έξαφνα τού ήρθε μία καταβόνια έμπνευσις. Σ' ένα μέρος πολυσύχναστο τού κα- ναλιού, είχε δει ένα άντικτορο υπό έ- πιασμένη. Κάτω λοιπόν απ' τ' άνά- κτορο αυτό, περνούσε κάθε μέρα η γόνδολα που επιβιβάζε το Λεόνιο ντε Μοντεφόρ στην ξερά.

Ένα μέρος τού πλοιαρχού άρριχό- ταν άκριδώς πάνω απ' το νερό.

—Νά μία εύκαιρία, φημίσε ο δολο- φόνος, που θά νόμιζε κανείς ότι την είχε παραγγείλει. Τη στιγμή που η γόνδολα με τόν άνθρωπό μου θά περ- νῆ από κάτω, θά τόν ριζώ με τερ- αστία πέτρα και θά τόν κόνω λωύμα. Νά μία τύχη που θά έψαχνα πολύ καιρό να τη βρω.

Από τότε λοιπόν άρχισε να παρα- μυνῆ, περιμένοντας την κατάλληλη εύκαιρία.

Την επομένη μέρα, ο δολοφόνος παραμόνευε ακόμα εκεί, όταν έξαφνα ένα μικρό ιστιοφόρο τραβῆξε την προ- σοχή του. Συγγεν άμέσως με έλα- στῆμα έξφυγε απ' τὸ στόμα του. Εί- γε δει το Λεόνιο, καθισμένο στην πρόμνη, να κρατά, τὸ τιμόνι, ενώ μπροστά του δύο ναυτικοί κοπιῶν- ταν.

Ο Λεόνιο είχε περάσει ένα μεγα- λο μέρος της ημέρας ψάχνοντας στις ακτές, μαζί με τόν πλοίαρχο της γο- λέττας, να εξακριβώση μία πολύτιμη πληροφορία που τού είχε δώσει κά- ποιος φαρῶς.

Ο φαρῶς αυτός είχε δει κατά τὰ χαράματα τὸ πλοίο της Μαλφιέ- ρας κοντά στο νησί, όπου ο' άν- θρωποι της είχαν άνασώσει λιποθυμῶ- μένο τὸ Γουλιέλμο Μάιστερ. Και ο Λεόνιο, παίρνοντας μαζί του τόν φα- ρῶ, είχε πῆει να κάνει μία άναγνω- ρισιν στα μέρη εκείνα. Η όσις αὐτοῦ τού νησιού θά τόν έδειγνε ίσως τὸ δρόμο που είχε ακολουθήσει η Μαλ- φιέρα. Και πράγματι άποτειλούσε ένα πρώτο σταθμό πὶς τη νησίδα Σολι- τῆρι.

Ο Λεόνιο, ο καπετάνιος κι' ο έ- διγγες τους, έπέστρεψαν τώρα στη Βενετία έπειτ' απ' την έρευνά τους.

Εκεί, ο πρώην αξιωματικός του ναυτικοῦ, αφού άποχρίστηκε τὸν συντόφους του, εξακολούθησε τὸ δρό- μο του με τὸ πλοίο, διεθυνόμενος πὶς τὸ ξενοδοχείο του. Βιάζταν νά ξεναγυρίσει σ' αυτό. Θά περνούσε τὴ νύχτα του σκυμμένος πάνω απ' τὸν ναυτικό: χάρτες με τὴν έλπίδα πως θ' άνεκαλύπτε το άγνωστο νησί που χραισμευε για δεσποτῆριο τού Γουλι- έλμου Μάιστερ.

Τὸ πλοίο τώρα περνούσε κάτω απ' τὸ άντικτορο που έπισκηνάζονταν και όπου παραμόνευε ο δολοφόνος, έ- πάνω στο σάνιδωμα.

Βλέποντάς τον ο τελευταίος, έ- σπρωξε ένα τερῶστο δγκόλιθo ως την άκρη της σκαλωσίας. Σὲ μία στιγμή άπλωσε τὸ χέρι του και ο δγκόλιθος κατραβῆλθηκε σὲ χενόν.

Μία κραυγή θανάσιμη, υπόκοψη, άκούστηκε τότε. Ήταν η κραυγή τού Λεόνιου που είχε χτυπηθεί. Συμ-

χρόνως μ' αὐτή μία κραυγή τῶμου άκούστηκε. Ήταν η κραυγή τού κο- πηλάτου.

Κυριευμένος από τρόμο και φρίκη, ο τελευταίος είχε δρῆσει στην άρχή πὶς τὴν πλώρη τού πλοιαρίου. Σαν μία τρομερή όπτασία, ένας τερῶστιος δγκόλιθος είχε περάσει μπρὶς απ' τὰ μάτια του κι' ο Λεόνιο είχε σωρια- στεί μονοκόμματος κάτω, συντριμμέ- νος χωρίς άλλο, πλημμυρισμένος σὲ αίμα του.

Αμέσως ο κοπιῶντής έπιασε τὰ κουπιά κι' έσπρωξε τὴ δάρκα πὶς τὴν άκτῆ.

Σαν έφτασε τέλος στην προκυμαία, έβλεπε τις φωνές και πολὺς κόσμος συγκεντρώθηκε άμέσως.

Ο δυστυχημένος Λεόνιο μεταφέ- ρη σ' ένα γειτονικό άντικτορο κι' έ- στείλαν άμέσως νά εidoποιησουν τὸν Γκιντομέντε, τόν πλοίαρχο της γο- λέττας. Ο ναυτικός έτρεξε άμέσως διαστικά. Μά πὶς φριχτό θέαμα πα- ρουσίαστηκε τότε σὲ μάτια του!...

Τὸ τόσο ένεργητικό και άρρενωπό πρόσωπο τού Λεόνιου δέν ήταν πῆι παρά μία ματωμένη μάσκα. Τὰ χέ- ρια του, τὰ πόδια του, ήταν κατα- πληγμένα, πλημμυρισμένα σὲ αίμα.

Ο Γκιντομέντε, άντικρύζοντάς τον νόμιζε πως έβλεπε μπροστά του ένα πτώμα. Μά καθώς έβλεπε τὸ δάχτυλό του σὲ πρόσωπό του, είδε πως ήταν

θερό.

Όσοι η ζωή δέν είχε εγκαταλεί- ψει ακόμα τὸ νεο; Μά πόση ώρα θά ζούσε ακόμα;

Ο Γκιντομέντε, συντριμμένος, σαρ- ριστήθηκε σὲ μία καρέκλα.

Σὲ λίγο έφτασαν οί γιαννοί κι' ό- ταν τελείωσαν τὴν εξέτασί τους, τὸν ρώτησε αν είχαν ελπίδες ακόμα.

—Ο πληγωμένος διατεῖνε άμω- νήδυνο, τὸν άπάντησε ο ένας απ' αὐ- τούς. Κανένας μας δέν ξέρει αν θά ζῇ αὐτό.

Και άποσώθηκαν. Η άπάντησίς τους ήταν άβέβαιη και σκεδὴν έπῆλ- πηστικῆ. Γι' αυτό, ο Γκιντομέντε έ- μεινε εκεί, περιμένοντας.

Όταν οί γιαννοί ξεναπαρουσιάστη- καν, ο πληγωμένος δέν είχε κάνει σὲ μεταξύ ούτε μία κινήσι. Μά πιστο- ποίησαν ότι δέν είχε πέθαινε ακόμα. Περιέμεναν ώστόσο τὸ θάνατό του για τὴ νύχτα.

Αὐτὴ τὴ νύχτα, ο "Ελ Γκιντομέν- τε τὴν πέραςε στην ίδια θέσι, έχον- τας τὰ μάτια του καρφωμένα στην έ- τοιμωμένη.

Η αὐγή ώστόσο βόγγε, τὸ θέα- στήν ἴδια πάντα κατάστασι. Τρεῖς μέρες πέρασαν έτσι.

Τὸ πρωί της τετάρτης ημέρας, ο "Ελ Γκιντομέντε φώναξε τὸ ναύκλη- ρό του. Ήταν ένας άνθρωπος ηλικιω- μένος, ένας θαλασσινός δοκιμασμένος.

Ο πλοίαρχος τού είδε τότε τὸ Λεόνιο και τόν είπε:

—Κύτταξέ τον καλά και χάραξε αὐτὴ τὴν εἰκόνα μέσα σὲ μνήμη σου. Μόλις φύγεις από δω, θά ξεναγυρίσεις σὲ τὴν γολέττα. Έγώ μένω. Έκεί κα- τὼ, χωρίς να γάνης ούτε στιγμή, θά πῆς σὲ παλάτι της βασιλείας. Και θά ζητήσης νά γίνης δεκτός εκ μέ- ρους μου από τὴν Αὐτοῦ Υψηλότητα τόν πρίγκιπα Ροβέρτο ντε Μαρσι- γιάν και θά τὸν πῆς όλα.

—Έπειτα;

—Έπειτα... Έπειτα ο πρίγκιψ θά διατάξῃ κι' εμεῖς θά όπακούσουμε.

Ο ναύκληρος έκανε τὸ σταυρό του πάνω απ' τὸ άνασθητό σώμα τού Λεόνιου. Έπειτα έβριξε σ' αὐτόν ένα παρατεταμένο βλέμμα. Και, αφού έ- σφιξε τὸν πλοίαρχό του, έφυγε για νά έκτελέσει τις διαταγές του.

Μόλις γύρισε σὲ τὴν γολέττα, προει- δοποίησε τὸς ναύτες ότι θά έφταναν.

Και, πράγματι, έπειτα από μία ώ- ρα τὸ καράβι εγκατέλειπε τὴ Βενε- τία.

Η γολέττα που είχε φύγει απ' τὴ Νεάπολη για τὴν άπελευθέρωσιν τού Γουλιέλμου Μάιστερ, ξεναγυρίζε τώ-

συνάδελφό τους και διέταξαν περικῶ συνθησμένα φάρμακα για τὴ βασι- λισσα.

Η χαμαριέρα, η Ροζίνα, μόλις τὸ έμαθε αυτό, άναπρίχισε από χαρά. Και από εκείνη τὴ στιγμή, άρχισε ν' άνακατεύη σὲ φάρμακα της βασιλί- σσης τὸ τρομερὸ δηλητήριο.

Και η Μαρία Βιζέντι κατέβαινε διαρκῶς πὶς τὸν τάφο.

XXII

ΕΝΑΣ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟΣ ΓΥΠΕ- ΡΑΣΠΙΣΤΗΣ

Μόλις η γολέττα μπῆκε σὲ λιμᾶ- νι της Νεαπόλεως, οί ναύτες της έ- μαθαν τις θλιβερές εἰδήσεις. Αὐτὸς τὸς συνέτριψε κυριολεκτικῶς. Είχαν άφῆσει πίσω τους έτοιμωθάντο τὸν Λεόνιο κι' εὑρίσκαν τώρα και τὴ βα- σίλισσα έτοιμωθάντη.

Όστόσο ο ναύκληρος παρουσιάστη- κε σὲ παλάτι για νά έκτελέσει τὴν άποστολή που τὸν είχε άνατελεῖ.

Μόλις άνήγγειλε ότι έρχονταν εκ μέρους τού πλοιαρχού Γκιντομέντε, τὸν εἰσάγαγαν άμέσως. Όταν βρέ- θηκε μπροστά στον πρίγκιπα ντε Μαρσιγιάν, τὸ έχασε και δίστασε νά μιλήσῃ. Όστόσο, άναγκάοντας τὴν ψυ- χραιμία του, είπε με φωνή σιγανή:

—Υψηλότητε, σας φέρνω δυσάρε- στες εἰδήσεις από τὴ Βενετία. Δο- λοφόντῃσαν τὸν άρχηγό μας.

—Τὸ Λεόνιο... φώναξε ο πρίγκιψ.

Ο ναυτικός έσπυψε τὸ κεφάλι του καταφατικά.

Ο Γάλλος εὐπατοίδης έμεινε για μία στιγμή σκεπτικός. Η άπόπειρα που είχε διαπραχθῇ κατὰ τὸν Λεόνιο προήρχετο άσφαλῶς από τὴ Μαλφιέ- ρα, τὴν περιφρονημένη φίλη του κι' υποτειλούσε μία σοβαρῇ ενδεῖ: ότι η ενέργειες αὐτῆς κι' ένοχλούσαν τὴ Μαλφιέρα. Όσοι λοιπόν ο Γουλιέλ- μος Μάιστερ εἶνε ζωντανός;

Χίλιες ιδέες, χίλια σχέδια άλλα- λωσυχρούσαν μέσα σὲ τὸ κεφάλι τού πρίγκιπος. Αφού λοιπόν ζήτησε διάφορες πληροφορίες από τὸ ναύκλη- ρο, τὸν παρακάλεσε νά ξεναγυρίσῃ σὲ καράβι του και νά άνασώσῃ τις προμήθειές του, οὔτως ὥστε νά εἶνε έτοιμος για όλα.

Ο ναύκληρος άποσώθηκε και ο Ροβέρτος ντε Μαρσιγιάν, διατελώνας ακόμα υπό τὴν έπίδοσιν, τὸν συναι- σθημάτων που τόν συντάραζαν, πῆγε ν' άναγγείλῃ σὲ τὴν πρίγκηπισσα Γκρα- τισία τὴν θλιβερῇ εἰδήσει.

Βόγγε τὴ νεαρὴ σύζυγό του κοντά σὲ τὴν μητέρα της. Η Μαρία Βιζέντι ήταν έγκαλωμένη σὲ μία πολυθρόνα. Τὸ γλυκὶ και μελαγχολικό πρόσωπό της ήταν βαρυνωμένο από τὸ τρο- μερὸ κακό κι' ὥστε σὲ δέχρωμα χει- λῃ της ένα άδύριστο χαμόγελο πλανί- σταν. Ο Ροβέρτος ντε Μαρσιγιάν έ- πνιξε ένα στεναγμό, βλέποντας τὴν θῆ- τῆς βασιλίσσης. Για μία στιγ- μὴ σκέφτηκε να τὸς κρύψῃ αὐτὸ που είχε μάθει. Μά έπρεπε να μιλήσῃ.

—Μητέρα, είπε σὲ τὴ Μαρία Βι- ζέντι, μητέρα έχω να σας άναγγεί- λω εἰδήσεις απ' τὴ Βενετία.

—Λοιπόν, ρώτησε η βασίλισσα μ' άνταρσίαν. Μήπως ο προστατευμέ- νος σας άπέθανε; Μήπως γελῶστικῶς στις ελπίδες σου; Ο Θεός νά λησ- θῇ τὸ φτωχὴ Μινιόν!...

(Ακολουθεῖ)

Η ιστορία αυτή έγινε στο Παλαιοχώρι. Έχει περάσει πια αρκετός καιρός από τότε. Στο Παλαιοχώρι, λοιπόν, ζούσαν σ' ένα παμπάλαιο καλυδοσπιτο, ένας καλός άνθρωπος με τη γυναίκα του, που επειδή δεν είχαν τον τρόπο τους να ξεπείρισουν το σιτάρι τους στη μηχανή, το χτυπούσαν με τη «σάβρα».

Από την ώρα που ξεμείρωνε η θεός την ημέρα, ως την ώρα που θα σέλευσε ο ήλιος, δούλευαν κι οι δύο τους. «Υτάπα» ο ένας, «ντούπα» ο άλλος.

Βάλτε με το νου σας τι γλύκα είχε ο ύπνος τους το θράδυ, πόσο βαρεία πλάγιαζαν από την κούραση, αν και το σπρώγμα τους ήταν φάθος από βούρλο και τα σκεπάζματα τους από καραβόπανο. Μόλις προφταναν να πάνε δυο πατάτες και να κάμουν ένα σταυρό κι άμεινους τους έπειρνε ο ύπνος.

Ένα θράδυ ο άντρας είπε στ' γυναίκα του:

— Καθμένη Λενιώ, πόσο θάθελα να ήχα δυο τηγανίτες... Από εσείς, που μόνο εσύ ξέρεις να κάνεις τόσο όμορφα.

Η γυναίκα του τελειωμένη από την κούραση, του είπε:

— Τι λές, χριστιανέ μου; Βγάλε το από το νου σου! Τα χέρια μου είναι κομμένα απ' τη δουλειά. Δούλεψα όσο κι εσύ, αν κι εγώ δεν έχω την δική σου τη δύναμη. Κι έτσι είμαι καταταλαιπωρημένη από τη κούραση... Πού να καθήσω τώρα ν' ανάψω φωτιά, να κάνω γυλά και ν' αψήσω τηγανίτες; Άλλο και ν' αψήσω, δεν έχω ούτε κλωνί... Άλλωρε στο σκαφίδι.

— Αν είναι για τ' αλεύρι πάω εγώ και φέρνω.

— Να πάς στο μύλο τέτοιαν ώρα!... Και κουρασμένος καθώς είσαι!... Χαρά στα πόδια σου και στην βρεξί σου!

— Έλα, καθμένη Λενιώ, κάμε μου αυτήν τη χάρη!

Εκείνη τον λυπήθηκε:

— Άς είναι... Αφού επιμένεις θα σου τις φτιάξω... Είμαι κουτή εγώ και με κάνουν όπως θέλεις...

Αειντε, το λοιπόν, στο μύλο και κύττα να γυρίσης γρήγορα, γιατί αλλιώς θα πάω να κοιμηθώ, έτσι με τα ρούχα.

Αμέσως εκείνος βγήκε έξω και τράβηξε τσα για το μύλο.

Ήταν σκοτάδι και δεν έβλεπε καλά... Προχωρώντας βγήκε από το δημόσιο δρόμο και μπήκε σ' ένα μονοπάτι. Ψαχουλεύτα προχώρησε προς το μέρος, που διακρινόταν δυο μεγάλα γέρινκα δεν τρά.

Αέρας εκείνο το θράδυ δεν έσάλευε. Ψυχρή ζωντανή δεν φαινόταν ένα γύρω στο ήσυχο χειμωνιάτικο θράδυ.

Μα ξαφνα εκεί που βάδιζε σ' ένα σιγά σιγά ο γυρικός, άκουσε ξαφνικά επάνω από το κεφάλι του να

ΓΑΛΛΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΟΙ ΠΕΘΑΜΜΕΝΟΙ

TOY ANATOL LE BRAZ

κρύνει... Κι' εγώ παιδεύομαι μαζύ σου γιατί είχα για σένα μεγάλη αδυναμία. Άλλα, τουλάχιστον, δεν υποφέρω όσο εσύ!... Τους φτωχούς, που σου τους έδωχες, εγώ τους έλεωσα όσο μπορούσα. Τις Κυριακές τους έδιναν δούτυρο μέσα σε λαχανόφυλλα, τις Πασχαλινές ημέρες τους έδιναν κομμάτια λαρδί τυλιγμένα σε χαρτιά... Κι' από τότε τα λαχανόφυλλα και τα χαρτιά μου γίνανε ρούχα και με ζεσταίνουν...

Ο Μιχάλης δεν στάθηκε ν' ακούσει άλλα. Γύρισε σπίτι του, περνώντας από τον μύλο.

Τι έγινε, χριστιανέ μου, του είπε η γυναίκα του. Τι έχεις;... Γιατί είσαι έτσι κίτρινος;

— Κουράστηκα πολύ, κοπήκανε τα γόνατά μου, της απάντησε.

— Α!... Ά!... Όταν σου έλεγα εγώ!... Έφερες αλεύρι;

Και με την ιδέα ότι η κούραση θα του είχε ανοίξει πιά πολλή την όρεξη, η Λενιώ έκανε χέρι-χέρι τις τηγανίτες και άρχισε να του τις δάχη ζεστές-ζεστές στο πιάτο. «Εκείνος, όμως, ενώ άλλοτε δεν του φάνεκε δώδεκα τηγανίτες, τώρα με δυο ποτράγε έρχότανε.

— Πιά πολλή όρεξη έχω να κοιμηθώ παρά να φάω, είπε στη γυναίκα του.

— Αν τούτο δεν θάναθα τόση φωτιά, απάντησε εκείνη κι' έτσι μάλιστα να τραβήξω τα ξύλα από τη φωτιά.

— Άλλα ο Μιχάλης τη σταμάτησε.

— Άστα να κοιμούνται... της είπε. Κι' άς πέσουμε να κοιμηθούμε...

Περμένει όπως γούθηκε πρώτα εκείνη, και την στιγμή που την είδε ν' ανεβαίνει στο κρεβάτι, αυτός έβριζε άλλο ένα δερμάτι ξύλα στη φωτιά.

Η Λενιώ, καθώς έγειρε, τον πήρε κιόλας. Εκείνος, όμως, έμεινε και παραμένει με ανοιχτά τα μάτια και τεταγμένα τ' αυτιά. Από το φεγγίτη διακρινόταν το περιθώριο και πέρα ως πέρα ο κάμπος, γιατί ήτανε φεγγάρι...

Καθώς έπλησιάζαν, όμως, τα μεσάνυχτα, άκουσε έναν ήχο επάνω να σουρνόντουσαν κλωνιά. Γύρω στο λίγο-λίγο ο ήχος γινόταν πια δυνατός σαν να σάλευε το δάσος από τον αέρα και σε μία στιγμή ο Μιχάλης είδε τις σκιές των δύο γέρινων δέντρων να προχωρούν προς την καλύβα του. Περπατούσαν το ένα πλάι στο άλλο κι' οι κορμοί τους θαμπογυάλιζαν στο σεληνόφως. Τέλος, διάβηκαν το περιθώρι. Η βουή τους έλο και μεγάλωνε.

Άκουσε το σύρσιμο των μεγάλων τους κλαριών στους τοίχους και στην καλαμιά της στέγης.

Τρεις φορές ή δυο δεξιά έφεραν βόλτα την καλύβα. Χωρίς άλλο ζητούσαν την πόρτα...

— Έξαφνα η πόρτα άνοιξε! Ο Μιχάλης έκρυψε το κεφάλι του

στη χούφτα του, για να μη ιδη. Σε δυο-τρία λεπτά της ώρας έπήρε θάρρος και ξεμύτησε να ιδη.

— Τι ήταν, όμως, εκείνο που είδε! Ο πατέρας του κι' η μάνα του ήταν καθισμένοι επάνω στα δυο σκαμνιάκια, από το ένα μέρος κι' από το άλλο της φωτιάς, όπως καθόντουσαν όταν ζούσαν.

Τους έβλεπε καθαρά. Είχαν έρθει με τη σκιά των δέντρων. Η γρηή είχε μισοσηκώσει το φουστάνι της για να ζεσταθούν καλύτερα τα πόδια της κι' ο γέρος τη ρωτούσε:

— Ε!... Ζεστάθηκες λιγάκι;

— Ναι!... Έλεγε εκείνη. Καλά που ο γιός μας σκέφτηκε να ρίξει κι' άλλα ξύλα στη φωτιά.

Τότε ο Μιχάλης ξύπνησε την γυναίκα του και της ψιθύρισε:

— Για κύττα εκεί!

— Πού; Τι να κυττάξω;...

— Νά, εκεί στο τζάκι, αυτούς τους δυο γέρους... Δεν τους γινωρίζεις;

— Όνειρο θα βλέπεις, καθμένη μου, του είπε εκείνη.

— Για βάλε το πόδι σου επάνω στο δικό μου.

Η Λενιώ έβαλε το πόδι της επάνω στο δικό του και είδε πραγματικά τους δυο γέρους.

— Καλέ, ο πατέρας σου κι' η μάνα σου, δεν είναι;... Θεός συγχωρεί τους!... μουρμούρισε η Λενιώ σταυρώνοντας τα χέρια της έκστατικη.

Εκείνος αποκρίθηκε:

— Μή... Μή λές τίποτε, μην κουνιέσαι, για να μην ανησυχήσουν!

— Και γιατί ήρθαν;

— Θα σου πω όταν θα φύγουνε Δίπλα στο τζάκι, ο γέρος έλεγε στη γρηή:

— Ζεστάθηκες, Μαργαρίτα; Γιατί πλησίασε η ώρα να φύγουμε...

— Ναι, δεν κρύνω, πειά, Γιλβέρτε. Άλλα θέλω να πάρη τέλος πειά η τιμωρία μου...

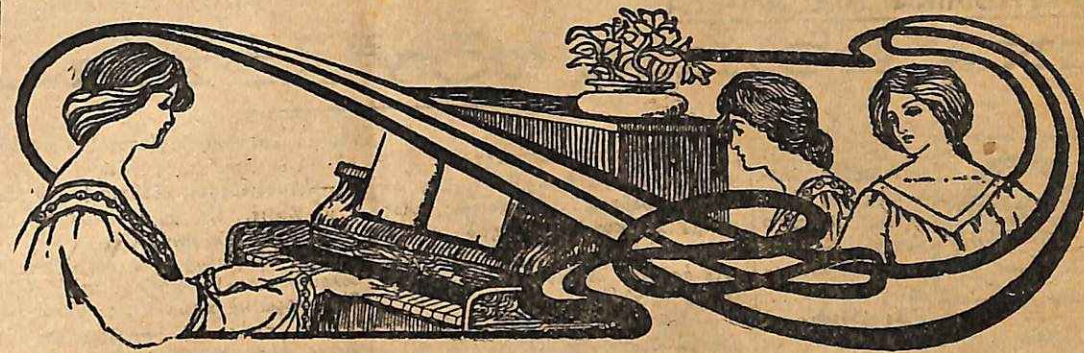
Καθώς είπε αυτό, το ρολόι γτύπησε μεσανυχτα. Οι δυο γέροι σηκώθηκαν και χάρηκαν με την ίδια βουή των φύλλων και το σύρσιμο των κλαριών...

Η Λενιώ έτρεμε πάνω στο κρεβάτι της. Δεν καταλάβαινε τίποτα απ' αυτά, που γίνανε.

Σαν πέρασε κάμποση ώρα και η βουή των δέντρων, που φεύγανε δεν άκουγόταν πια, ο Μιχάλης διηγήθηκε τα όσα είδε και τα όσα άκουσε πηγαινόντας στον μύλο!...

— Μήσητέ μου, κύριε!... έλεγε η γυναίκα κάνοντας το σταυρό της. Καλά έλεγα εγώ πως τα δέντρα έχουν ψυχή. Δεν είδες πως κλαίνε και δακρύζουνε όταν τα δάξουμε γλυκά στη φωτιά;...

ΑΓΟΡΑΖΟΥΝΕ σ' έκδοσης 1. ναυαγοπηκτικές τιμές παλαιά βιβλία, απαντά είνους και πάσης γλώσσας με διόλιθους διόλιθους. Γράφεται: «Οικονομία», Δίνα 7, Αθήνα.

ΤΑ ΠΡΑΙΟΤΕΡΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Πότε πρέπει να φοβάται κανείς περισσότερο. Τα ταξίδια του Φερδινάνδου της Βουλγαρίας. Η τεμπελιά και η αμέλεια του μικρού Μπάλφουρ. Πώς έμαθε η βασίλισσα Βικτωρία τι σημαίνει η λέξη «γλυστερός». Ο Πάπας και το πορτραίτο του. Το δώρο του Βικτωριανού Έρμανουήλ προς την μητέρα του. Το καλύτερο κέσμημα της Μαργαρίτας της Ιταλίας, κτλ.

Όταν κάποτε ο Αθηναίος στρατηγός Ίφικράτης στρατοπέδευσε σε μια χώρα συμμαχική, χώρισε το στρατόπεδό του με μια τάφρο και μ' ένα περίφραγμα, σαν να βρισκόταν σε χώρα εχθρική.

Γιατί τόσες προφυλάξεις, στρατηγέ μου; τον ρώτησε τότε ένας αξιωματικός του. Τι έχετε να φοβηθείτε;

— Όταν δεν έχει κανείς να φοβάται τίποτε, απάντησε ο σοφός στρατηγός, τότε όφείλει να φοβάται περισσότερο!...

Ο Φερδινάνδος, ο έκπτωτος βασιλεύς της Βουλγαρίας, είχε κάνει κατά το διάστημα της βασιλείας του τα περισσότερα απ' όλους τους ήγεμόνες ταξίδια. Το ένα πέταρε το της βασιλείας του, το πέρασε στο εξωτερικό! Γι' αυτόν το λόγο και οι υπήκοοί του τον επωνόμαζαν «ταξιδιούτης».

Ο άλλος πρωθυπουργός της Αγγλίας Μπάλφουρ, στην νεότητά του ήταν ένας τεμπέλης, που πάντοτε κρατούσε στα χέρια του την Ιστορία του Μακωλέυ, γυφτός όμως και ν' την διαβάσει. Στο Πον, την αριστοκρατική σχολή όπου σπούδασε, ήταν αμελέστατος. Ποτέ δέ, δεν μπόρεσε κανείς να προμαντέψει ότι θα γινόταν τόσο μεγάλη προσωπικότητα μια μέρα.

Μια μέρα, η βασίλισσα της Αγγλίας Βικτωρία, όταν ήταν πολύ νέα ακόμα, περπατούσε σε κήματα του κόμητος Ουίλλιαμ. Έπειδή, όμως, έτρεχε και ο δρόμος, λόγω των βροχών ήταν πολύ δλισθηρός, ένας κηπουρός της είπε:

— Πρόσεχε γιατί είναι γλυστερό το μονοπάτι.

— Και τι θα πη γ λ υ σ τ ε ρ ό, ρώτησε η Βικτωρία, που για πρώτη φορά άκουγε τη λέξη.

Δεν επρόφρασε, όμως, ν' αποτελειώση την φράση της και θρόνηκε φαρδεια-πλατεία κάτω.

Πιστεύω, Μεγαλειότητά, της είπε τότε ο κόμης Ουίλλιαμ, που βάδιζε πίσω της, ότι τώρα θα μά

θατε τι σημαίνει η λέξη γ λ υ σ τ ε ρ ό και θεωρητικώς και πρακτικώς.

— Βεβαίως, απεκρίθη η Βικτωρία, και πιστεύω ότι δεν θα την ξεχάσω ποτέ.

Παρουσιάστηκε κάποτε στον Πάπα Λέοντα τον ΙΙ'. Ένας νεαρώτατος ζωγράφος και τον παρακάλεσε να ποζάρη μια στιγμή για να τον ζωγραφίσει. Ο Πάπας συγκέντρωσε και με ιώδιο, πράγματι, όποιαν επόχρα έφες δόκιμη ρες, μπροστά στο ζωγράφο.

Όταν ο ζωγράφος για τη μητέρα μου, είπε, και μπήκε μέσα στο κατάστημα να ρωτήσει για την τιμή του. Η τιμή του, όμως, ήταν υπερβολικά ακριβή.

Τόσα χρήματα, είπε ο Έρμανουήλ, δεν έχω τώρα, αλλά θα σας κάνω μια πρόταση: Θα αγοράσω σήμερα τόσα κοράλλια, σαν έχω να σας πληρώσω. Τα άλλα, σας παρακαλώ, να μου τα φυλάξετε και όταν μαζεύω αρκετά χρήματα θα σας τα έμβάσω για να μου στείλετε τα ανάλογα κοράλλια, ώστε να κατορθώσω να τ' αγοράσω όλα.

Ο καταστηματάρχης έμεινε σύμφωνος κι' έτσι ο Βίκτωρ Έρμανουήλ μετά δυο έτη κατόρθωσε να πληρώσει όλην την τιμή και να προσφέρει το θαυμάσιο περιδέραιο στη μητέρα του, την οποία αγαπούσε.

Η βασίλισσα Μαργαρίτα, η μητέρα του, όταν έμοιθε κατόπιν τις συγκινητικές λεπτομέρειες της αγοράς εκείνης, είπε στο γιό της:

— Αυτό είναι το πιο πολύτιμο από τα κοσμήματά μου! Θα το φοράω πάντοτε για να μου θυμίζει την αγάπη σου.

Και πράγματι, η Μαργαρίτα οδύετο έδωκε από πάνω της το όρατο δώρο του αγαπημένου της παιδιού.

Το πορτραίτο έταλείωσε, αλλά χωρίς καμιά επιτυχία. Όποιος το έβλεπε, ποτέ δεν θα μπορούσε να φανταστεί ότι παρίστανε τον Λέοντα ΙΙ'.

Φαίνεται ότι αυτό το κατάλαβε κι' ο ζωγράφος, και γι' αυτό να δώσει κάποια αξία στην εικόνα του, αφού δεν μπόρεσε να την δώσει με την τέχνη του, παρακάλεσε τον Πάπα να γράψει στο κάτω μέρος λίγες λέξεις, κανένα ρητό από την Παλαιά Διαθήκη ή από το Ευαγγέλιο.

Ο Πάπας τότε πήρε την πένα του κι' έγραψε τη φράση που είπα

«Ο καταστηματάρχης έμεινε σύμφωνος κι' έτσι ο Βίκτωρ Έρμανουήλ μετά δυο έτη κατόρθωσε να πληρώσει όλην την τιμή και να προσφέρει το θαυμάσιο περιδέραιο στη μητέρα του, την οποία αγαπούσε».

Η βασίλισσα Μαργαρίτα, η μητέρα του, όταν έμοιθε κατόπιν τις συγκινητικές λεπτομέρειες της αγοράς εκείνης, είπε στο γιό της:

— Αυτό είναι το πιο πολύτιμο από τα κοσμήματά μου! Θα το φοράω πάντοτε για να μου θυμίζει την αγάπη σου.

Και πράγματι, η Μαργαρίτα οδύετο έδωκε από πάνω της το όρατο δώρο του αγαπημένου της παιδιού.

Και πράγματι, η Μαργαρίτα οδύετο έδωκε από πάνω της το όρατο δώρο του αγαπημένου της παιδιού.

Και πράγματι, η Μαργαρίτα οδύετο έδωκε από πάνω της το όρατο δώρο του αγαπημένου της παιδιού.

Και πράγματι, η Μαργαρίτα οδύετο έδωκε από πάνω της το όρατο δώρο του αγαπημένου της παιδιού.

Και πράγματι, η Μαργαρίτα οδύετο έδωκε από πάνω της το όρατο δώρο του αγαπημένου της παιδιού.

Και πράγματι, η Μαργαρίτα οδύετο έδωκε από πάνω της το όρατο δώρο του αγαπημένου της παιδιού.

Και πράγματι, η Μαργαρίτα οδύετο έδωκε από πάνω της το όρατο δώρο του αγαπημένου της παιδιού.

Και πράγματι, η Μαργαρίτα οδύετο έδωκε από πάνω της το όρατο δώρο του αγαπημένου της παιδιού.

Και πράγματι, η Μαργαρίτα οδύετο έδωκε από πάνω της το όρατο δώρο του αγαπημένου της παιδιού.

Και πράγματι, η Μαργαρίτα οδύετο έδωκε από πάνω της το όρατο δώρο του αγαπημένου της παιδιού.

Και πράγματι, η Μαργαρίτα οδύετο έδωκε από πάνω της το όρατο δώρο του αγαπημένου της παιδιού.

Η ΦΙΛΑΡΕΣΚΗ

("Εργον του Ι. Αικ).

Η ΔΙΑΣΗΜΕΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΔΕΣ

ΑΓΓΕΛΙΚΑ ΚΑΟΥΦΦΜΑΝ

(Η ρομαντική ζωή μιας χωρικοπούλας της Έλβετίας, που έγινε μεγάλη ζωγράφος)

Β'. ΤΟ προηγούμενο φύλλο μίλησαμε για την παιδική ηλικία της Έλβετίας Ζωγράφου, Άγγελικας Κάουφφμαν, για την ταχυτάτη εξέλιξή της και για τα καλλιτεχνικά ταξίδια της στις διάφορες πόλεις της Ιταλίας.

Τό 1766, σε ηλικία είκοσιπέντε ετών, η Άγγελικα, έπει από τις επίμονες προσκλήσεις πολλών Άγγλων φίλων της, πήγε στο Λονδίνο, χωρίς να συνοδεύεται από τον πατέρα της, ο οποίος όμως της υποσχέθηκε ότι θα πήγαινε να την συναντήσει αργότερα.

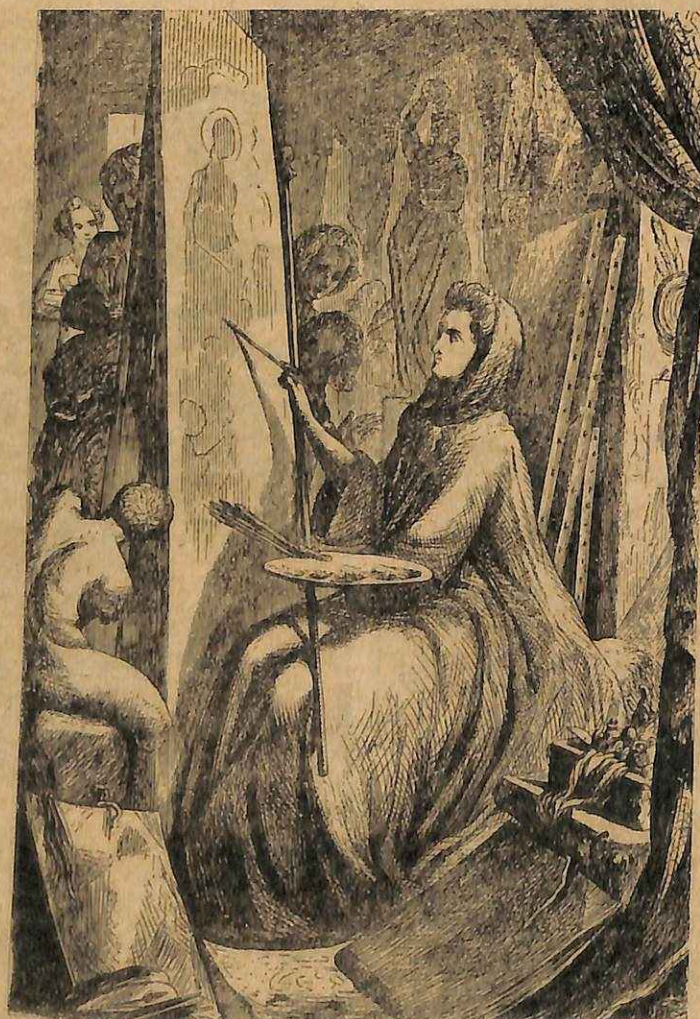
Την εποχή εκείνη συνήθιζαν να αποκαλούν τους κοσμικούς νέους που είχαν μεγάλες επιτυχίες στη σαλόνια «λεωντάκια». Την ονομασία αυτήν μπορούμε να τη δώσουμε και στην Άγγελικα Κάουφφμαν. Αν θέλουμε με μία λέξη να χαρακτηρίσουμε την εντύπωση που προκάλεσε στην κοινωνία του Λονδίνου.

Μόλις η νεαρή ζωγράφος έφτασε στην αγγλική πρωτεύουσα, έγινε δεκτή με ειλικρινή εγκάρδιότητα και στα μεγαλύτερα ανάκτορα σαλόνια.

Η γοηψία της, η ωμορφιά της, το ταλέντο της, ξεπρόκριναν όλους τους Λονδρέζους, θηλυκούς και αρσενικούς, περισσότερο όμως τους αρσενικούς. Η θαυμαστική φωνή της αποστόλουσε ένα επί πλέον χάρισμα για να γίνει αμέσως δεκτή σε κάθε συνάντηση και η παραγγελίες έρχόντουσαν ή με κατόπιν της άλλης.

Όλοι οι Άγγλοι καλλιτέχνες συγκαταλέγονταν μεταξύ των θαυμαστών της και αυτός ακόμα ο διασημότερος ζωγράφος της Άγγλίας, ο Ρέινολντς, μολονότι την εποχή εκείνη πλησίαζε τα πενήντα, ενθουσιάζτηκε σε τέτοιο σημείο με την νεαρή Έλβετία, ώστε δεν δίστασε να της ζητήσει το χέρι της και να της προσφέρει την καρδιά του. Μα η Άγγελικα απέρριψε την πρότασή του, όπως έπρεπε απέρριψε πολλές άλλες λαμπρές προτάσεις γάμου που της έκαναν διάφοροι Άγγλοι αριστοκράτες και καλλιτέχνες. Η καρδιά της ήταν ελεύθερη και δεν θαύλασε σ' αυτήν παρά μονάχα η αγάπη προς την τέχνη και προς την δόξα.

Ήθελε όμως η ώρα να πληρώσει κι αυτή πικρά την υποσημειωμένη της και την περιφρόνησή της προς τους άνδρες. Αν είχε κοντά της τον πατέρα της, στην κρίσιμη εκείνη στιγμή της ζωής της, μπορεί τα πράγματα να συνέβαιναν διαφορετικά. Αλλά ένα νεαρό κορίτσι, μόνο του σε μια μεγαλόπολη, περιτομημένο μόνο από κλέμνες και θαυμαστές, μπορεί να κάνει πολλές ανοησίες. Έτσι η Άγγελικα έπεσε στα θόρυβα ενός ασυνήθιστου απασχολίου, ενός Σουηδού, του φεουδαρχικού φον Χόν, ο οποίος ξεμάλασε δόκιμη την αγγλική αριστοκρατία.

Η Άγγελικα Κάουφφμαν στο ατελιέ της.

για την ευγενική καταγωγή του και μαζί μ' αυτήν και την Άγγελικα.

Ο φεουδαρχικός, ο οποίος είχε το χάρισμα να είναι νέος, ώριμος και γοητευτικός, ήταν ένας άπλοος κωμωδός και παρουσιάστηκε με το όνομα του κυρίου του, χωρίς κανείς να υποψιαστεί την πλαστοπροσωπεία, έπειδή, χάρις στο παλλό του επάγγελμα, γνώριζε και τους τρόπους της καλής συμπεριφοράς και τις συνήθειες της αριστοκρατίας. Στην Άγγελικα έδειχνε στην αρχή ένα εύλαβη ναυμασμό, ύστερα φιλοεργό ξωστό και τέλος, όταν είδε ότι η νεαρή καλλιτέχνης άρχισε να αισθάνεται μεγάλη συμπάθεια γι' αυτόν, της εξομολογήθηκε ότι ήταν πολιτικός φουγάδικος και μόνον ένας γάμος με την καλλιτέχνη που είχε τόσους φίλους και τόση επιρροή στους αριστοκρατικούς κύκλους, μπορούσε να τον σώσει.

Λέγεται ότι ο πρώην θαλαυπηλός έπαιξε τον ρόλο αυτό, διακαλεμένος εξοπλισμένος από ένα νεαρό Άγγλο αριστοκράτη, ο οποίος ήθελε να εκδικηθεί την Άγγελικα, γιατί απέρριψε με αγανάκτηση τις δύο και τόσο ήθικες προτάσεις του. Αυτό όμως δεν είχε απολύτως εξακριβωμένο και δεν

φαινόταν τόσο άπιστος.

Το γεγονός όμως όποτε είναι ότι ο φεουδαρχικός έπεισε την Άγγελικα να τον παντρευτεί κρυφά και χωρίς να συμβουλευθεί ούτε τον πατέρα της, ούτε κανένα από τους σοβαρούς της φίλους.

Μετά το γάμο, το ζευγάρι έζησε ευτυχισμένο λίγες ημέρες μόνο. Γιατί εντωμεταξύ έφθασε ο Κάουφφμαν, ο οποίος έσπευσε άμεσα να ζητήσει πληροφορίες για το γαμπρό του κι ο οποίος με την βοήθεια των φίλων του κατόρθωσε να ανακαλύψει ότι ο φεουδαρχικός ήταν ένας έλαυνος τυχοδιώκτης. Για καλή τύχη της Άγγελικας, η οποία ήταν καθολική και επομένως δεν μπορούσε να πάρει διαζύγιο, ο φεουδαρχικός ήταν ξηναπαντρημένος και γι' αυτό ο γάμος τους θεωρείτο άκυρος. Ο φεουδαρχικός δεν μπορούσε να διεκδικήσει κανένα δικαίωμα γιατί κινδύνευε να καταδικαστεί ποινικώς και στην Άγγλία η ποινή για τους διγμούς είναι αίσχυντο ροτόνη. Έτσι περιορίστηκε να πάρει τριαντάξις λίρες αέρα και εξαφανίστηκε για πάντα.

Η εκκλησιαστική ανύστες του γάμου δεν άργησε να γίνει και μετά

ένα χρόνο η Άγγελικα ήταν ελεύθερη να ξαναπαντρευτεί αν ήθελε. Μα η άμοιρη καλλιτέχνης, δεν είχε για την ώρα καμιά διάθεση να ένωση πάλι την τύχη της με άλλον άνδρα. Τό πάθημά της της προκάλεσε έναν μεγάλο θρησκευτικό κλονισμό και την έκανε να αποσταθμώσει σ' ένα εξορκικό σπινάκι όπου ζούσε μέσα στην πιο άπλοστη μοναξιά, χωρίς να βλέπει κανέναν άνθρωπο.

Η κομική ζωή που τόσο της άρεσε πριν, την είχε τώρα αφήσει και νόμιζε ότι όπου κι αν πήγαινε θα την δακτυλοδεικτούσαν. Ενώ συνέβαινε το αντίθετο. Όλη η κοινωνία του Λονδίνου συμπάσισε και λυπόταν την δυστυχισμένη Άγγελικα για το άτυχμά της και κανείς δεν σκεπτόταν να την ενοχλήσει.

Μόνον όταν την άναγκάζαν μέλος της Ακαδημίας των Καλών Τεχνών, γύρισε πίσω στο Λονδίνο και ξαναπαρουσιάστηκε στην κοινωνία. Η φήμη της ως καλλιτέχνης γινόταν κάθε μέρα και μεγαλύτερη και τον χαρακτήρα της ως γυναίκας τον εκτιμούσαν όλοι.

Εντωμεταξύ ο πατέρας της είχε συνάψει με στενή φίλη με τον Ιταλό ζωγράφο Αντόνιο Σούτσι, ο οποίος είχε γεννηθεί το 1728 στη Βενετία και είχε κληθεί στο Λονδίνο για να ζωγραφίσει διάφορες τοιχογραφίες σ' ένα μέγαρο. Κατά πόσον η Άγγελικα τον ήθελε για σύζυγό της, είναι πολύ αμφίβολο. Ο πατέρας της όμως επιθυμούσε να την δώσει παντρευμένη, ήθελε να κάνει γαμπρό του τον Σούτσι, που τον γνώριζε και τον εκτιμούσε, και βλέποντας ότι το τέλος του δεν θα άνοιγε και πολύ, ήθελε να εξαπατήσει έναν πιστότη για την κόρη του. Η Άγγελικα υπεχώρησε τέλος στην επιθυμία του πατέρα της και το 1781 έγινε σύζυγος του Σούτσι, ο οποίος ήταν είκοσι χρόνια μεγαλύτερός της.

Μετά τον γάμο της εγκατέλειψε άμεσα την Άγγλία, γιατί τη νόησε κλέμα του Λονδίνου ήταν επιβλαβές στοτή στην υγεία του πατέρα της.

Ύστερα από ένα σύντομο ταξίδι στην Ιταλία, ξανασημειώθηκε στην Άγγελικα στη Βενετία. Την εποχή εκείνη βρισκόταν στην πόλη των Δογών ο Μέγας δούξ Παύλος της Ρωσίας. Και αυτός και η γυναίκα του έδειξαν τον μεγαλύτερο θαυμασμό προς την καλλιτέχνη και τον θαυμασμό τους αυτόν τον συμπεριέλασαν δόκιμη η Βενετία. Έτσι η Άγγελικα δεν θα είχε παρά μόνον καλές αναμνήσεις από τη διαμονή της στην βασιλίσσα του Άδρια, αν δεν την έπικρυψε ο θάνατος του πατέρα της που ξεφύγισε ήρεμα στην αγγλική της στις 2 Ιανουαρίου το 1782.

Μετά τον θάνατο του πατέρα της, η Άγγελικα εγκατεστάθηκε στη Ρώμη τελειωτικά και άρραβώθηκε αποκλειστικά στην τέχνη. Δεν έδρανε πια στις συναναστροφές και στα σαλόνια, αλλά ζούσε ειρηνικά, αποσταθμίζοντας στο σπίτι της βου, την επασκέπτον-

το ή μεγαλύτερες προσωπικότητες της Ρώμης και οι επισκεπτόμενοι ένοι. Κάθε ξένος που πήγαινε στη Ρώμη, θεωρούσε καθήκον του να επισκεφθεί την Άγγελικα Κάουφφμαν.

Για τον σύζυγό της η Άγγελικα υπήρξε πάντα μία πιστή και αφοσιωμένη φίλη, αλλά της ήταν πολύ δύσκολο να ζήσει αρμονικά μαζί του. Ο Γκαίτε που συνεδείχε στενότητα μαζί της κατά το ταξίδι του στην Ιταλία, το βεβαιώνει αυτό.

Με την καλή Άγγελικα επασκέπτονταν την Κυριακή την πανακλήρη της βίλλας. Άλντομπραντίνι—γράφει το 1787. Δεν είναι ευτυχισμένη, όπως θα έβλεπε σε μία γυναίκα με τόσο μεγάλο ταλέντο και με τόση περυσία. Έχει βρεθεί πειά να ζωγραφίζει μόνον για να εμπορευτείται, ενώ αντίθετος ο ηλικιωμένος σύζυγός της το βρίσκει πολύ ωραίο που με τόσο λίγο κόπο κερδίζει τόσα πολλά χρήματα. Ο Σούτσι φαίνεται ότι έχει μόνον ζητούσε διάδοχα από την Άγγελικα να του δίνει χρήματα, αλλά και την εμπόδιζε κιόλας να έδωθε ελεύθερα τα χρήματα που κέρδιζε με τον κόπο της. Μολαταύτα και μετά τον θάνατο ακόμα του συζύγου της που πέθανε το 1795, η Άγγελικα εξακολούθησε να εργάζεται με τον ίδιο ζήλο και την ίδια δραστηριότητα όπως και την εποχή που περιπονούσε στον Γκαίτε.

Μετά τον θάνατο του συζύγου της η Άγγελικα Κάουφφμαν έζησε άλλα δώδεκα χρόνια και πέθανε τον Νοέμβριο του 1807. Το μεγαλύτερο μέρος της περιουσίας της το άφησε σ' ένα άνεμό της που τον θεωρούσε σάν παιδί της και το υπόλοιπο σε διάφορα φιλανθρωπικά ιδρύματα. Η σαρκοφάγος της βρίσκεται στον Άγιο Άνδρέα ντελ Σόρτε.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

34 ΧΡΟΝΙΑ ΕΚΟΥΣΙΑΣ ΦΥΛΑΚΙΣΕΩΣ

Ο κόμης Ρόκκος Διάνοβιτς, ένας πολύ περίεργος τύπος Ρώσος αριστοκράτης, ο οποίος έζησε κατά το τέλος του περασμένου αιώνα, είχε φιλοδοξήσει να γίνει συγγραφέας ενός έργου σχετικού με τη ζωή των φυλακισμένων.

Για να πραγματοποιήσει όμως τη φιλοδοξία του, επί δεκατέσσερα χρόνια δεν έκανε τίποτ' άλλο παρά να περιφέρεται στις διάφορες εδωπατικές πόλεις με την πρόθεση να... μπαίνει όπου σιδηρόποτε στη φυλακή. Την πρόθεσή του αυτή, φυσικά την παγκρατοποιούσε εύκολα, κι έτσι ο περίεργος αυτός τύπος, γνώρισε τις φυλακές της Γερμανίας, του Βελγίου, της Ιταλίας, της Ελλάδας, της Σερβίας, της Γαλλίας, ακόμα και της Αυστραλίας, των Ινδιών και της Αμερικής.

Στο διάστημα αυτό έγραφε τις εντυπώσεις του και τις περιπέτειές του, τις οποίες στο τέλος έδωσε με τον τίτλο 34 χρόνια θεληματικής φυλακίσεως. Το βιβλίο του όμως αυτό, δεν είχε την επιτυχία, που περίμενε ο συγγραφέας του.

Στο διάστημα αυτό έγραφε τις εντυπώσεις του και τις περιπέτειές του, τις οποίες στο τέλος έδωσε με τον τίτλο 34 χρόνια θεληματικής φυλακίσεως. Το βιβλίο του όμως αυτό, δεν είχε την επιτυχία, που περίμενε ο συγγραφέας του.

—Είνας Άγγλος διαρρήκτης, ο οποίος αποφυλακίστηκε, πρό δέλιγων

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΟΛΟΥ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

—Στις Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής υπάρχουν οχτώ πόλεις, που έχουν το όνομα «Μαδρίττ».

—Αν η γη δεν εκαλύπτετο από την ατμόσφαιρα, η θερμοκρασία της θα ήταν 330 περίπου βαθμούς κάτω από το μηδέν, του θερμομέτρου Φαρενάιτ.

—Τα κοράκια θηάζουν 27 διαφορετικούς κρωγμούς.

—3.215 μάχες συνήρθσαν κατά τον εμφύλιο αμερικανικό πόλεμο του 1863—66.

—Το πρώτο ταχυδρομικό γραμείο άνοιξε στο Παρίσι το 1462, στην Άγγλία το 1581, και στην Αμερική το 1710.

—Τα παπούτσια γυαλίζουν ωραία, αν τα τρίψετε με φλούδα πορτοκαλιού και έρωσ στεγνώσουν, τα βουρτσάτε καλά.

—Ο εθνικός ύμνος της Κίνας είναι τόσο μεγάλος, ώστε απαιτείται μισή μέρα για να φυλάξει ολόκληρος!

—Στον περίφημο ζωολογικό κήπο του Παρισιού της Βιέννης υπάρχει ένας πίθηκος, ο οποίος κάνει τον περίπατό του με ποδήλατο.

—Στην Αμερική ανακαλύφθηκε τελευταία ένα νέο και άγνωστο μέταλλο, το αρωρεντίζιο, που είναι πολύ πιο σπαστικό από το ασήμι και πολύ λιγότερο εύκολο, χωρίς όμως και να σπάσει.

—Οι Αυστραλιανοί δημοσιογράφοι ανακάλυψαν έναν υπερήλιον μικροκτιματία, ο οποίος μπορεί να δώσει δικαίως σε άνθρωπος που δεν ξυρίστηκε ποτέ.

—Είνας ηλικίας ενενήντα τριών ετών, και απ' τη νεότητά του, όταν βγήκεν στο πρόσωπό του τα πρώτα γένια του, δεν τα έβρισε ποτέ ως τώρα.

—Η πρώτη ένστικτη κίνηση που κάνει κάθε μωρό παιδί, μόλις θα γεννηθεί, είναι να χτυπήσει τα δύο του χέρια σαν να χειροκροτά.

—Έτσι τουλάχιστον βεβαιώνουν όλοι οι διεθνείς βρεφολογικοί όφθλητες.

—Ένας Άγγλος διαρρήκτης, ο οποίος αποφυλακίστηκε, πρό δέλιγων

έβδομάδων, μέσα σε τριανταέξι ώρες απ' τη στιγμή που βγήκε απ' τη φυλακή, έκανε πέντε διαρρήξεις, σε διάφορα σημεία του Λονδίνου.

—Ένας Αμερικανός εξερευνητής, ο οποίος γύρισε τελευταίως από μία περιόδου στην Αφρική, βεβαιώνει πως άκουσε, ότι ζή σ' ένα άγνωστο μέρος της ζούγκλας μία άγρια φυλή ιθαγενών, οι οποίοι έχουν από τρία πόδια!

—Μα δεν κατόρθωσε να ιδεί ο ίδιος τους... τριπόδες αυτούς ανθρώπους, επειδή κανένας απ' τους ιθαγενείς δεν δεχόταν να τον συνοδεύσει στην περιφρέσή τους.

—Ο Έντι Κάντορ, ο περίφημος βασιλεύς των Αμερικανών καντωνατιστών, κέρδισε μέσα σε πέντε χρόνια, από ένα νεαρό τραγουδιστή του, το «Γιάνκο Μπουλντ» ενενήντα δύο εκατομμύρια δολάρια.

—Η πιο σκατινή ώρα του εκροιστερώρου είναι, όπως άπε δειχθεί, από συστηματικές επιστημονικές παρατηρήσεις, η ώρα που προηγείται της χαράς.

—Το ρεκόρ του αλγισμού το έχει ασφαλώς ο Ρόμπερτ Μπίκερ, ένας παιδάκι έντακα έτών, απ' το Μπίριγκαν της Άγγλίας, το οποίο έδωσε πέντε σε έφτα φορές απ' το πατρικό του σπίτι, και πήγε να ζήσει αλητεύοντας και ζητιανεύοντας σε άλλες πόλεις, ενώ η οικογένειά του είναι πολύ εύπορη.

—Για να μη βιάσει μάλιστα τα γένη του η Αστυνομία, ο μικρός αυτός κάθε φορά που δραπέτευει, αλλάζει το όνομά του.

—Στις περισσότερες επαρχίες της βορείου Κίνας, θάφες αποκαλύπτει ένας Εθνωπαίος περιηγητής, ο οποίος γύρισε τελευταία από εκεί, ισχυρίζεται ότι συνήθαι να άναίδη ο άντρας τη γυναίκα του, δίνοντας στα παθερά του μια ώριμη ποσότητα ρυζιού, ανάλογη με την ωμορφιά και με τα χαρίσματα της νέφης.

—Είνας Άγγλος διαρρήκτης, ο οποίος αποφυλακίστηκε, πρό δέλιγων

έβδομάδων, μέσα σε τριανταέξι ώρες απ' τη στιγμή που βγήκε απ' τη φυλακή, έκανε πέντε διαρρήξεις, σε διάφορα σημεία του Λονδίνου.

—Ένας Αμερικανός εξερευνητής, ο οποίος γύρισε τελευταίως από μία περιόδου στην Αφρική, βεβαιώνει πως άκουσε, ότι ζή σ' ένα άγνωστο μέρος της ζούγκλας μία άγρια φυλή ιθαγενών, οι οποίοι έχουν από τρία πόδια!

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

—Ο πελάτης.—Τό καταλαβαίνω ότι η κατηγορία είναι πολύ επιβαρυντική για μένα. Αλλά έχω αρκετό χροιά...

—Ο δικηγόρος.—Πόσο μπορείτε να διαβέσετε;

—Ο πελάτης.—Ός εκατό Νιλάδες φράγκα!

—Ο δικηγόρος.—Μείνετε ήσυχοι... Με το ποσό αυτό δεν θα πάτε ποτέ στη φυλακή!

Και πράγματι, όταν πήγε στη φυλακή ήταν... άπειτος!

—Στο Αστυνομικό ταμείο.—Γιατί δεν έφερα το πορτοφόλι, άμεσως μόλις το βρήκα;

—Μα ήταν μεσάνυχτα, κύριε Αστυνόμη!

—Τότε έπρεπε να το φέρετε πρώτο!

—Τό πρώτο δεν είχε μείνει τίποτε μέσα!

—Ο ξενοδόχος.—Γιατί να μη δώσω το λογαριασμό του κυρίου Χ... πριν φύγει; Τό βράδυ που θα γυρίσει μπορεί να σου πει ότι δεν θυμάται τίποτα...

—Ο υπάλληλος.—Έγινε σου, άρεντικό; και δεν θά το ξεχάσει εύκολα; Τό φαί που τού έδωκα θάμ... καλήσση άρεντικές μέρες στο στομάχι του.

Μεταξύ φίλων.

—Χτες έμάλωσα στο γερό με τη γυναίκα μου. Αναγκάστηκε να τη στείλω στο διάβολο. Τότε, λοιπόν, κι αυτή, φόρεσε το καπέλο της, μ' αποχαλάρωσε και πήγε...

—Πού... Στο διάβολο;

—Ακριβώς... Δηλαδή στην... πεθερά μου!

—Η σκηνή, στην γκαρνταρόμπα του Έδουαρντ θεάτρου.

—Ο καθ' ύλην της των υπαλλήλων.—Δώστε μου το παλτό μου, σάς παρακαλώ.

—Ο υπάλληλος.—Και ο αείμυος σας, παρακαλώ.

—Ο καθ' ύλην της.—Τον έχω μέσα στην... τσέπη του παλτού μου!

Μεταξύ φίλων.

—Βρε άδελφο, τί γαλή μουτσα είν' αυτό; Σ' έβρισε κανείς;

—Όχι... Η γυναίκα μου βούλωσε ληλάκι και μου πέταξε μερικά λουλούδια στο πρόσωπό μου.

—Αστεινέσαι... Και μπορείς με τα λουλούδια να σε πληγώσει έτσι;

—Όχι... Τά πέταξε μαζί με τις... γλάστρες!

—Είστε και; Μας φαίνεται ότι δεν μά αγαπά πια η γυναίκα μου!

—Και πώς το καταλαβαίνεις;

—Απολύτως! Στην αρχή όταν πήγαινα στο σπίτι μεθυμένος, μου έλεγε ότι ήμου άρρωστος και μ' έβαζε στο κρεβάτι. Τώρα όμως, όταν πηγαίνω κραριακά άρρωστος, μου λέει πως είμαι μεθυμένος και μόνο που δεν μ' άρχει με τη σκούπα!

Μιά μέρα του σωτηρίου έτους
1588, ένας μικρόσωμος άνθρωπος
μέ μικρά μαύρα γένεια και μέ με-
γάλα μάτια που έβγαζαν παρά-
ξενες λάμψεις, όπως αναφέρει το
σχετικό χρονικό, ένας Ιακωβίνος

— Κι' ἐμένα μὲ σκότωσαν !...
Πράγματι, οἱ εὐπατριδαὶ τῆς ἀ-
κολούθησεν τοῦ βασιλέως εἶχαν ὀρ-
θήσει ἐπάνω του καὶ τὸν ἔσκιον-
σαν μὲ τῆς λόγχης καὶ μὲ τὰ
ἐπιχθονία του.

ναντόρων κι ἐκεῖ δέθη-
 σερὰ ἄλογα καὶ διαμελέ-
 σαι. Οἱ ἔπαυσι τῆς «Τε-
 σεως» τὸν ἀναγκηρῶς
 καὶ περιέφεραν θριαμβει-
 δρόμους τοῦ Παρισίου
 τοῦ, ψάλλοντας μὲ μου-
 μυστικοπάθεια θρησκευ-
 τικοῦ.
 Τὸ ἔγκλημα τοῦ ἀδ-

σε τέσ
 σπη. Εν
 ας. Ενώ
 μάρτυρα
 τικά στοδς
 ή μητέρα
 ύστερικη
 κινος β-
 ρου Ζαν

σου μένον αχιωστές! Σέ λ
ποῦ δὲν ὑπόφευγε νὰ ὀφεί
για μετὰ σὲ τὴν ἀγαπήτι
φαίνεται, ὡστόσο, ὅτι παρ
πάντος τῆς ἡμέρας πολὺ συμ
καὶ ἡ "Αννα, γιατί ἄλλοιῶς
τῆς ἐγκαλεῖ τὰ τῆς θορυφῶ
για τὸ Κωνσταντῖν.

A detailed black and white engraving of a man in 18th-century attire. He has a powdered wig, a high-collared coat, and a cravat. The man has a serious expression and is looking slightly to the left. The engraving is signed 'W. J. 1780' in the bottom right corner.

Ὁ Ἑρμῆς Γ'

— Κι' ἐμένα μὲ σκότωσαν !...
Πράγματι, οἱ εὐπατρίδαι τῆς ἀ-
κολουθίας τοῦ βασιλέως εἶχαν ὀρ-
μήσει ἐπάνω του καὶ τὸν ξεκλί-
ξαν μὲ τὴν λόγχην καὶ μὲ τὰ
σπαθία τους.

ναντόρων κι ἐκεῖ δέθη-
 σερὰ ἄλογα καὶ διαμελέ-
 σαι. Οἱ ἔπαυσι τῆς «Τε-
 σεως» τὸν ἀναγκηρῶς
 καὶ περιέφεραν θριαμβει-
 δρόμους τοῦ Παρισίου
 τοῦ, ψάλλοντας μὲ μου-
 μυστικοπάθεια θρησκευ-
 τικοῦ.
 Τὸ ἔγκλημα τοῦ ἀδ-

σε τέσ
 σπη. Εν
 ας. Ενώ
 μάρτυρα
 τικά στοδς
 ή μητέρα
 ύστερικη
 κινος β-
 ρου Ζαν

σου μένον αχιωστές! Σέ λ
ποῦ δὲν ὑπόφευγε νὰ ὀφεί
για μετὰ σὲ τὴν ἀγαπήτι
φαίνεται, ὡστόσο, ὅτι παρ
πάντος τῆς ἡμέρας πολὺ συμ
καὶ ἡ "Αννα, γιατί ἄλλοιῶς
τῆς ἐγκαλεῖ τὰ τῆς θορυφῶ
για τὸ Κωνσταντῖν.

303

Ποιά γυναίκα ἐνέπνευσε στὸν Κωνστάν τὴν ἡρωίδα τοῦ Ἀδελφοῦ. Ἡ μυθιστορηματικὴ ζωὴ τῆς Ἀννας Λιντζέι. Γάμοι, ἔρωτες ἐγκαταλείφει. Πῶς γινώσκει τὴν ἡλικία τῶν ἐξ ἑρωτευμένων. Τὶ γράφουν στὶς ἐπιστολὲς τους. Πῶς διαλάθηκε ὁ δεσμός τους, κτλ.

νακτόσουν κι' εκεί δέθηκε σ' τέσ-
σερα βλοχαφά διαμεληθήκαμε.
Οί' επαδού της «Γεράς» Ένω-
σεως» τόν ανακηρύξαν μάρτυρα
και περίεργα θρημαθρευτικά τους
δρόμους τοῦ Παρισίου τῇ μητέρα
τόν, φάλλοντας μέ μιὰ ὑστερικὴ
μυστικοπάθεια θρησκειοκίτους ὀ-
μνους.

Τὸ ἔγκλημα τοῦ ἀδελφοῦ Ζαν

οὐ μέλουν ἀγωνιστέσθαι! Σὲ λυποῦμαι
ὅτι δὲν ὑπέρτατος ἐν ὅσῃ τῇ εὐτα-
τα μέσα σὲ ποτὶ ἀγάπῃ.
Φαίνεται, ὡστόσο, ὅτι παρ' ὅλο τὸ
ἄλγος τῆς ἡμέρας πολὺ ἐμπαύθη
καὶ ἡ "Αννα, γιὰ ἄλλοις δὲν ἔ-
τις ἔγραψε, γὰρ τίς δύναται κατὰ λό-
γον ὁ Κωνσταντῖν.
«Δὲν ἔχεις κανεὶς ποτὲ μαζὺ σου
ἐν τῇ πόλει;»

A detailed black and white engraving of a man with long, wavy hair, wearing a dark coat and a white cravat. The man is looking slightly to the left. The background is plain.

Ὁ Βενιαμὴν Κοροτσάν.

ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ ΠΟΥ ΒΓΑΙΝΟΥΝ ΑΛΗΘΙΝΕΣ

ΤΑ ΔΑΙΜΟΝΙΑ ΤΟΥ ΟΛΕΘΡΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Β'. . . πρόκειται να τους μεταφέρω στο Μακάο.

Περάσανε δυο μήνες περίπου, όταν ένας από τους υπαλλήλους μου ήρθε και μου ανέφερε ότι ο αρχιμηχανικός Ντάβιντ Ντίκ είχε γυρίσει από την περιόδεία του και μου ζήτησε συνάντηση που δεν ερχόταν να μου δώσει αναφορά άμεσα, γιατί ήταν αδιάθετος. Σηκώθηκα τότε και πήγα εγώ στο σπίτι του, όχι για να πάρω αναφορά, ούτε γιατί ανησυχούσα γι' αυτόν. Ήμουν, επίσης, περίεργος να μάθω σε ποιά κατάσταση είχε αφήσει στο Μακάο τον Γκαλιεργουόρθου κι' αν είχε επαληθευτεί και σ' εκείνον η πρόληψή για τα δαίμονια.

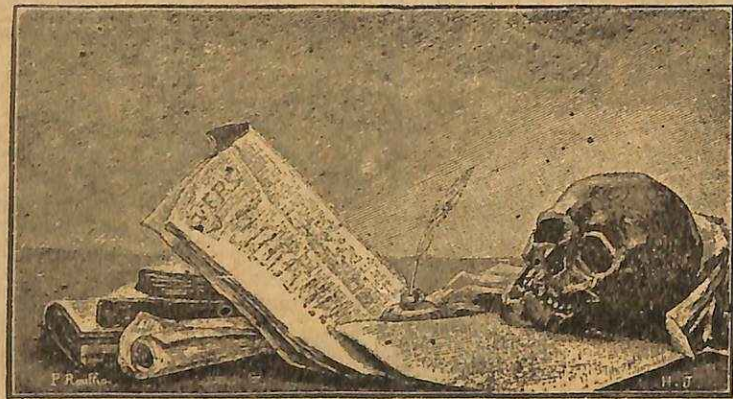
Όταν έφτασα στο σπίτι του Ντίκ αντίκρισα ένα θλιβερό θέαμα. Ο δυστυχής αρχιμηχανικός μου ήταν σωριασμένος σε μία πολυθρόνα, έλεινός κι' αξιοθρήνητος, κι' από το στόμα του έβγαζε αιμία αφθονο.

Φώναξα, άμεσα, έναν γιατρό, ο οποίος, αφού τον εξέτασε προσεκτικά, επί ένα δολοχρόνιο τέταρτο της ώρας, μου είπε ότι δεν μπορούσε να εξηγήσει τι αρρώστια

Μόλις το πήρα στα χέρια μου ένα κακό προαίσθημα με κυρίευσε δολοχρόνιο. Η διεύθυνσή μου στ' όφελός μου ήταν γραμμένη ούτε με τον χαρακτήρα του Γκαλιεργουόρθου, που τον ήξερα καλά ούτε με της γυναίκας του, που έπιστη, την ήξερα. Καί, όμως, δεν είχα άλληλογραφία με κανέναν άλλον από το Μακάο.

Ανέσυχος, λοιπόν, άνοιξα τ' γραμμά. Μου έγραφε ένας από τους γιατρούς που έμεναν στο Μακάο και μου άνηγγελε ότι και οι δυο σύζυγοι Γκαλιεργουόρθου είχαν προσβληθεί από μία αρρώστια μυστηριώδη, με περίεργη κι' ανεξήγητα συμπτώματα. Επομένως δε ότι κινδύνευαν να πεθάνουν κι' ότι έπρεπε το γρηγορότερο να φύγουν από εκεί.

Πήγα και τ' ανέφερα όλα αυτά στον διοικητή στρατηγό Φράνκο Αϊγγκλεν, κι' αποφασίσαμε να δώσουμε άμεσα άδεια εις τον Γκαλιεργουόρθου, για να φύγει για την Εδωάκη. Εστέλαμε, λοιπόν, το σχετικό τηλεγράφημα στον γιατρό και στον Γκαλιεργουόρθου, και, σε μία βδομάδα, το άτρονιο έφτασε στη Σαγκάη. Τ

είχε. Τού έδωσε μόνο μερικά φάρμακα για να σταματήσει το αίμα και για να πάψουν οι φρυγτοί κι' ανεξήγητοι πόνοι που τον βασάνιζαν. Στο τέλος, ο γιατρός μου είπε ότι το καλύτερο που είχαμε να κάμουμε, ήταν να στείλουμε το γρηγορότερο, τον Ντίκ, στη Εδωάκη για ν' αλλάξει κλίμα και περιβάλλον.

Ευτυχώς, το ίδιο βράδυ, έφαινε ένα υπερωκεάνιο για την Αγκία, μέσω Αμερικής και φρόντισα να επιβιβάσω κι' ο Ντίκ σ' αυτό. Αλλοίμονο όμως! Τό ταξείδι δεν τον ωφέλησε σε τίποτε... Ο δυστυχής ο Ντίκ πέθανε, την ήμερα που το υπερωκεάνιο έπρόκειτο να φτάσει στο Σικάγο.

Μά η ιστορία αυτή δεν τελείωσε εδώ.

Δεν είχε περάσει μία βδομάδα από την ήμερα που πήρα το τηλεγράφημα του πλοίαρχου του υπερωκεανείου, από το Σικάγο, για τον θάνατο του Ντίκ, όταν μου έφεραν ένα γράμμα από το Μακάο.

Ταν κι' οι δυο τους αρρώστοι. Άλλα ο γιατρός που τους συνόδευε—ο ίδιος εκείνος που μου είν γραφεί—με βεβαίωσε ότι η κατάσταση τους είχε καλύτερη: απ την ήμερα που μπήκανε στο πλοίο για να γυρίσουν στη Σαγκάη, κι' ότι στο Μακάο ήτανε πολύ χειρότεροι.

Φρόντισα να τους περιποιηθώ όσο περισσότερο μπορούσα, στο διάστημα των δύο ημερών που έμειναν εκεί, προετοιμάζοντας να περάσει υπερωκεάνιο για την Αμερική, γιατί αισθανόμουν θάρος στη συνειδήσή μου. Εγώ τους είχα στείλει στο Μακάο. Ο Γκαλιεργουόρθου μου είπε, ότι έσκόπευε να πάει πρώτα στην Καλλιφορνια, να μείνει εκεί ως ότου άναρωσει κοντά στην οικογένειά της σύζυγού του, κι' έπειτα να φύγει για την δική του την πατρίδα το Σόμερσετ. Με ρώτησε, μάλιστα, αν ήταν δυνατόν, να παρατείνη την άδειά του, στην περίπτωση που δεν θα κατόρθωνε ν' αναρρώσει εντελώς, μέσα στους

τρεις μήνες.

—Βεβαίωτα! του απάντησα. Καί μ' όλη τή δύναμή της ψυχής μου ευχήθηκα να γίνη καλά το γρηγορότερο, και να μὴν το συμβῇ κακό, για να μὴν έχω σ' συνείδησή μου τὸ θάρος τοῦ θανάτου ἐνὸς ἀκόμη ἀπὸ τοὺς συνεργάτες μου.

Τὴν μεθεπομένη φύγαμε. Τὸν ἀποχαιρέτησα με ἀνακούφισαν κι' εὐχόμενος, πάλι, νὰ γυρίσουν καλά. Ἀλλὰ δὲν ξέρω γιατί εἶχα κακὰ προαισθήματα γιὰ λογαριασμό τους, σὲ τέτοιο, μάλιστα, βαθμὸ, ὥστε, κάθε φορὰ πού ξυμπάνε ὁ γραμματεὺς μου με τὸ ταχυδρομιο τοῦς ἡμέρας, ἢ με κανένα τηλεγράφημα, τὸ ἀνοίγω νευρικά κι' ἀνίσχυρα, περιμένοντας νὰ μάθω τὸν θάνατο τοῦ Γκαλιεργουόρθου ἢ τῆς γυναίκας του.

Καί δὲν ἔπεσα ἔξω στὰ προαισθήματά μου αὐτά. Ἐνα πρωὶ ἔλαβα ἕνα τηλεγράφημα ἀπὸ τὴν Καλλιφορνια. Ἦταν ἀπὸ τὰ πεθερικά τοῦ Γκαλιεργουόρθου, πού μου ἀνγγέλλαν ὅτι καί οἱ δυὸ σύζυγοι εἶχαν πεθάνει, τὴν ἰδίᾳ μέρα, καί σὲ διάστημα τριῶν ὡρῶν ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλον.

Χρειάστηκε νὰ καταβάλλω μεγάλη προσπάθεια, γιὰ νὰ μὴν λιποθυμήσω, ὅταν τελείωσα τὸ διάβασμα τοῦ τηλεγραφήματος αὐτοῦ... Σηκώθηκα καί πήγα νὰ τὸ δειξῶ καί στὸν στρατηγὸ Αἰγγκλεν. Ὅταν τὸ διάβασε κι' ἐκείνος κατατράχηκε.

—Γιὰ τὸ Θεό, κύριε Λόρντεν! μου εἶπε. Πρέπει νὰ τὸ κρατήσετε μυστικὸ αὐτὸ τὸ τηλεγράφημα!

—Γιατί; ρώτησα.

—Γιατί, ὅπωςδήποτε, πρέπει νὰ στείλουμε ἄλλον μηχανικὸ στὸ Μακάο. Δὲν πρέπει νὰ μείνῃ μυστελειωμένο τὸ διοικητήριο.

Τὸν κύτταξα με κατὰπληξί καί με κάποια δόνη. Νὰ στείλουμε κι' ἄλλον σὲ βέβαιον θάνατον; Ὅστόσο, σὲ λίγο σκέφτηκα ἡρεμώτερα καί βρήκα ὅτι εἶχε δίκιο. Ἡ ὑπηρεσία δὲν ἔπρεπε νὰ ὑποχωρήσῃ ὅτε μπρὲς στὸ θάνατο ἐνὸς ἀνθρώπου. Τὸ εἶπα, όμως, ὅτι ἔπρεπε νὰ τηλεγραφάρουμε στὴν Σαγκάη γιὰ νὰ μὴ στείλουν ἀπὸ ἐκεῖ μηχανικὸ. Ἔτσι, τοὐλάχιστον, τὸ νέο θῆμα θὰ ἦταν ἀγνωστός μου.

Ὁ στρατηγὸς παραδέχτηκε ὅτι εἶχα δίκιο. Καί ἔτσι ἔγινε. Σὲ λίγες βδομάδες, μὰς ἦρθε ἕνας μηχανικός ἀπὸ τὴν Σαγκάη, πού τὸν μισοκράταμε ἁμέσως γιὰ τὸ Μακάο, γιὰ νὰ μὴ μείνῃ στὴ Σαγκάη καί ἀκούσει τίποτε γιὰ τὰ κακὰ δαίμονια.

Ἐ, λοιπόν, καί ὁ μηχανικός αὐτός—Χήρντεν τὸν ἔλεγαν—δὲν πρόφτασε νὰ μείνῃ ὅτε ἕνα φεγγάρι στὸ Μακάο. Ἐαφνικὰ λάβαμε ἕνα τηλεγράφημα ὅτι πέθανε ἔαφνικὰ.

Ὅταν τὸ μάθαμε, ἐγὼ κι' ὁ

15 Ιουνίου

15 Ιουνίου... Τὸ μυστήριό πού εἶνε ἡ ζωὴ... Ποὺς ἀπὸ μὲς ἔχει τὴ γινεταί μέσα στὴν καρδιά του; Ἡ ἔρα, βέβαια, πὺς ἡ ἀνάμνησι τοῦ Πέτρου Ζιβρὺ ἦταν πάντα ζωντανή μέσα μου καί πὺς δὲν ἔκανα κακὸ σὲ κανέναν ἀν ἐξακολουθοῦσα ν' ἀγαπῶ τρελλὰ αὐτὸν τὸν ἀνθρώπο... Μὰ δὲν φανταζόμουν ποτὲ ὅτι ἡ ἀνάμνησις αὐτῆ, θὰ μ' ἀναστέλλονε τόσο ἔπειτα ἀπὸ τόσα χρόνια...

Καί ὅμως... Ἔτσι ἔγινε... Ὁ ἄντρας μου, μὲ εἶπε προχτές:

Ὁ στρατηγὸς Πέτρος Ζιβρὺ θὰ ἔλθῃ σὲ λίγες μέρες νὰ ἐπιθεωρήσῃ τὸ στρατό...

Αὐτὴ ἡ φράσις ἔφτασε γιὰ νὰ ἀνοίξῃ τὴ ματωμένη πληγὴ τῆς καρδιάς μου. Ὁ Πέτρος ἔδω! Μετὰ δέκα χρόνια!... Ἡ καρδιά μου χτυπᾷ τρελλὰ ὅταν τὸ σκέπτομαι... Εἶμαι μνηστὴρ καί λατρεύω τὰ παιδιὰ μου. Ἀλλὰ αὐτὸ, πού αἰσθάνομαι γιὰ τὸ στρατηγὸ εἶνε ἐντελὴς διαφορετικὸ πρᾶγμα... Εἶνε ἡ ἰδία ἀκριβὲς συγκίνησις, πού μ' ἐπήγγε ὅταν συναντοῦσα τὸν Πέτρο κορασιμένο σκονισμένο, στὸ δρόμο, ἢ ἐπάνω στὸ ἄσπρο ἄλογό του... Ἐξέρω τὸν πραγματικὸ λόγον αὐτῆς τῆς ταραχῆς, ἀλλὰ δὲν τολμῶ νὰ τὸν πῶ...

Ἐπέρασαν τόσα χρόνια καί ἡ καρδιά μου δὲν ἀλλάξε... Εἶνε πάντα ἡ ἰδία... Γιατί; Ἐντεκα χρόνια τώρα περνῶ τὶς μέρες μου με τὸν ἴδιον μονότονον τρόπο, ἐδῶ σ' αὐτὴν τὴ μικρὴ ἐπαρχία. Περνῶσα δὴ τὴν ἡμέρα ἐξοπλισμένη σ' ἕνα ντιβάνι ὀνειροπολῶντας... Τὴν ἰδίᾳ ὥρα κάθε μέρα ὁ ἄντρας μου μπαίνει μέσα στὴν κάμαρη πού κάθομαι καί μὲ λέει τὰ ἴδια πάντα λόγια. Μὲ φιλεῖ στὸ μέτωπο καί μὲ δείχνει κα νένα γράμμα τῶν παιδιῶν μου πού εἶνε μακριὰ. Περνάω τὴν ἡμέρα μου στὸ ἴδιο πάντα δωμάτιο... Δὲν θέλησα ν' ἀλλάξω τί-

στρατηγός, δὲν ἠξέραμε τί νὰ κάνομε.

—Μία φορὰ ἐγὼ δὲν εἶνε δυνατόν νὰ στείλω κανέναν ἀπὸ τοὺς δογητοὺς μου, εἶπα στὸν στρατηγό.

—Τότε δὲν μένει, παρὰ νὰ πάτε σέξτε ὁ ἴδιος, μὲ ἀπάντησε ἐκεῖνος.

Καί πήγα. Φυσικὰ ἔκανα φοβερὸν ἀγῶνα με τὸν ἑαυτό μου καί πρὸ πάντων με τὴ σύζυγό μου, ἢ ὅποια ἔπρεπε με τὴν ἰδέα ὅτι μπορούσα νὰ πεθάνω κι' ἐγὼ ὅπως οἱ ἄλλοι.

Ἀλλὰ οἱ Κινέζοι φίλοι μου, πού ἤξεραν ἀπ' αὐτά, μὲ εἶπαν ὅτι δὲν διέτρεχα κανένα κίνδυνον. ἀρκεῖ νὰ φοροῦσα πάντοτε τὸ περιφνημο φυλαχτό μου. Ἀκολουθῶσα, λοιπόν, πιστὰ τὴ συμβουλὴ τους. Καί μολονότι ἔμεινα στὸ Μακάο ὡς ὅτου ἀπεπερατώθησε τὸ κτίριο τοῦ διοικητηρίου, καί πέρασαν ὀκτὼ χρόνια ἀπὸ τότε, ἤμουν ζωντανός. Κι' αὐτὸ τὸ ὀφείλω στὸ περιφνημο φυλαχτό πού ἀκόμη τὸ φοράω.

ΓΑΛΛΙΚΗ ΑΥΤΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΜΑΡΣΕΛ ΠΡΕΒΟ

ΕΠΕΙΤ' ΑΠΟ ΕΝΔΕΚΑ ΧΡΟΝΙΑ...

ποτε ἐκεῖ μέσα... Νά, ἡ πόρτα, πού μπήκε τὴν παραμονὴ τῆς ἀναχωρήσεώς του ὁ Πέτρος... Θυμᾶμαι... Ἦταν ὁχρός. Καί ἡ φωνὴ του ἔπρεπε ὅταν ἐπρόφερε αὐτὲς τίς λέξεις:

—Ἦρθα νὰ σὰς ἀποχαιρετήσω. Φεύγω αὔριο.

Ἐαυτοθυμῶμαι αὐτὴ τὴ στιγμὴ καί τρέμω! παγώνω!...

Ὁ Πέτρος ὕστερα ἔπεσε στὰ πόδια μου... Μὲ εἶπε λόγια τρυφερότητος καί ἀγάπης. Μὲ φίλησε στὰ μαλλιά, στὸ μέτωπο, στὰ μάγουλα... Πὺς θὰ τὸν ξαναἶδω, Θεέ μου!

16 Ιουνίου—δράδυ... Τὸ παρελθὸν ὀρθώνεται μπροστὰ μου καί με βασανίζει.

Δὲν αἰσθάνομαι πειὰ... Σκέπτο-

μουν βεβαίᾳ, πὺς μ' ἀγαποῦσε ἀκόμη. Ἀποδείξεις εἶνε ὅτι δὲν παντρεύτηκε! Ὁ ἀγαπημένος μου θὰ μὲ θυμᾶται ἀκόμη...

18 Ιουνίου... Ἐρχεται αὔριο. Θὰ μείνῃ ἐδῶ δυὸ μέρες. Τὸ βράδυ θὰ τὸν ἴδω στὴ δεξίωσι τῆς Νομαρχίας.

Τώρα, πού πλησιάζει ἡ στιγμὴ τῆς συναντήσεώς μας ἀνησυχῶ. Ὁ Πέτρος μὲ γνώρισε ὅταν ἤμουν εἰκοσιπέντε ἐτῶν. Τώρα... γήρσο! Ἐπέρασαν δέκα χρόνια... Βρήκα μίᾳ παλῆν φωτογραφία μου ἐκείνου τοῦ καιροῦ. Ἐπειτα ἔκανα τὴ συγκρίσι στὸν καθρέφτη. Ντύνομαι καί χτενίζομαι ὅπως ἄλλοτε, ἀλλὰ δὲν εἶμαι ἡ ἰδία... Τὰ μάτια μου δὲν ἔχουν τὴ λάμψι, πού εἶχαν ἄλλοτε. Δὲν ξέ-

—Ἐμῖνατε ἐδῶ ἄλλοτε, στρατηγέ; τὸν ρώτησε ἡ κ. Ντιγιά.

—Ναί, ἀπάντησε ὁ Πέτρος. Ἐπέρασα πολὺ ὥραία στὴν πόλιν σας. Δὲν ἐπληξά ὅτε στιγμὴ...

—Ὁ, ἡ φήμη σας, ὡς Δὸν Ζουὰν εἶνε γνωστὴ... Ἀλήθεια, στρατηγέ, πῆστε μου τὰ ὀνόματα τῶν κυριῶν, πού γνωρίζετε!... Εἶμαι πολὺ διακριτικὴ καί δὲν θὰ πῶ τὰ μυστικὰ σας...

—Δὲν θὰ μὲ πιστέψετε, ἀπάντησε βλαστὸς ὁ Πέτρος. Δὲν συνάντησα ἐδῶ ἀπὸψε καμμιά ἀπὸ τίς παλιές μου γνωριμίες. Καί ὅμως ἐκὐτῆς καλὰ ὄλες τίς κυρίες στὴν αἴθουσα. Δὲν γνώρισα καμμιά.

—Δὲν θυμᾶστε οὔτε ἕνα ὄνομα;

Ὁ Πέτρος συλλογίστηκε γιὰ μίᾳ στιγμὴ καί εἶπε:

—Κανένα!... Ἀλλῶστε, κυρία μου, δὲν εἶχα ἐρωτευθεῖ ποτὲ με τὰ σωστά μου, στὴν πόλιν σας. Ἐξέρετε, δὲν πιστεύω καί τόσον στὸν ἑρωτά...

Αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἐλπιούμην...

Γιατί εἶμαι ζωντανὴ ἀκόμη; Γιατί δὲν με ἀποτῶνουν;...

ΜΑΡΣΕΛ ΠΡΕΒΟ

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

Μεταξὺ φίλων:

—Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω τί εἶδους ἑρωτάς εἶν' αὐτός, πού ἔχεις μ' ἐκείνῃ τὴ μαγεύρισα!...

—Κοίταξέ το, φίλε μου!

Ἡ μαμά. (Στὸν μικρὸ, ὁ δόποιος ἔπασσε ἕνα βάζο).—Τώρα, νὰ φᾶς μερικὲς ἑλιές ἐκ ἐπ' οὗ ἔστρεψες γιὰ νὰ μᾶθῃς!...

Ὁ μικρὸς. (Καθισμένος σὲ μίᾳ καρέκλᾳ).—Δὲν μπορεῖς, μαμά, γιατί κάθομαι ἐπάνω του!

Περνοῦσα ὅλη σχεδὸν τὴν ἡμέρα ἐξοπλισμένη σ' ἕνα ντιβάνι...

μαί τὸν Πέτρο διαρκῶς... Τί θὰ γίνη!... Ναί, τὸ ὁμολογῶ τώρα στὸν ἑαυτό μου: Δὲν ἔπαθα ποτὲ νὰ τὸν λατρεύω. Μία φορὰ μόνο με κράτησε στὴν ἀγκαλιά του κι' ἡ μοῖρα μὰς ἐχώρισε σκληρὰ!...

Ἀπὸ τότε δὲν ἔπαθα νὰ τὸν ἀγαπῶ. Βρισκόταν τόσα χρόνια μακριὰ μου, μὰ ἡ σκέψις μου τὸν παρακολουθοῦσε... Ἐμαθα τὰς θοιὰς ἀμύδους του στὴν Ἀσία! Ἐμαθα τὴ δόξά του... Μόνη μου ἐδῶ στὴν πληκτικὴ μου ἀπομόνωσι, χαίρομαι κάθε τόσο γιὰ τίς ἐπιτυχίες του. Σήμερα ρωτῶ τὸν ἑαυτό μου: Γιατί δὲν τοῦ ἔγραψα ἐπὶ τόσα χρόνια!... Ἀ, ναί, μίᾳ φορὰ ἄρχισα νὰ τοῦ γράφω ἕνα γράμμα, μὰ ὕστερα τὸ ἐσχίσαι. Δὲν τολμοῦσα... Μὰς εἶχε χωρίσει πειὰ ἡ μοῖρα... Ἐντούτοις ἡ

19 Ιουνίου—τὴ νύχτα...

Μέφεραν στὸ σπίτι λιποθυμῶν με τὸ ἀμάξι... Ὁ ἄντρας μου ἦταν πολὺ ἀνίσχυρος... Οἱ ὀπρὲς τῆς ζῶντονος τρομαχμένοι. Ἐπὶ τέλους, μὲ ἄφησαν μόνον... Ἡ ἡ γωνία μου δὲν περιγράφεται. Θὰ

διηγηθῶ αὐτὸ πού μου συνέβη ἀπὸψε... Τὰ λόγια αὐτά θὰ εἶνε ἡ διαθήκη τῆς καρδιάς μου—ἀλλοίμονο!...

Μόλις μπήκα στὸ σαλόνι τῆς Νομαρχίας, τὸν εἶδα. Τὸν ἀνεγνώρισα ἁμέσως. Μιλοῦσε με τὸ νομαρχὴ καί κάποιον στρατιωτικό... Δὲν ἀλλάξε καθόλου!... Εἶνε νέος καί κομψός, ὅπως ἄλλοτε... Μόνον πού ἄσπρισαν λίγο τὰ μαλλιά του. Ἐγνωισα ἁμέσως τὸν πόθο νὰ τρέξω κοντά του, νὰ τὸν ἀγκαλιάσω, νὰ τὸν φιλήσω καί νὰ τοῦ πῶ: «Εγὼ εἶμαι! Σ' ἀγαπῶ!... Δὲν με γνωρίζεις;» Ἦταν ὅμως τόσος κόμος! Ἐπὶ γὰ κι' ἐκείνησα μὲ μίᾳ φίλῃ μου καί τὸν παρακολουθοῦσα. Χαίρετοῦσε μὲ ἀδιαφορία, ἀλλὰ καί με εὐγένεια. Ἐξάφνα τὰ μάτια του σταμάτησαν ἐπάνω μου. Μὲ κύτταξε ἀφηρημένος κι' ἐξακολουθῶν τὴν συνομιλία του... Ὑπέφερα ἀληθινὸ μαρτύριο!... Ἐπέρασε μίᾳ ὥρα... Κατῶρθωσα νὰ τὸν ἀκολουθῶς στὴν ταράτσα. Μιλοῦσε με τὴν κυρία Ντιγιά. Ποτὲ δὲν θὰ ξεχάσω αὐτὴ τὴ συνομιλία:

—Ἐμῖνατε ἐδῶ ἄλλοτε, στρατηγέ; τὸν ρώτησε ἡ κ. Ντιγιά.

—Ναί, ἀπάντησε ὁ Πέτρος. Ἐπέρασα πολὺ ὥραία στὴν πόλιν σας. Δὲν ἐπληξά ὅτε στιγμὴ...

—Ὁ, ἡ φήμη σας, ὡς Δὸν Ζουὰν εἶνε γνωστὴ... Ἀλήθεια, στρατηγέ, πῆστε μου τὰ ὀνόματα τῶν κυριῶν, πού γνωρίζετε!... Εἶμαι πολὺ διακριτικὴ καί δὲν θὰ πῶ τὰ μυστικὰ σας...

—Δὲν θὰ μὲ πιστέψετε, ἀπάντησε βλαστὸς ὁ Πέτρος. Δὲν συνάντησα ἐδῶ ἀπὸψε καμμιά ἀπὸ τίς παλιές μου γνωριμίες. Καί ὅμως ἐκὐτῆς καλὰ ὄλες τίς κυρίες στὴν αἴθουσα. Δὲν γνώρισα καμμιά.

—Δὲν θυμᾶστε οὔτε ἕνα ὄνομα;

Ὁ Πέτρος συλλογίστηκε γιὰ μίᾳ στιγμὴ καί εἶπε:

—Κανένα!... Ἀλλῶστε, κυρία μου, δὲν εἶχα ἐρωτευθεῖ ποτὲ με τὰ σωστά μου, στὴν πόλιν σας. Ἐξέρετε, δὲν πιστεύω καί τόσον στὸν ἑρωτά...

Αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἐλπιούμην...

Γιατί εἶμαι ζωντανὴ ἀκόμη; Γιατί δὲν με ἀποτῶνουν;...

ΜΑΡΣΕΛ ΠΡΕΒΟ

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

Μεταξὺ φίλων:

—Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω τί εἶδους ἑρωτάς εἶν' αὐτός, πού ἔχεις μ' ἐκείνῃ τὴ μαγεύρισα!...

—Κοίταξέ το, φίλε μου!

Ἡ μαμά. (Στὸν μικρὸ, ὁ δόποιος ἔπασσε ἕνα βάζο).—Τώρα, νὰ φᾶς μερικὲς ἑλιές ἐκ ἐπ' οὗ ἔστρεψες γιὰ νὰ μᾶθῃς!...

Ὁ μικρὸς. (Καθισμένος σὲ μίᾳ καρέκλᾳ).—Δὲν μπορεῖς, μαμά, γιατί κάθομαι ἐπάνω του!

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΞΟΤΗΤΕΣ

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΩΝ ΠΝΕΥΜΑΤΩΝ

Η εκκεντρικότητα μιας μισοτρέλλης Αμερικανίδας πολυεκατομμυριούχου. Πώς πίστεψε στα λόγια ενός «μέντιουμ». Το άτελειό του σπιτιού κι' ο θάνατος. Η πιδ παραδοχή οικοδομής του κόσμου. Έκατομύρια που σκορπίζονται στους τέσσερες ανέμους. Η πνευματιστικές συνεδριάσεις της «Κυανής Αιθούσας». Πώς ο θάνατος σεβάστηκε την κ. Βίντσεντ. Μία πρώτη τάξεως επιχείρησις, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Η κ. Σάρα Βίντσεντ, η ιδιοκτήτρια και αρχιτέκτων του σπιτιού των Πνευμάτων.

Ποιος δεν ξέρει τον θρύλο τον σχετικό με την δούκισσα της Πλακεντίας; Κάποια τουρκιοφύσισσα της είχε πει ότι θα πέθαινε όταν θα τελείωνε το σπίτι που έχτιζε. Και η ιδιοκτήτρια και προληπτική συγχρόνως δούκισσα πίστεψε τόσο πολύ την προφητεία αυτή, ώστε κάθε τόσο άρχιζε να χτίζει κι' από ένα σπίτι και όταν μισοτελείωνε, το έγκυατέλιπε κι' έφαινε να πεθαίνει. Έτσι έχει αφησεί ένα πλήθος μακροχρόνια, ωραία, αλλά μισοτελειωμένα άγαθα, σκορπισμένα σ' όλη την έκταση της Αττικής, στην Αθήνα, στην Πεντέλη κτλ.

Μά, ουδέν καινού υπό τον ήλιον! Η δούκισσα της Πλακεντίας έβριχε το ταίρι της στην Αμερική και μάλιστα στις ημέρες μας. Η Αμερικανίδα δούκισσα της Πλακεντίας όνομαζόταν Σάρα Βίντσεντ και είχε κι' αυτή την ίδια πρόληψη: Δεν άπεφάνε ποτέ να τελειώσει το σπίτι που έχτιζε, γιατί είχε την ιδέα πως όταν θα το τελείωνε θα πέθαινε!

Μονομανείς δεν είναι παρά μόνον οι πλούσιοι, γιατί μονάκι αυτοί έχουν τα μέσα να πραγματοποιήσουν και την πιδ εξωφρενική επιθυμία τους.

Η κυρία Σάρα Βίντσεντ λοιπόν ήταν μία από τις πλουσιώτερες Αμερικανίδες. Ήταν σύζυγος του κυρίου Ουίλλιαμ Βίντσεντ, του ιδιοκτήτου των περιφώνων εργοστασίων έπαναληπτικών όπλων Βίντσεντ. Από το γάμο αυτόν γεννήθηκε μία κόρη που πέθανε νεωτέρα από φθίση. Πριν όμως η δυστυχισμένη μητέρα συνάβη από το τραγικό αυτό πλήγμα, της επέθανε και ο άνδρας της από την ίδια ασθένεια.

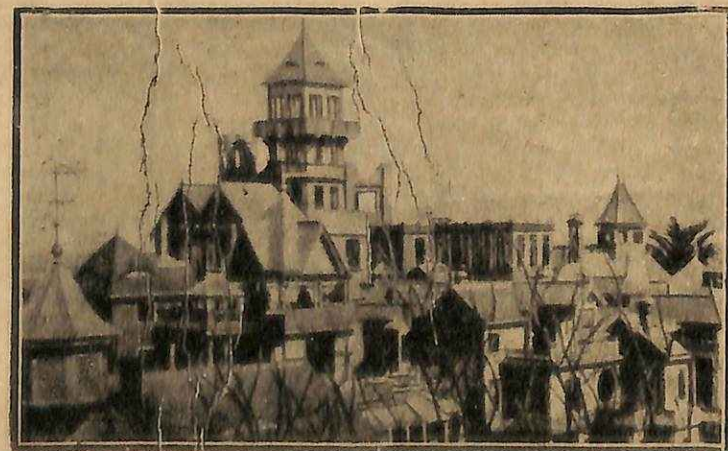
Αυτοί οι δύο θάνατοι συνέτριψαν τελείως την κυρία Βίντσεντ. Προσπάθησε να βρή την παρηγοριά και την λήθη, κάνοντας μακροχρόνια ταξείδια, ασχολούμενη με την φιλοσοφία, αλλά τίποτε δεν την ωφέλησε. Στο τέλος έστρεψε το ενδιαφέρον της στον πνευματισμό, ο οποίος στην Αμερική έχει πάρει πολλούς όπαδους. Με τον τρόπο αυτόν μπόρεσε να βρει σε επικοινωνία με τους άγαπημένους

της νεκρούς και με τη μεσολάβησι ενός εξαιρετικά ισχυρού, αλλά και εξαιρετικά επιτηδείου μέντιουμ, τους καλούσε καθημερινώς και μάθαινε «νέαν» από την ζωή τους στο υπερ-πέραν.

Από τότε η κυρία Βίντσεντ άφροσιώθηκε ψυχής τε και σώματος στον πνευματισμό και υπάκουε τυφλά σε υπαγόρευση της έλευσαν τα πνεύματα. Σε μία λοιπόν πνευματιστική συνεδρία, ένα πνεύμα της είπε—διά μέσου του μέντιουμ—ότι δεν θα πέθαινε ποτέ, εφόσον το σπίτι στο οποίο θα κατοικούσε βρισκόταν ακόμα μισοχτισμένο και άσυμπλήρωτο.

Η κυρία Βίντσεντ έπίστεψε άδισταχτα στα λόγια του «πνεύματος». Την εποχή εκείνη άκριβώς το σπίτι της είχε υποστεί σοβαρότατες ζημιές από ένα κυκλώνα και σκεπτόταν να χτιση ένα καινούργιο. Αποφάσισε λοιπόν να χτιση ένα σπίτι όχι μόνο για τον έαυτό της, αλλά και για τα προσφιλιά της πνεύματα, το «Σπίτι των Πνευμάτων», όπως θα το ονόμαζε. Τα έξοδα που θα χρειαζόντουσαν για το χτίσιμο ενός τέτοιου σπιτιού δεν έπαιζαν γι' αυτήν κανένα ρόλο, γιατί όχι μόνον η υπερηφάνη της περιουσία ήταν μεγαλειώδης, αλλά και το εισόδημά της από τα εργοστάσια του συζύγου της έφτανε τα χίλια δολάρια την ημέρα!

Το μόνο που ενδιέφερε την κυρία Βίντσεντ ήταν να βρή την κατάλληλη τοποθεσία που θα έχτιζε το ιερό αυτό τέμενος του πνευματισμού. Άρχισε λοιπόν πάλι τα ταξείδια και νόστις σ' όλες τις πολιτείες της Αμερικής. Ωσπου μία ημέρα έφθασε στο Σάν - Ζοζέ της Καλιφορνίας. Εκεί άνακαλύψε μία τοποθεσία που της έφάνηκε πως ήταν η ιδεώδης για την πραγματοποίηση του σκοπού της. Κατά χιην, κοντά σ' αυτό το μέρος, κυπιοι δόκτωρ Καλντουέλλ έχτιζε

Μία γαμική άποψις του σπιτιού των Πνευμάτων.

μία έπαυλη με δεκαπέντε δωμάτια. Η κυρία Βίντσεντ άγόρασε άμεσα την άτελειωτή άκομη έπαυλη. Ο αρχιτέκτων, ο οποίος είχε κάνει το σχέδιο της οικοδομής κι' ο εργολάβος, που είχε άναλάβει το χτίσιμο, παραξενεύτηκαν άκιστα, βλέποντας ότι η κυρία Βίντσεντ κάθε λίγο και λιγάκι τους έπρότεινε διάφορες εξωφρενικές μεταρρυθμίσεις και αλλαγές. Κάθε τόσο τους διέτασσε να χρεώσουν άρισμένα τελειωμένα τμήματα της έπαύλειος, τόσο, ώστε στο τέλος δεν είχε πειθ άπομείνει τίποτε από το αρχικό σχέδιο.

Άπηλθρομένοι από τις εξωφρενικές απαιτήσεις της τρελλο-άμερικανίδος οι μηχανικοί στο τέλος άπεσώθησαν, αφού είσεποζαν μία γενναίο-πάτη άποζημίωση, και τότε η κυρία Βίντσεντ άνέλαβε πειθ μόνη της την επίβλεψη της οικοδομής.

Εκάλασε τους καλύτερους τεχνίτες κι' εργάτες για να εκτελέσουν τις εξωφρενικές της ιδέες, και συγχρόνως έμάζεψε άπ' όλα τα μέρη του κόσμου τα καλύτερα και άκριβότατα οικοδομικά υλικά. Έτσι έχτιζε, κρέμει, άναγκάζει, ξανακρέμει, πάλι έχτιζε έξ' άρχης, αλλά σε διαφορετικό σχέδιο και έτσι έξυκολούθησε να χτίζει και να χρεώνει επί σιάντα τολόκληρα χρόνια, χωρίς να έχη τελειώσει χρονικά το διάστημα αυτό, ούτε ένα δωμάτιο, ούτε ένα τμήμα του εξωφρενικού αυτού κτιρίου. Πίστευε πάντα ότι έφθον το σπίτι βρισκόταν ακόμα μισοχτιστό, δεν έπρεπε να φοβάται το θάνατο. Και η άγάπη της προς την ζωή και ο φόβος της για τον θάνατο, φαίνεται πως ήταν δυνατότερα από την επιθυμία της να πύη να συναντήσει τους άγαπημένους της νεκρούς.

Καθ' όλο αυτό το διάστημα κανένας θνητός δεν μπόρεσε να επικοινωνήσει και να ιδη ποτέ το εξωφρενικό χτίριο που έχτιζε η κυρία Βίντσεντ. Ή κι' αυτόν ακόμα τον πόδερο των Πνευμάτων Πολιτείου Θεόδωρο Ρού-

βελτ, ο οποίος έτυχε κάποτε να παρύση από τον Σάν-Ζοζέ κι' έξεδήλωσε την επιθυμία να ιδη το «Σπίτι των Πνευμάτων», η κυρία Βίντσεντ τον έδωκε με τον πιδ άπότομο τρόπο.

Ο ίδιος ο έπιστάτης της κ. Βίντσεντ που βρισκόταν δεκαοχτώ έλόκληρα χρόνια στην ύπηρεσία της μισοτρέλλης αυτής γυναίκας, έδήλωσε άργότερα ότι δεν έγνώριζε όλα τα διαμερίσματα του σπιτιού!

Το περίεργο όστόσο είναι ότι ο Χάρος πραγματικώς δεν τολμούσε να έγγιξη την κυρία Βίντσεντ. Στο τέλος βέβαια έπέθαν, γιατί άθάνη, δεν υπορούσε να μείνη, έφτασε όμως σε ηλικία άνωγνιστά έτών. Περισσότερο κανείς σχεδόν θνητός δεν έπιθυμεί να χτση, έντοματάς, με τα χτίσματα και τα χρεώσματα η κολοσσού της περιουσίας έχη σκορπιστεί στους τέσσερες ανέμους και όταν το 1922 η κ. Βίντσεντ άπέθανε, από το είκοσι έκατομύρια δολάρια κεφάλαιο και τις τοικιόσεις έζηντα πέντε χιλιάδες έτηνος εισόδημα, δεν είχαν άπομείνει πια άλλα-όλα πέσανε έκατομύρια! Την περιουσία αυτή η κυρία Βίντσεντ την άφησε σ' ένα σκανδαίο για φαρμακικό και το «Σπίτι των Πνευμάτων» το κληροδότησε σε μία άνεμιά της. Έκείνη δεν πήρε από το σπίτι αυτό παρά μονάκι μερικά έπιπλα και την οικοδομή έλόκληρη μαζί με την περιοχή της την πούλησε για ένα κομμάτι φουκι σε έναν ιδιώτη ο οποίος τώρα κάνει έπιχειρήσι μ' αυτή και εισπράττει, έισοδο από κάθε φιλοπερίεργο που πηγαίνει να ιδη το «Σπίτι των Πνευμάτων».

Φαίνεται ότι ο επιγεγονομένος αυτός κάνει χρυσές δουλειές, γιατί οι έπισκεπτάται είναι πολλοί. Και με την αλήθεια, έζικε τον κόπο. Η οικοδομή έλόκληρη άποτελείται από είκοσι πέντε μικρά χτίρια κολλημένα το ένα κοντά στο άλλο, χωρίς κανένα σύστημα και χωρίς κανένα σχέδιο. Έχει εν όλω έκατόν έζήντα δωμάτια, χίλια παράθυρα και δύο χιλιάδες πόρτες και διαδρόμους. Μετα στα διάφορα χτίρια βρισκονται είκοσιπέντε λουτροά και σαραντάξή τζάκια, καθώς και πέντε έγκαταστάσεις θερμάνσεως. Μία κύμαρα έχει πέντε τζάκια και τρία καλοριφέρ! Άλλη πάλι κύμαρα δεν έχει παρά μόνον ένα τζάκι, αλλά χωρίς καπνοδόχο! Οι άνεκυστήρες δεν λείπουν από εξωφρενικό αυτό σπίτι. Ο ένας άπ' αυτούς φάνηκε μόνον ως το πρώτο πάτωμα! Έξωφρενικές έπίσης είναι και η σκάλας. Μία άπ' αυτές δεν εθάνει παρά σε ύψος μονάκι τριών μέτρων και έπιμει σκανταλιένια σκαλοπάτια!

Τα περισσότερα από τα παράθυρα του σπιτιού αυτού είναι καλλιτεχνικά κωτάτα χτισμένα και στολισμένα με χρυσάφι, άσημι και μπρούντζο. Τα χτισμένα είναι από πολυτελέστατα ξύλα και μάμαρα και στολισμένα με τα

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΒΙΣΜΑΡΚ

Το παράσημο του πληρωμένου Βαυαρού και τα 25 τάλληρα. Πώς την έπαθε ο Βισμαρκ. Η ιστορική συνάντησις του Βισμαρκ με τον Ναπολέοντα Γ'. Τι είχαν γίνει η όμορφες Γαλλίδες. Ο Βισμαρκ και τα εινουπνευματώδη ποτά. Τρεις σκέψεις τριών μεγάλων πολιτικών, κτλ. κτλ.

Κάποτε ο Αυτοκράτωρ της Γερμανίας Γουλιέλμος Α' άνέθεσε στη Βισμαρκ να παραστήμορφήση ένα Βαυαρό στρατιώτη, ο οποίος έχη πληρωθεί κατά την Γαλλογερμανικό πόλεμο. Ο Βισμαρκ άνέλαβε ευχαρίστως την άποστολή αυτή, αλλά καθώς πήγαινε στο νοσοκομείο για να βρή τον παιχτή κανένα παγινιδάκι για να διασκεδάση.

Όταν λοιπόν έφτασε στο νοσοκομείο, πληρώσε στο κρεβάτι του Βαυαρό στρατιώτη και με ύφος έπίσημο, του είπε:

—Έχω εντολή από τον Αυτοκράτορα να σοβ δώσω το παράσημο αυτό, η άν προσημα, είκοσιπέντε τάλληρα. Διάλεξε ένα από τα δύο.

Ο δυστυχής στρατιώτης τάχισε στην αρχή. Έστρεψε κύτταζε καλά-καλά το Βισμαρκ, σκέφτηκε λίγο και εώτρεψε:

—Πισω άζικει αυτός ο σταυρός!

—Έδωξήντα πέντε τάλληρα, περίπου!

Ο στρατιώτης σκέφτηκε πάλι λιγάκι κι' έπειτα είπε με άφέλεια:

—Τίποτα, για να νά ναι στραγγυλός ο άρτίμος, δώστε μου και το παράσημο και τα είκοσιπέντε τάλληρα!

Ο Βισμαρκ δεν περίμενε να λάβη αυτή την τροπή το παγινίδι του. Έδωσε λοιπόν στον τραυματία και το σταυρό και είκοσιπέντε τάλληρα από την στρογγυλός ο λοχαγισμός.

Ιστορική και έπίσημος στην απλότητά της ήταν η συνέντευξις του ήτμενου Αυτοκράτορος της Γαλλίας Ναπολέοντος με το Βισμαρκ.

Ίδού πως τη διηγείται ο φίλος ο Βισμαρκ στα «Απομνημονεύματά του»:

—Ήταν έξη ή ορα το πρωί, όταν ο στρατηγός Ράιν ήθελε και μωβ είπε ότι ο αγκάλωτος Αυτοκράτωρ των Γάλλων έπιθυμούσε να μωβ μιλήσει. Νόθηκα και πήγα στο Σεδάν, όπου έπιθέτα πως θα τον έβρισκα.

Την συνάντησα όμως στο Δουέρεν όπου καθόταν με τρεις άξιωματικούς σε μία άμαξα έτοιμη για ξεκίνημα. Είχα τοποθετημένα το περιστροφό μου στη ζώνη μου κι' εκεί έπεσε το πρώ-

το βλέμμα του Αυτοκράτορος μάλις άντικρυστήτως.

Έχω έμμερτητα στρατιωτικώς κι' εκείνος έβγαλε το πηλίκιό του. Το παράδειγμα του μιμήθηκαν και οι άλλοι άξιωματικοί. Τους μιμήθηκαν λοιπόν κι' έγω, βγάζοντας το πηλίκιό μου, μολοντί ένα τέτοιον ποήμα άντακται στα στρατιωτικά μας έθιμα.

Έγω όμως έπρότεινα να συμπεριφερθώ τη στιγμή εκείνη κατ' τους γαλλικούς κανονισμούς.

—Δεν παράξει! μωβ είπε τότε ο Ναπολέων Γ'. Μήν άποκαλύπτεσθε!

Έστρεψα μωβ είπε ότι ήθελε να μιλήση με το βασιλέα μας. Το άπάν-

τησε μωβ είπε ότι ήθελε να μιλήσει με το βασιλέα μας. Το άπάν-

τησε μωβ είπε ότι ήθελε να μιλήσει με το βασιλέα μας. Το άπάν-

τησε μωβ είπε ότι ήθελε να μιλήσει με το βασιλέα μας. Το άπάν-

τησε μωβ είπε ότι ήθελε να μιλήσει με το βασιλέα μας. Το άπάν-

τησε μωβ είπε ότι ήθελε να μιλήσει με το βασιλέα μας. Το άπάν-

τησε μωβ είπε ότι ήθελε να μιλήσει με το βασιλέα μας. Το άπάν-

τησε μωβ είπε ότι ήθελε να μιλήσει με το βασιλέα μας. Το άπάν-

τησε μωβ είπε ότι ήθελε να μιλήσει με το βασιλέα μας. Το άπάν-

τησε μωβ είπε ότι ήθελε να μιλήσει με το βασιλέα μας. Το άπάν-

τησε μωβ είπε ότι ήθελε να μιλήσει με το βασιλέα μας. Το άπάν-

τησε μωβ είπε ότι ήθελε να μιλήσει με το βασιλέα μας. Το άπάν-

τησε μωβ είπε ότι ήθελε να μιλήσει με το βασιλέα μας. Το άπάν-

τησε μωβ είπε ότι ήθελε να μιλήσει με το βασιλέα μας. Το άπάν-

τησε μωβ είπε ότι ήθελε να μιλήσει με το βασιλέα μας. Το άπάν-

τησε μωβ είπε ότι ήθελε να μιλήσει με το βασιλέα μας. Το άπάν-

τησε μωβ είπε ότι ήθελε να μιλήσει με το βασιλέα μας. Το άπάν-

τησε μωβ είπε ότι ήθελε να μιλήσει με το βασιλέα μας. Το άπάν-

τησε μωβ είπε ότι ήθελε να μιλήσει με το βασιλέα μας. Το άπάν-

τησε μωβ είπε ότι ήθελε να μιλήσει με το βασιλέα μας. Το άπάν-

τησε μωβ είπε ότι ήθελε να μιλήσει με το βασιλέα μας. Το άπάν-

τησε μωβ είπε ότι ήθελε να μιλήσει με το βασιλέα μας. Το άπάν-

τησε μωβ είπε ότι ήθελε να μιλήσει με το βασιλέα μας. Το άπάν-

τησε μωβ είπε ότι ήθελε να μιλήσει με το βασιλέα μας. Το άπάν-

τησε μωβ είπε ότι ήθελε να μιλήσει με το βασιλέα μας. Το άπάν-

Στις έπιστολές του ο Βισμαρκ, και στις πιδ σοβαρές άμαξ, εύρισκε τρόπο ν' άστεινέται.

Σε μία άπ' αυτές, άκού μιλάει για το Σεδάν και για τις διαπραγματεύσεις που έκαναν με τη γαλλική αντιπροσωπεία περί είρήνης. προσθέτει ότι στο ταξείδι του δεν συνάντησε παρά άσχημες Γαλλίδες χωρικές.

«Φαίνεται—λέει στο τέλος—ότι όλες ή όμορφες πήγαν στο Παρίσι για να διαπραγματευθούν αυτές την παράδοσι της... πρωτεύουσής των».

Ο Βισμαρκ άγαπούσε πολύ τα νινοπνευματώδη ποτά. Μία μέρα, μιλώντας γι' αυτά, έκαμε την έξης διάκρισι, τροποποιώντας μία παλιά προσωπική παροιμία:

—Το κοινό κοσσί είναι για τα παιδιά, ή σαμπάνια για τις γυναίκες, και το ρακί για τους στρατηγούς!

Πράγματι, το ρακί ήταν το ποτό, που κχι' έζοχην προτιμούσε ο Βισμαρκ.

Στο Δουέρεν του κόμματος «Ενδεσβεργ ύπαρχει μία σελίδα, στην οποία ο Γκυζώ, ο Θιέρρος κι' ο Βισμαρκ, έγραψαν κατά σειράν τις έξης σκέψεις:

—«Κατά τη μακροχρόνιο στρατιωτική, έμαθα να συγχωρώ πολύ, και συχνά, αλλά τίποτα να μη λησμονώ!... Γκυζώ

—«Διγνώττω μνήμη δεν έξέλαπτε δόλοιο την είλικρίνεια της συγγνώμης».

Θιέρρος

—«Εάντα ή ζωή έμαθα να συγχωρώ πολλά πράγματα και να λησμονώ ακόμα περισσότερα!...»

Βισμαρκ

Η ιδιοσυγκρασία του Βισμαρκ ήταν πράγματι σιδηρένια άνοχη.

Όταν παρέρριζε στο Βέρνι, άντι να ήσυχάζη και να ξεκουραστή, άντιθέτως, βρισκόταν σε διαρκή κίνησι. Η πολυώρας ποίεσις του μέσα στα δάση κι' η χειρωνακτική του ακόμα δουλειά στους κήπους του, κατέπληθσαν κι' αυτούς τους γεωργούς.

—Έγω πήρα στραβά δρόμο, έλεγε συχνά. Έπρεπε να γίνω δασνόμος ή γεωργός!...

Ο Βισμαρκ.

Η ΑΚΜΗ ΚΑΙ Η ΠΑΡΑΚΜΗ ΕΝΟΣ ΜΙΚΡΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

Η ΠΟΛΥΤΑΡΑΧΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΕΜΒΕΡ ΠΑΣΑ

Μιά πεντηκονταετηρίς που λησμονήθηκε. Ο γυιός της σαβανώτρας και του φορατζή με τα φιλόδοξα όνειρα. Ο νεαρός αξιωματικός που λάτρευε τον Ναπολέοντα. Πώς ο Έρβερ, βγαίνοντας στο κλαρί, έγινε παντοδύναμος. Όπου συγγενεύει με το σουλτάνο. Πώς εξανέγκασε τον Χαμίτ να παραιτηθεί. Η δράσις του κατά τον παγκόσμιο πόλεμο. Πώς επέβαλε τις βελήσεις του με το πιστόλι στο χέρι, κτλ.

Τον περασμένο μήνα έκλεισαν πενήντα χρόνια από τον καιρό που γεννήθηκε ο διαδόχτος Έρβερ Πάσα, μιά από τις καταπληκτικότερες μορφές της προπολεμικής Τουρκίας. Μά κανείς δεν έδωσε προσοχή σ' αυτήν την επέτειο. Δεν γράφτηκαν ούτε δυ λόγια στις εφημερίδες. Η λήθη σκέπασε πιά τ' όνομα του ανθρώπου αυτού που υπήρξε για ένα ώριμο χρονικό διάστημα ο απόλυτος κύριος της θωμανικής Αυτοκρατορίας και του όποιου ή φήμη είχε απλωθεί κάποτε ως την πιο μακρινή γωνία της Κεντρικής Ασίας.

Στην Τουρκία, βλέπετε, είχε σήμερα παντοδύναμος ο Μουσταφά Κεμάλ —Ουανίμης ελθός του Έρβερ Πάσα. Και δεν υπάρχει χαμιά αμφιβολία πως η τουρκικές εφημερίδες, παραιοπαρά τις επετείους αυτές, είχαν υπ' όψιν το μεγάλο μίσος που χώριζε τους δυ μεγαλειότερους στρατιωτικούς της Τουρκίας και δεν ήθελαν βέβαια να προκαλέσουν την οργή του Προέδρου της Δημοκρατίας. Μά η ζωή του Έρβερ Πάσα στάθηκε τόσο γόνιμη σε περιπτώσεις, ώστε άξιζε να σας την περιγράψουμε με δυ λόγια, εξ άποψης αυτής της πεντηκονταετηρίδας. Έξ άλλου, ο Έρβερ είχε πρόσωπο γνωστότατο σε μας και για τὰ ζωηρά μεσσηληνικά του αίσθημα.

Ο Έρβερ Πάσα ήταν ταπεινός καταγωγής. Γεννήθηκε από πατρίδα εισπρακτορά των διόδων σε μιά γέφυρα και από μόνον που εξασκούσε το πιο άνωμαλο κατ' την αντίληψη των Τούρκων, επάγγελμα. Ήταν σιθανώτρα. Μά ο Έρβερ από μικρός έκλεινε πολλές φιλοδοξίες μέσα του. Ήθελε ν' αναδειχθεί. Για να το επιτύχει λοιπόν αυτό, ένα μονάχα μέσον υπήρχε: Νά γίνει στρατιωτικός. Και έναρξη στη σχολή των αξιωματικών.

Το 1908, τον συναντούμε ύπολοχαγός σε μιά μικρή φρουρά της Μακεδονίας. Τό βίον έτος είχε προσχωρήσει και στο Κομιτάτο της «Ενώσεως και Προόδου», μαζί με όλα τα ανωτερότερα στοιχεία της θωμανικής νεολαίας. Καταλάβαινε, βλέπετε, ότι ακόλουθερα θ' ανέδεικνυτο κοντά στους νέους, παρά με τους παλαιοί, που δεν είχε τ' απαιτούμενα εφόδια για να τους καταπλήξει.

Και ο Έρβερ περνώντας ζωή ταπεινή και άσχημη στη μακεδονική εκείνη φρουρά, περιμένοντας την κατάλληλη ευκαιρία για να πετύχει με τὰ δικά του τὰ φρερά. Ήταν πάντοτε θαρραλέος και μελαγχολικός, βαθύμενος σε σκέψεις. Μόλις όμως άρχισε να συζητά για πολιτικά ζητήματα, με-

ταμορφωνόταν ολόκληρος. Τὰ αίσια του πετούσανε σπίνες, ή χειρονομίες του γινόταναν νευρικές κι έπιανε ύψος ανθρώπου που έννοιει ν' επιβάλει τη γνώμη και τη θέλησή του. Δεν είχε δύσκολο να μαντεύσει κανείς πως από τότε ο Έρβερ θα φιλοδοξούσε να γίνει κύριος της θωμανικής Αυτοκρατορίας.

Ο Ναπολέων ήταν το ήδαμά του. Είχε πάνω στο γραφείο του ένα άγαλματάκι του κορινθιακού στρατηλάτου, και ανέφερε συχνά στις συζητήσεις τ' όνομά του. Στο τέλος μάλιστα τον πήρανε μυρωδιά οι συνάδελφοί του και τον κορόιδευαν. Μά ή είρωνιές τους δεν τον πείραζαν—πάν να ήταν θέσιμος για τή δύναμη του και για την επιτυχία των σχεδίων του.

Το 1908 έγινε μιά συνωμοτική ά-

πόπειρα κατά του έρθεου Σουλτάνου 'Αβδούλ Χαμίτ, στην όποια έλαβε μέρος και ο Έρβερ. 'Αλλ' ή απόπειρα εκείνη απέτυχε. Και ο Έρβερ, κινδυνεύοντας να συλληφθεί, πήρε έκατό πιστούς του άνδρες και βγήκε στο κλαρί, στα μακεδονικά βουνά. Έτσι από λίγο καιρό, ενώθηκαν μαζί του και άλλοι στρατιωτικοί, δυσαρεστημένοι κατά το καθίστατος. Έτσι ο Έρβερ απέκτησε πιά μεγάλη δύναμη. Με αυτή τη δύναμη ανάγκασε τον 'Αβδούλ Χαμίτ να παραχωρήσει τὸ Σύνταγμα. Όταν όμως ο Σουλτάνος ζήτησε να παραδίσθ τὸ Σύνταγμα αυτό, ο Έρβερ, βλέποντας πως έπρεπε να ξεμπερδέουν μιά για πάντα με τὸν ενοχλητικό αυτό Πασιά, κατέλαβε στρατιωτικὸς τὴν Κωνσταντινούπολη, πολέηκε τους 'Αλβανούς σωματοφύλακας του 'Αβδούλ Χαμίτ στους στρατώνες τους

—και εξανάγκασε τὸ Σουλτάνο να παραιτηθῇ του θρόνου. Ο 'Αβδούλ Χαμίτ προσπάθησε τὴν τελευταία στιγμή να τρομοκρατήση τὸν Έρβερ. Μά κείνος, τράβηξε τὸ πιστόλι του και τὸ εἶπε:

—Έτσι διατεθειμένος να παραιτηθῇς με τὸ καλό, 'Επειτ' ἀπ' αυτό ο 'Αβδούλ Χαμίτ παρητήθη... οἰκουμελῶς! Ο Έρβερ είχε κάνει το πρώτο σταθερό βήμα πὸς τὴν δόξα. Είχε γίνει ἡδὴ Έρβερ μπέης. Τὸ δυσάρεστο όμως ήταν πως έδειξε τόσο φιλόδοξα ένειρα, ὥστε ἔκανε τὸς συνάδελφους του τὸν 'Επαναστατικό Κομιτάτο ν' ἀνησυχήσουν. Έπρεπε ο Έρβερ ν' απομακρυνθῇ ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολη, στην όποια διέθετε μεγάλη δύναμη κι' ἐπὶρρη. Και τὸν έστειλαν στρατιωτικὸ ἀκόλουθο τῆς τουρκικῆς προ-

σὴν Τσατάλτζα και νὰ καταλάβῃ τὴν 'Αδριανούπολη, βουλγαροκρατούμενη τότε. Η κατ'ἀλήθει αυτή θεωρήθηκε ἀπὸ τὸς πολιτικούς κύκλους τῆς Εὐρώπης ὡς πραξικοπηματική. Μά ο Έρβερ δὲν έννοούσε με κανένα τρόπο νὰ ἐκκένωση τὴν πόλη ἀπὸ τὰ στρατεύματά του. Έβήλωσε μάλιστα κατηγορηματικὰ στοὺς ξένους: προσευτάς ότι μονάχα διὰ τῆς βίας θὰ τὸν διώκουν ἀπὸ τὴν 'Αδριανούπολη. Καί ή Εὐρώπη ἀναγκάζεται νὰ υποχωρήσει αὐτή, για νὰ μὴ δημιουργηθῶν νέες περιπλοκές...

Στο μεταξύ ο Έρβερ είχε νινάξει στὸν ἀέρα μ' ένα πιστόλι—κατὰ τή διάκριση ἐνὸς ὑποργικού συμβούλου!—τὰ μυαλά του ὑπουργὸ των Στρατιωτικῶν Νιαζίμ Πάσα ἐπειδὴ... είχαν διαφωνήσει σ' ένα ζήτημα. Εἰσῆς εξανάγκασε, με τὸ πιστόλι, στὸ χέρι, τὸ μεγάλο βεζύρη Κιανίλ νὰ παραιτηθῇ για νὰ σχηματισθῇ μιά Κυβέρνησις «Ενώσεως και Προόδου».

Τὴ τὰ θέλente, ο Έρβερ είχε ἀνέκαστη τὴ γνώμη, ότι, σε κάθε περίπτωση, τὸ καλύτερο ἐπιτέλεμα εἶνε τὸ πιστόλι. Φτάνουμε τέλος στὴν 'Ιούλιο τοῦ 1914—στὰ πρόθυρα τοῦ μεγάλου πολέμου. Ο Έρβερ ήταν τότε ἀντιστράτηγος και ὑπουργὸς των Στρατιωτικῶν. Ο Έρβερ μπέης εἶχε γίνει Έρβερ Πάσα. Ήταν γενοῦρας, ἡλικία 34 μόλις ἔτων. Με τὸ γάμο του με μιά νέα θουρκική ἀρχίμικ, μ' ἀνεψιάς του Σουλτάνου Μεχμέτ Ρεσάτ Β', ο Έρβερ συγγένεψε και με τὸ Παλάτι. Ο γυιός της σαβανώτρας έβλεπε τώρα νὰ πραγματοποιηθῇ τὰ ένειρά του. Ὡστόσο, μιά ἀκόμα ἐπιθυμία του ἔμεινε ἀπραγματοποίητη. Νά γίνει κύριος τῆς Τουρκίας!... Είχε τὴν πεποίθησι πως ή Τριπλή Συμμαχία θὰ έβγαине νικήτρια ἀπὸ τὸν πόλεμο... Μά βγήκε γελασμένος στὶς ἑλπίδες του.

Τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 1918, ή Τουρκία, ήττημένη κατὰ Κρίτος, κατέθετε τὰ ὅπλα. Ο Έρβερ, ο κατὰ μέρος τῆς Γερμανίας, θέσπισε για τή νίκη τῆς Σιδηρῆς Αυτοκρατορίας, κατέλαβε πως είχε χάσει πιά τὸ παινίδι. Κι' ένα πρωί, ο ἄνθρωπος ποὺ έβρουσάκε τὴν Τουρκία καθ' ὅλο τὸ διάστημα τοῦ πολέμου—μαζί με τὸν Ταλάτ, τὸν ἀπὴρὴν διώκτη των 'Ελλήνων και φραγῆ των 'Αρμενίων—έφυγε κρυφά ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολη, με σηκωμένο τὸ γιανὰ τοῦ παλτοῦ του, τραβώντας για τὸ Βερολίνο. Δὲν ἔμεινε πολὺ καιρό ἐκεῖ. Η ἀ-

κίνησις τὸν σκότωνε. Ήθελε νὰ ἔχη πάντοτε ὡς πρὸς πραγματοποιήσιν μεγάλη σχέδια, φιλόδοξα προγράμματα. Ήθελε κινῆσι και δράσι. Καί φεύγει ἀπὸ τὸ Βερολίνο, για νὰ ζήσει, περιπλανώμενος ἐδῶ κι' ἐκεῖ, τὴν πιο πολυτάραχη περίοδο τῆς τουρκικῆς ζωῆς του...

Στὴν ἀρχὴ πῆγε στὴ Ρωσία και ἔληθε σὲ συνεννόησις με τὰ Σοβιέτ για νὰ τοῦ ἐπιτρέψουν νὰ ἰδρῇ στὴν καρδιά τῆς στέππας, ἕνα ἀνεξάρτητο κράτος, στὸ ὅποιο ἔλπιζε ἀργότερα νὰ συνενώσῃ τὴν Περσία, τὴν Τουρκία και τὸ ρωσσικὸ Τουρκεστάν. Μά ή διαπραγματεύσεις του ἤσαν τόσο πονηρές και ὑπολεις, ὥστε οἱ μπολσεβίκοι κατέλαβαν ὅτι ο νεοφώτιστος αὐτὸς κομμουνιστὴς ἐργαζότανε μονάχα για τὴν πραγματοποίησι των φιλοδόξων σχεδίων του και διέκριναν τίς συνεννοήσεις μαζί του.

Καί ο Έρβερ, για νὰ τοὺς ἐκδικηθῇ, συμμαχεί με τὸν Εἰρήνη της Βουχάρας και κηρύσσει τὸν πόλεμο κατὰ τὸν Σοβιέτ. Ἀπευθύνει μιά προκήρυξι στὸς λαούς των Τουρκεστάν και τῆς Βουχάρας, ἀυτοεπιπροσφόμενος ἀδιοικητῆς των στρατιῶν τοῦ 'Ισλάμ, γαμπρὸς τοῦ Χαλίφου και ἀντιπρόσωπος τοῦ Προφήτου, και τοὺς ἐξορκίζει νὰ ἐπαναστατήσουν κατὰ τῆς Ρωσίας.

Η ἀλήθεια τώρα εἶνε ότι στὴν ἀρχὴ νίκησε τὰ ἐρυθρὰ στρατεύματα σὲ μερικὲς μικρομάχες. Μά ο Κόκκινος Στρατός, ποὺ τὸν κυβερνούσε τότε τὸ στίβαρὸ χέρι τοῦ Λένινος Τρότσκι, δὲν ἄργησε ν' ἀνασυνταχθῇ και νὰ ξεκακερδίσει τὰ ἔδαφη ποὺ τοῦ πῆρανε οἱ Τουρκοῦχοι, οἱ σύμμαχοι τοῦ Έρβερ.

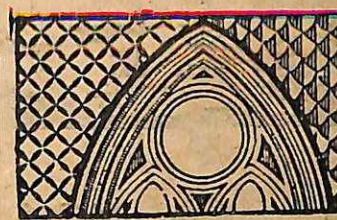
Έτσι ἀπὸ λίγο καιρό ο Έρβερ ἔμεινε μονάχα με καμιά ἐκατοστὴ ἄνδρες, στὴν καρδιά τῆς ἐρήμου. Καταλάβαινε πιά πως δὲν ὀλ μπορούσε νὰ ἐπιτύχῃ τίποτα με τίς ἀσθενεῖς αὐτὲς δυνάμεις. Καί ἔλαβε τὴν ἀπόφασι νὰ πεθάνῃ—τὴν ἤσως ὅμως.

Συγχέντρωσε τοὺς ἄνδρες του κι' ἕνα βράδυ ἐπετέθη ἐναντίον των Ρώσων σὴν μαινόμενος ταύρος.

Ένα ὁλοπολυδύλο όμως ποὺ ἔβαλε σὸχο πάνω του, τὸν ἔκανε νὰ πέσι ἀπὸ τ' ἔλλογό του.

Όταν τὸν σήκωσαν, εἶδαν ὅτι τὸ σῶμα του ἦταν τρυπημένο ἀπὸ τριάντα ἔφτα σφαίρες...

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ
ΑΝΙΕ Κ ΔΙΟ ΤΙΑ

Ένας φιλολογικός καυγός. Είχε γένεια ο Δάντης ή όχι ; Το χρέος του Μπαλζάκ πρὸς τὸν συμβολαιογράφο. Ποιὸ ἦταν τὸ καλύτερο ἔργο τοῦ Μπαλζάκ. Τὰ φιλολογικὰ γούστα τοῦ Ντάρβιν. Η ἑρωτοτροπίες τοῦ Φοντενέλ. Η περηφάνεια τοῦ Χάινε, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Μιά λυσσαλέα πολεμική διεξήγνη ἐσχάτως στὴν 'Ιταλία μεταῦ των μελετητῶν και σχολιαστῶν τοῦ Δάντη. Τὶ συνέβαινε ; Επρόκειτο τάχα νὰ ἐξακριβωθῇ ή ἀληθινότης κανενὸς κειμένου του, ή ή ἐρμηνεία καμίας περιόδου τῆς «Θείας Κομωδίας» ; Όχι. Τὸ ζήτημα δὲν ἦταν αὐτό. Οἱ διανοούμενοι εἶχαν γυριστῇ σὲ βῶς στρατοπέδα και οἱ μὲν ἐθελοῦσαν ὅτι ο Δάντης εἶχε γένεια, οἱ δὲ ὅτι ζυριζόταν, ἂν δὲν ἦταν τελείως σπανός. Εξεφράσθησαν, λοιπόν, πολλὲς και ποικίλες γνώμες, ὅσπου τὸ ζήτημα ἐλύθη ὡς πὲρ των πρώτων. Ὡπὲρ ἐκείνων δηλαδή, οἱ ὅποιοι εἶεγαν ὅτι ο Δάντης διατηροῦσε γενειάδα. Ἀλλὰ με τὴν ἐξῆς ἀγνοισή και περαιρωτάτη λεπτομέρεια : Ο Δάντης, ὁ ὅποιος ἐπὶ ἕνα διάστημα ζυριζόταν ἐπιμελῶς, τόσο λυπηθῆκε για τὸ θάνατο τῆς ἀγαπημένης του Βεατρίκης, ὥστε ἀμέλῃς τὸν ἑαυτοῦ του και ἄφησε τὰ γένεια του νὰ μεγαλώσουν. Αὐτό, όμως, δὲν μειώνει τὸν ποιητή. Εἶτε με γένεια, εἶτε χωρὶς γένεια, ο Δάντης ἐξακολουθεῖ νὰ παραμένῃ μέγας ποιητής.

Ένα βράδυ ο μεγάλος μυθιστοριογράφος Όνορε ντὲ Μπαλζάκ δειπνούσε μαζί με ἄλλους λογίους και μ' ἕναν ἔξυπνο συμβολαιογράφο. Ο Μπαλζάκ ἐκείνο τὸ βράδυ φαινόταν ἐξαιρετικὰ δύσθυμος και σνεδὸν δὲν μιλούσε σὲ κανέναν. Η μελαγχολία του ἀπτελούσε ἀντίθεσι πρὸς τή γενική ὀθυμία, τόσο ὥστε ο συμβολαιογράφος τοῦ ἔκαμε μιά σχετικὴ παρατήρησι.

— Πῶς νὰ μὴν εἶμαι στενωμόνητος, ἀπάντησε ο Μπαλζάκ τῇ στιγμῇ, ποὺ ἔβρω ὅτι τὸ παπὶ ποῖται νὰ πληρώσω γίλια φράγκα γινώξῃ νῆχω τώρα πεντάρη στὴ τσέπη μου.

Αὐτὸ εἶνε μόνο ; ἀπάντησε ο συμβολαιογράφος χαμογελώντας, κι' ἀμέσως ἔβγαλε τὸ πορτοφόλι του.

— Νά, ἐπρόσθεσε, πάρε γίλια φράγκα και μοῦ τὰ δίνεις ὅταν ἐγδῶσεις τὸ καλύτερό σου διέλλο...

Πέοσαν ἀπὸ τότε τρία γρόνια. Ο Μπαλζάκ εἶχε ἔχασει διότελα τὸ πρᾶγμα, ὅταν μιά μέρα ἔλαβε τὴν ἀκόλουθη ἐπιστολή, ἐκ μέρους τοῦ δανειστοῦ τοῦ :

«Αγαπητὲ Μπαλζάκ. Μόλις τώρα ἐδιδάσκα τὴν «Εὐγενία

Γκραντέ». Τὶ ἀριστοῦργημα ! Εἶνε, ἀσφαλῶς, τὸ καλύτερό σου ἔργο...»

Ο Μπαλζάκ κατάλαβε τί σήμαινε αὐτὴ ή ἐπιστολή, ἀλλὰ ἐπειδὴ δὲν ἦταν σὲ θέσι νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν ὑποχρέωσί του, ἀπάντησε :

«...Υπομονή, ἀγαπητὲ μου φίλε. Η «Εὐγενία Γκραντέ» εἶν' ἕνα ἀπὸ τὰ καλὰ ἔργα τοῦ Μπαλζάκ δὲν εἶνε ὅμως τὸ καλύτερο...»

Δέκα γρόνια πέρασαν κι' ο Μπαλζάκ ἐξέδωκε τοὺς Φτωχοὺς Γονεῖς, ὅταν ἔλαβε δεύτερο γράμμα τοῦ συμβολαιογράφου.

— Δὲν μ' ἐνθαρρύνετε καθόλου, ἀπάντησε τότε ο Μπαλζάκ. Σὰς βεβαίω ὅτι μπορὼ νὰ γράψω ἔργα πολὺ καλύτερα ἀκόμη...

Θέλετε νὰ μάθετε τίς σκέψεις τοῦ μεγάλου φυσιοδόφου Ντάρβιν, σχετικῶς με τὴν τέχνη, τὴν ποίησι, τὴ μουσική, τὴ ζωγραφική ; Διαβάστε τὰ παρακάτω και θὰ μείνετε κατόπληκτοι :

«...Μέχρι τῆς ἡλικίας των τριάντα ἔτων—γράφει ο ίδιος—μοῦ ἄρεσαν ὅλα τὰ εἶδη τῆς ποιήσεως : τὰ ἔργα τοῦ Μίλτονος, τοῦ Γκραίη, τοῦ Βύρωνος, τοῦ Γκαουτῶρ, τοῦ Κολρίτζ, τοῦ Σέλλεϋ, μ' ἔτερπαν ἐξαιρετικά. Ἐλάτρενα τὸ Σαίκσπηρ, τοῦ ὁποῦ τὰ ιστορικὰ εἶδος δράματα, με γοήτευαν ὅταν ἤμουν φοιτητής.

Πράγματι ο ὑπὲρτης πῆγε στὸν Χάινε και τοῦ ἀνάφερε τὸ σκοπὸ τῆς ἀποστολῆς του.

Προσφέρετε τὰ σέβη μου στὴν πριγκίπισσα, ἀπάντησε τότε ο ποιητής, γιατί εἶχε τὴν καλωσύνη νὰ με συλλογισθῇ. Ἀλλὰ τὴν παρακαλῶ νὰ με συγχωρήσῃ γιατί συνηθίζω νὰ παίρνω τὸν καφέ μου ἐκεῖ ποὺ παίρνω και τὸ γούμα μου.

πλέον οὔτε ή ζωγραφική, οὔτε ή μουσική, ή ὅποια με κάνει νὰ σκέπτομαι ἐντελῶς ἄλλα πρᾶγματα, ἀντὶ νὰ μοῦ προξενῇ καλωσθητικὴ ἡδονή... Τὰ ὄρατα τοπεία μοῦ ἄρεσαν ἄλλοτε, ἀλλὰ ή θέα τους δὲν μοῦ δίνει πιά σήμερα τὴν ἐκτακτη ἐκείνη ἀπόλαυσι, ποὺ αἰσθανόμουν ἄλλοτε...»

Έννοεῖται ὅτι ὅλα αὐτὰ τὰ ἔγραφε ο Ντάρβιν, ὅταν ἦταν γέρος πλέον, ὁπότε εἶχε ἀφαιστωθεῖ ἐξ ὁλοκλήρου στὰς ἐπιστήμας.

Ο Φοντενέλ, σὲ ἡλικία 98 ἔτων ἔκανε τὰ γίλια μάτια σὲ κάποια νέα κι' ὠραία κυρία. Κάποτε πέρασε μπροστὰ τῆς, χωρὶς νὰ τὴν κυτάξῃ. Τότε ή νέα κυρία τοῦ εἶπε :

— Πῶς πρέπει νὰ πιστέψω στὰ αἰσθημάτά σας, ἀφοῦ περνάτε χωρὶς νὰ με κυτᾶτε ;

— Κυρία μου, ἀπάντησε ἐτοιμότατα ἐκείνος, ἂν σὰς κυτωσα δὲν θὰ μπορούσα νὰ...περάσω !

Πόσο ὑπερήφανος ἦταν ο Χάινε, ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὸ παρακάτω ἀνέκδοτό του.

Κάποτε ὅταν βοισκόταν στὸ Μόναχο, γινόταν πολὺς λόγος γι' αὐτὸν στὴν Αὐλή τῆς Βαυαρίας. Ἄλλοι ἐξέθεταζαν τὴν ποιητικὴν του μεγαλοφυΐα, ἄλλοι τὸ πνεῦμα του και τὴν ἐξυπνὴν συνομιλία του, με τὸσον ἐνθουσιασμό, ὥστε μιά πριγκίπισσα ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμία νὰ τὸν γνωρίσῃ.

— Τίποτε τὸ ἐνολώτερο, εἶπε κάποιος ὑπασπιστής. Ἄρκει ὅτι ἔξρω ποὺ κάθεται.

Καί ἔσπειλε ἀμέσως ἕναν ὑπηρέτη των Ἀνακτόρων στὸ σπῆτι τοῦ ποιητοῦ νὰ τὸν παρακαλέσῃ νὰ πᾶν νὰ πῇ τὸν καφέ του στῆς πριγκίπισσας.

Πράγματι ο ὑπὲρτης πῆγε στὸν Χάινε και τοῦ ἀνάφερε τὸ σκοπὸ τῆς ἀποστολῆς του.

Προσφέρετε τὰ σέβη μου στὴν πριγκίπισσα, ἀπάντησε τότε ο ποιητής, γιατί εἶχε τὴν καλωσύνη νὰ με συλλογισθῇ. Ἀλλὰ τὴν παρακαλῶ νὰ με συγχωρήσῃ γιατί συνηθίζω νὰ παίρνω τὸν καφέ μου ἐκεῖ ποὺ παίρνω και τὸ γούμα μου.

ΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

ΤΑ "ΕΙΔΙΚΑ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΑ," ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Πώς ζούν οι κάτοικοι του Χόλλυγουντ. Ο προμηθευτής... νυχτερίδων κ. Κόμππορτ. Πού βρίσκεται τις νυχτερίδες του για τα εντυπωσιακά φιλμ. Πώς εξευρίσκονται ζώα και θηρία για τα διάφορα φιλμ. Ο άνθρωπος με τις πεταλούδες. Το περίεργο επάγγελμα ενός ανδρικού νου. Ο «ψευδο-προμηθευτής» του Χόλλυγουντ. Ο πτηνολόγος του Χόλλυγουντ και ο... σκευηκτογράφος των πουλιών, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ότι το Χόλλυγουντ είναι η πόλις των κινηματογράφων, αυτό το ξέρει όλος ο κόσμος. Ότι τα είκοσιπέντε εκατοστά του συνόλου των κατοίκων του άμαρτίζονται από ήθοποιους του κινηματογράφου (πρωταγωνιστές, ήθοποιους πρώτης και δεύτερης τάξεως, κομπάρσους κτλ.), κι αυτό είναι πράγμα επίσης γνωστό. Ακόμη είναι γνωστό ότι τα υπόλοιπα έβδομητά πενήντα εκατοστά των κατοίκων του Χόλλυγουντ αποζητούν επίσημα από τον κινηματογράφο, εργαζόμενοι ως μηχανικοί, ως σκηνοθέτες, ως ερμηνευτές, ως επιπλοποί, ως κορυφές κτλ. Μεταξύ όμως αυτών των ανθρώπων, οι οποίοι χωρίς να είναι ήθοποιοι, κερδίζουν το φθινόχσιό τους από τον κινηματογράφο, υπάρχουν και οι ορισμένοι άλλοι, που εξασκούν «ειδικά επαγγέλματα», επαγγέλματα για τα οποία θα ήταν αδύνατον να συντηρήσουν έναν άνθρωπο και μάλιστα να τον κάνουν να κερδίσει ένα σωρό χρήματα.

Θα σας έτυχε, ασφαλώς, να παρακολουθήσετε κάποτε καμιά περιπετειώδη ταινία, γεμάτη μυστήρια, στοιχειωμένα σπίτια, έρευνες πύργων κτλ. Ο ήρωας του έργου μπαίνει μέσα σ' ένα σκοτεινό και εγκαταλειμμένο σπίτι και γιλιάρει νυχτερίδες ξαφνικά σπένει από το φως του φαναριού του πεταγόνται απ' όλες τις μισές και φτερουγίζουν πάνω απ' το κεφάλι του. Πού βρέθηκαν, όμως, όλες αυτές οι νυχτερίδες; Φυσικές, πάντως, δεν είναι. Αποφασιστικά είναι πραγματικότητες.

Λοιπόν, τις νυχτερίδες αυτές τις προμηθεύει στο «στούντιο» ο αντιπρόεδρος κ. Κόμππορτ. Νυχτερίδες, λοιπόν, δεν είναι. Αλλά, γιατί τα πεταλούδα αυτά θηλαστικά, δεν μπορούν να ζήσουν ούτε μία μέρα στην σκλαβιά. Έχει, όμως, ένα σημειωματάριο και σ' αυτό σημειώνει όλα τα μέλη, στα οποία συνηθίζουν να φωλιάζουν οι νυχτερίδες: εγκαταλειμμένα δρυς, σπηλιές, παλιές αποθήκες κτλ. Κάθε φορά, λοιπόν, που θα χρειαστούν σε κανένα στούντιο νυχτερίδες, ο κ. Κόμππορτ συμβουλεύεται το σημειωματάριό του, πηγαίνει άμεσα και τις βρίσκει. Έτσι η σκηνή του στοιχειωμένου σπιτιού επιτυγχάνει περίφημα και ο κ. Κόμππορτ σπεύνει άρθρονα δολάρια. Καμιά φορά, όμως, στενεύει.

Μα η νυχτερίδα δεν είναι τίποτα μόνο ζώο που χρειάζεται ταίνιες. Αποφασιστικά είναι τα λιγότερο απαραίτητα. Σε πολλές ταινίες χρειάζονται σκύλοι, γάτες, πουλιά, μαϊμούδες, άλογα, φείδια, λεοντάκια, ως και πεταλούδες ακόμη! Θυμάστε την τελευταία σκηνή της ταινίας «Ουδέν νεότερον από το Μέτωπον»; Ο ήρωας του έργου σηκώνει το κεφάλι του επάνω από το «μπαρ» του, για να πιάσει μία πεταλούδα, το μόνο ερηνικό και ήρατο πλάσμα που πετά πάνω από εκείνη την κόλαση. Μα την ίδια στιγμή ακριβώς, μία σφαίρα τον πετυχαίνει στο κεφάλι και τον σκοτώνει! Λοιπόν, την πεταλούδα αυτή που σπένει την ζωή στον ήρωα της ταινίας, την είχε προμηθεύσει στο σκηνόθετη ο κ. Χόλ Νιούκομπ. Ο Νιούκομπ είναι ο άνθρωπος με τις πεταλούδες του Χόλλυγουντ. Αυτός και η γυναίκα του περνάνε

όλο τον καιρό τους κυνηγώντας πεταλούδες και γρυλλίδες. Έχουν ταξιδεύσει σ' όλη την χώρα και η συλλογή τους από πεταλούδες ζωντανές και θαλασσιμμένες θεωρείται μοναδική. Οποιοδήποτε είδος πεταλούδας κι αν ζητηθεί από το στούντιο, ο κ. Νιούκομπ είναι έτοιμος να το προμηθεύσει άμεσα. Έχει, μάλιστα, εγκαταστήσει στο σπίτι του ειδικό πεταλούδοσφαιείο, στο οποίο τον γιλιάρει όληκληρες πεταλούδες!

Εκτός από τον πεταλούδοσφαιολόγο, υπάρχει στο Χόλλυγουντ και ο «κλειδοποιήτης». Αυτός είναι ο Τζακ Άλμαν, ο οποίος έχει αποκτήσει μεγάλη ειδικότητα να συλλαμβάνει φείδια ζωντανά και να τα καθιστά ακίνδυνα. Στο σπίτι του έχει ειδικά κλουδιά, μέσα στα οποία τα φυλάει. Κάθε φορά, λοιπόν, που θα χρειαστεί στο στούντιο ένα φείδι, η περισσότερα για μία ταινία, ειδοποιούν άμεσα τον κ. Άλμαν, ο οποίος φτάνει σε λίγο με τα κλουδιά του και τους τροφίμους του. Επίσης, όταν πρόκειται να γυριστούν καμιά ταινία που διαδραματίζεται στην έρημο, ειδοποιείται πάλι ο Άλμαν και μαζεύει σκοοπιούς, παλαιών δρεξ, φρόνους και κάθε είδους τέτοια... χαριτωμένα ζώα, τα οποία

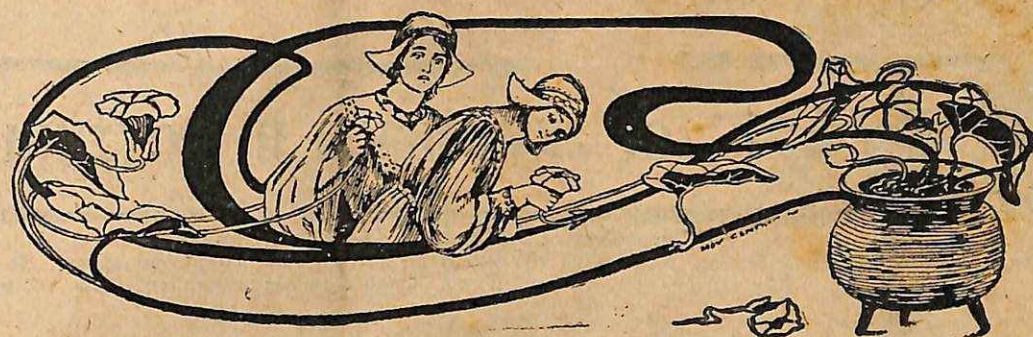
προμηθεύει στην εταιρία. Ο κ. Άλμαν έχει ακόμη κατορθώσει να διδάξει τα πιά «ξυπνα» από τα φείδια του και μερικά παιχνίδια. Τα μαθαίνει, π.χ., πως να σκαρφαλώνουν στριφογυριστά στα πόδια ενός τραπέζιου, ή πως να μπαίνουν μέσα σ' ένα δωμάτιο, περνώντας μέσα από τις γρίλλες του παραθύρου, ή πως να χώνονται μέσα σε μισάνοιχτες θαλάσσες κτλ.

Τέτοιες σκηνές, βλέπετε, είναι συχνές στα κινηματογραφικά έργα και, γάρ σ' αυτές, ο κ. Τζακ Άλμαν έχει μαζέψει αρκετά παραδείγματα.

Στο Χόλλυγουντ υπάρχουν όλοκληρες αγροτικές, στις οποίες τρέφονται αποκλειστικώς σκύλοι ή άλογα ή μαϊμούδες για τον κινηματογράφο. Στις αγροτικές αυτές θα βρή κανείς, όχι μόνον αβανόνια των ζώων που έχει ανάγκη, αλλά και κάθε ποικιλία. Π.χ. ο Χάου «Χατ» έχει την πλουσιότερη συλλογή σκύλων στο Χόλλυγουντ. Σ' αυτόν μπορεί κανείς να βρει από τα σπανιότερα σκυλιά ράτσες, ως τα σκυλιά των Εσκιμώων, κι από τα μεγαλύτερα σκυλιά του «Αγ. Βερνάρδου» ως τα μικροσκοπικώτερα πεκινούα που μπορούν να γυρθούν στην τσέπη του σακκιού. Πολλά, μάλιστα, απ' αυτά τα σκυλιά είναι γυμνασμένα περίφημα και ο «Χατ» πληρώνεται ήμερομηνικά κάθε φορά που τα ενοικιάζει σε καμιά ταινία.

Σταδίοι υπάρχουν πληθός στην περιοχή του Χόλλυγουντ. Σ' αυτά τρέφονται άραβικά άλογα γυμνασμένα, αγγλικά άλογα για ιπποδρόμους, μικροσκοπικά πόνι, μεγάλα άλογα σπορ κτλ. Μολαταύτα οι άστερες του κινηματογράφου, οι οποίοι παίζουν ειδικούς ρόλους σε ταινίες ως κάουμπόι, π.χ., ο Τομ Μίξ, έχουν τα δικά τους άλογα, τα οποία η εταιρία είναι υποχρεωμένη να ασφαλίσει για κολοσιαία ποσά.

Λημονήσαμε, όμως, να αναφέρουμε τον Άλντον Κλίχ, τον πτηνολόγο του Χόλλυγουντ. Ο κ. Κλίχ έχει εκατοντάδες πουλιών στο πτηνοτροφείο του, μεγάλων και μικρών: παπαγάλους, παραδείσια πουλιά, γλάρους, περιστέρια, κότες, φασιανούς, και έτσι μπορεί να φανταστεί ο νοός του ανθρώπου. Και το πιο σπάνιο πουλί να χρειαστεί σε μία ταινία, πο-

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΛΟΥΔΟΥΝ

ΤΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ

Θρύλοι των διαφόρων λαών για τα ρόδα. Πού φύτρωσαν τα πρώτα τριαντάφυλλα. Η δημιουργία του ρόδου. Τι πίστευαν οι αρχαίοι Έλληνες και οι πρώτοι χριστιανοί. Γιατί έγιναν τ' αγνάδια των ρόδων. Πώς ένας ευσέβης και άγαθος μοναχός σκεπάστηκε από ρόδα. Η ελεημοσύνη της αγίας Έλισσάβετ, βασίλισσας της Ούγγαρίας.

... Τι κι' αν κυκλώνουν δυστυχίες την έρημη ζωή μου; Κι' αν ένα ρόδο μιά στιγμή κι' άμεσως ήσυχάζω.

Β. Ούγκω.

Μα χτές, καθώς με θάρρνε το γέλιο (του Μαριού) και τράβηξα να ξαναβρω τ' αρχαία (τα μοναχία, στο πρώτο μουσουλμανικό έτος ρόδου (μακρονού) μου δάκρυσαν τα μάτια! Κ. Παλαμάς.

Πόσα χαριτωμένα σύμβολα δεν έγραψα ποτέ μου, ή φαντασία των λαών και των παιχτών για τα δμνήση την ομορφιά του ρόδου!

Όλα τα λουλούδια έχουν τις παραδόσεις των, κανένα, όμως, δεν έχει τόσες πολλές και τόσο ποιητικές, όσες έχει το τριαντάφυλλο.

Αυτό, βέβαια, οφείλεται στην φιλοσοφία του και ίσως στο ότι γεννήθηκε στην Ανατολή, στην κα-έξοχη γύρα των παραδόσεων.

Οι περσικοί και οι ινδοί θρόνοι είναι οι θρόνοι από τους οποίους δημιουργήθηκε για το ρόδο. Οι περισσότεροι απ' αυτούς, μάλιστα, έχουν μεταφραστεί σε όλες τις ευρωπαϊκές γλώσσες.

Η τριαντάφυλλα, όπως πιστεύεται, φύτρωσε για πρώτη φορά στον ανατολικό Κανκασ, στο Κουρδιστάν, στη χώρα αυτή όπου τοποθετείται ο επίγειος Παράδεισος, κι' από τότε υπάρχουν εκεί τα θραύσματα ρόδα της γης.

Ο Πιέρ Λοτί, ο περίφημος Γάλλος συγγραφέας, έκανε ονομαστά τα ρόδα του Ισπανιάν, που είναι, επίσης, θραύση. Αλλά και στη Βουλγαρία υπάρχει μια απέραντη έκταση, 6.000 εκταρίων μήκους, που ονομάζεται «Η κοιλάδα των ρόδων».

Αλλά τι κάνει τον άνθρωπο να δημιουργεί μύθους για τα πράγματα που θαυμάζει;

Σύμφωνα με έναν αρχαίο θόλο, το πρώτο ρόδο γεννήθηκε από μεντικές σταγόνες αίματος που έτρεξαν από το πληγωμένο πόδι της θεάς του Έρωτος Αφροδίτης.

Ο χριστιανικός μύθος, επίσης, ισχυρίζεται ότι το αίμα του Χριστού, που χύθηκε από τις πληγές του, έπεσε πάνω σε μία αγρία

τριαντάφυλλα και την έκαμε να ανθίσει.

Αλλά τ' αγνάδια του ρόδου: «Η λαϊκή» φαντασία, ως προς αυτά, κατέφυγε, φυσικά, στην ιδέα του κακοποιού πνεύματος. Κατά την περσική παράδοση, το ρόδο απέκτησε αγνάδια μόνον όταν ένεφάνισθη το Πνεύμα του Κακού, «Αρμάν». Καί, κατά τη γερμανική παράδοση, όταν ο Εισέφορος γκαμίστηκε από τον ουρανό, έκαμ να φυτρώσει στο μέρος που έπεσε μία μεγάλη αγριοτριαντάφυλλο με πολλά αγνάδια, τα οποία έσκόπευε να γοητοποιήσει ως σάλα για να ανέδω ξανά στον Ουρανό. Αλλά ο Θεός έκανε την τριαντάφυλλα να λυγίσουν νεροπαλά προς τη γη κι' έκούστωσε τ' αγνάδια της προς τα κάτω.

Οι μυστικοπαθείς και οι ρωμαιοί τριαντάφυλλα και την έκαμε να ανθίσει. «Όταν ζούσε η Αγία Έλισσάβετ, η βασίλισσα της Ούγγαρίας, η μόνη της φροντίδα ήταν να έλεε τους φτωχούς κρυφά από τον βασιλέα σύζυγό της. Μία ημέρα, όμως, καθώς κατέβαινε από το άνκτορο της με την ποδιά της γεμάτη ελεημοσύνες για τους φτωχούς, συνάντησε στη σκάλα τυχαίως τον βασιλέα, ο οποίος τή σταμάτησε και τή ρώτησε με ύφος αυστηρό:

— Τι έχεις εκεί μέσα! Μά... τίποτα.

Φοβάμαι, έει πάλι πήρες από τ' αγαθά του παλατιού μου για να τα σπαταλήσεις στους δρομικούς φτωχούς, της είπε ο βασιλέας και με μία απότομη κίνηση τράβηξε την ποδιά της.

Τότε, όμως, έγινε ένα θαύμα κι' όλα τα πράγματα που σκόπευε η βασίλισσα να μοιράσει στους φτωχούς, έγιναν ρόδα και γύθησαν επάνω στη σκάλα.

Φανταστείτε, λοιπόν, την έκπληξη του βασιλέως όταν είδε το σωρό εκείνων των ρόδων και, μάλιστα, σε μία εποχή, που δεν ήλεγχαν τριαντάφυλλα. Τότε πίστεψε κι' ο ίδιος ότι η γυναίκα του ήταν αγία και μετενόησε πικρά για την αντιχριστιανική διαγωγή που είχε δείξει ως τότε.

Έτσι το τριαντάφυλλο έχει γίνει σύμβολο και θρύλος, τόσο στην τέχνη, όσο και στη θρησκεία.

ΑΙΣΘΑΝΟΝΤΑΙ ΤΑ ΖΩΑ

ΟΙ ΣΚΥΛΟΙ ΚΑΙ Η ΜΟΥΣΙΚΗ

Τι παραδέχονται οι ζωολόγοι. Ένας μουσολήπτης σκύλος κατά τη Γαλλική Έπανάσταση. Ο «Παράτας» και η άπιστευτη ιστορία του. Ο «Παράτας» στα Παρίσια θάνατος. Πώς έκανε την καλύτερη κριτική των παιζομένων έργων. Η θλιβερή ιστορία ενός τυφλού γέροντος. Πώς του έκλεισαν τη ρομβία του. Όπου ο σκύλος ανακαλύπτει τον κλέφτη, κτλ.

Το αίσθημα της ακοής είναι, ως γνωστόν, σε μοναδικό βαθμό ανεπτυγμένο στους σκύλους. Εκτός αυτού, όμως, τα σκυλιά είναι εξυπνα και νούθουν εύκολα και βαθιά και τα πιο λεπτά ακούσματα, όπως τη συμπάθεια, τη στοργή, την αγάπη. Γι' αυτό πολλοί διάσημοι ζωολόγοι υποστηρίζουν ότι το σκυλί συγκινείται όλα τα απαιτούμενα προσόντα για να νοιώθει ζωντανά τις ωμορφίες της μουσικής, της κατ'εξοχήν αυτής τέχνης του αίσθησης και του πάθους.

Σχετικά με το γεγονός ότι ο σκύλος αισθάνεται τη μουσική, θ'απόρριπτε άπειρα ανέκδοτα. Θα σας αναφέρουμε εδώ δύο, ενδιαφέροντα και χαρακτηριστικά που επικυρώνουν το πράγμα με τον πιο χαρακτηριστικό τρόπο.

Κατά την έναρξη της Γαλλικής Έπανάστασης, ένα σκυλί πήγαινε κάθε μέρα στη στρατιωτική παρέλαση που γινόταν μπροστά στα ανάκτορα του Κερμαρκεν, γινώσκοντάς τα πόδια των μουσικών, περπατούσε μαζί τους, σταματούσε μαζί τους. Μετά την παρέλαση, εξαφανιζόταν και εξαφανιζόταν την άλλη μέρα, την ίδια ώρα και ξαναπήγαινε στη συνθησισμένη του θέσι.

Η τακτική παρουσία του σκυλιού αυτού και η μοναδική ευχαρίστηση που φαινόταν πως τούδινε η μουσική, έκαναν τους μουσικούς να το προσέξουν και μη ξερόντας τ' όνομά του, το βάφτισαν Παράτας (παρέλασι).

Ύστερα από λίγο ο Παράτας έγινε τόσο αγαπητός στους μουσικούς, ώστε ένας-ένας τ'αίρεινε μαζί του για να φάνε, γαϊδεύοντας τον με το γέρι. Παράτας, θάβηκε να φάει μαζί του, τούλεγε.

Η λέξεις αυτές έφταναν για να καταλάβει το ζευγνύζο. Τό σκυλί ακολουθούσε τον αμφιτρώνα του και έρωγε πρόσγαγα και με πολλή όρεξη. Ύστερα σταθερός στην αγάπη του προς τη μουσική, αλλά και φίλος της ανεξαρτησίας του, ο Παράτας έβρισκε, χωρίς τίποτε να μπορεί να τον συγκρατήσει, και πήγαινε σε κανένα από τα μουσικά παριζιάνικα θέατρα εκείνης της εποχής στην Όπερα, στην Ιταλική Κομουνία ή στο θέατρο Φαιντό. Μόλις έφτανε στο θέατρο, τραβούσε κατ'εξοχήν στην ορχήστρα, καθόταν ήσυχα-ήσυχα σε μία γωνιά και δεν έβρισκε από εκεί παρά μόνον μετά το τέλος της παράστασης.

Η στάση του Παράτα κατά την διάρκεια της παραστάσεως ήταν εν από τα πιο περίεργα και πιο κομικά θέαματα που μπορούσε κανείς να ιδεί.

Παίζονταν κανένα καινούργιο έργο: Ο Παράτας το καταλάβαινε από τις πρώτες νότες και το άκουγε με τη μεγαλύτερη ευχαρίστησή του με όλους τους τρόπους: γρυλλίζοντας, κουνώντας την ουρά του, ανοίγοντας δι'άπλατα τα μάτια του και δρόκλινος ριγώντας από την ήδονή που τούδινε η μουσική. Αν απεναντίας το έργο ήταν ασήμαντο, ανούσιο, σαχλό, ο Παράτας άρχιζε

Να τώρα και άλλο ανέκδοτο που δείχνει και αυτό μία δόξα αίσθησης της μουσικής στο σκυλί.

Εδώ και μερικά χρόνια, ένας οργανοπαίκτης, γέρος και τυφλός, γυρίζει με το σκυλί του τους δρόμους του Λονδίνου, σταματώντας κάθε τόσο και παίζοντας τα παλαιά και νασταλγικά εκείνα κομμάτια που παίζουν όλες ή ρομ-

βίες του κόσμου. Μονομάς τότε όρμησε πάνω στον κλέφτη, τον άρπαξε από το λαιμό, και ύστερα άρχισε να γαϊδεύει το οργανέτο σαν να ήταν κανένα ζωντανό πλάσμα. Έν τω μεταξύ είχαν συγκεντρωθεί οι διαβάτες και παρακολούθουν με το μεγαλύτερο ενδιαφέρον την πρωτοφανή αυτή σκηνή. Ο γέρος που είχε καταλάβει, τους εξήγησε περί τίνος επρόκειτο. Και τότε ο κλέφτης αναγκάστηκε να αναποδοπιστεί να δολοφονήσει την κλεψή του.

Έτσι χάρις στο καταπληκτικό ένστικτο του σκυλιού του, ο γέρος τυφλός οργανοπαίκτης ξαναβρήκε το οργανέτο του, το μοναδικό μέσο της συντηρήσεώς του, τη ζωή του.

Εξουχώς ο γέρος οργανοπαίκτης ήταν γνωστός σε πολλές συνοικίες, από τις όποιες περνούσε, είχε κινήσει με τη δυστυχία του τη συμπάθεια πολλών ανθρώπων, και έτσι και χωρίς να παίζη το οργανέτο του, τούδιναν πολλοί εξελημοσύνη.

Όστόσο οι δύο σύντροφοι εξακολουθούσαν να νοιώθουν βαθιά λύπη για το χάσιμο του οργανέτου, όπως αισθανόμαστε πάντα λύπη όταν χάνουμε ένα φίλο που μας συντρόφευε και μας βοήθησε στη δυστυχία μας.

Μερικές δομάδες πέρασαν έτσι, όταν μία μέρα, ξαφνικά, ο γέρος άκουσε ένα οργανέτο που έπαιζε καμιά εκατοστή ήματα μακριά του. Το περιστατικό αυτό δεν έκανε καμιά ιδιαίτερη εντύπωση στο γέρο, γιατί το Λονδίνο, εδώ και κάμποσα χρόνια, ήταν γεμάτο από ρομβίες. Εξακολουθούσε, λοιπόν, ο γέρος το δρόμο του, χωρίς να δώσει καμιά ιδιαίτερη σημασία στο γεγονός.

Δεν συνέβη, όμως, το ίδιο και με το σκυλί του. Από τις πρώτες νότες που άκουσε, άρχισε να ανασηκωθεί. Η ουρά του κουνιόταν αδιάκοπα, και τα δυνατά του γαυγίσματα φανέρωναν τη βαθιά συγκίνησή που τον κατείχε.

Ύστερα, σαν να έπηρεζε ξαφνικά μίαν απόφαση, παράτησε ζωηρά το γέρο προς το μέρος όπου ακουγόταν η ρομβία.

Τέλος, πλησίασαν το οργανέτο. Τό ζευγνύζο δεν είχε γελαστεί. Ήταν τό αγαπημένο οργανέτο του κυρίου του, το τυφλό γέροντος, που τούς τό είχαν κλέψει ενώ κοιμόντουσαν. Οδηγούμενος από το αλάνθαστο μουσικό ένστικτό του, τό είχε καταλάβει ο σκύλος, από τις πρώτες νότες που άκουσε.

Μονομάς τότε όρμησε πάνω στον κλέφτη, τον άρπαξε από το λαιμό, και ύστερα άρχισε να γαϊδεύει το οργανέτο σαν να ήταν κανένα ζωντανό πλάσμα. Έν τω μεταξύ είχαν συγκεντρωθεί οι διαβάτες και παρακολούθουν με το μεγαλύτερο ενδιαφέρον την πρωτοφανή αυτή σκηνή. Ο γέρος που είχε καταλάβει, τους εξήγησε περί τίνος επρόκειτο. Και τότε ο κλέφτης αναγκάστηκε να αναποδοπιστεί να δολοφονήσει την κλεψή του.

Έτσι χάρις στο καταπληκτικό ένστικτο του σκυλιού του, ο γέρος τυφλός οργανοπαίκτης ξαναβρήκε το οργανέτο του, το μοναδικό μέσο της συντηρήσεώς του, τη ζωή του.

Τό σκυλί ακολουθούσε παντού το γέρο και τυφλό οργανοπαίκτη, ό οποίος έκτός από τό οργανέτο του, δεν είχε κανένα άλλο μέσον συντηρήσεως.

Ένα βράδυ, ο γέρος, κουρασμένος από τό περπάτημα μιας δρόκλινης ημέρας, αποκοιμήθηκε στη γωνιά ενός απόμικρου δόκιου. Τό σκυλί του, κουρασμένο επίσης, δεν άργησε να τον μιμηθεί, και καθώς στο μέρος εκείνο, λόγω της εσπιάς του και λόγω της θύρας, βασίλευε βαθιά σιωπή, οι δύο σύντροφοι κοιμήθηκαν ανέμελα, γαληνά επί πολλήν ώρα... Μά 8-9-10-11-12-13-14-15-16-17-18-19-20-21-22-23-24-25-26-27-28-29-30-31-32-33-34-35-36-37-38-39-40-41-42-43-44-45-46-47-48-49-50-51-52-53-54-55-56-57-58-59-60-61-62-63-64-65-66-67-68-69-70-71-72-73-74-75-76-77-78-79-80-81-82-83-84-85-86-87-88-89-90-91-92-93-94-95-96-97-98-99-100-101-102-103-104-105-106-107-108-109-110-111-112-113-114-115-116-117-118-119-120-121-122-123-124-125-126-127-128-129-130-131-132-133-134-135-136-137-138-139-140-141-142-143-144-145-146-147-148-149-150-151-152-153-154-155-156-157-158-159-160-161-162-163-164-165-166-167-168-169-170-171-172-173-174-175-176-177-178-179-180-181-182-183-184-185-186-187-188-189-190-191-192-193-194-195-196-197-198-199-200-201-202-203-204-205-206-207-208-209-210-211-212-213-214-215-216-217-218-219-220-221-222-223-224-225-226-227-228-229-230-231-232-233-234-235-236-237-238-239-240-241-242-243-244-245-246-247-248-249-250-251-252-253-254-255-256-257-258-259-260-261-262-263-264-265-266-267-268-269-270-271-272-273-274-275-276-277-278-279-280-281-282-283-284-285-286-287-288-289-290-291-292-293-294-295-296-297-298-299-300-301-302-303-304-305-306-307-308-309-310-311-312-313-314-315-316-317-318-319-320-321-322-323-324-325-326-327-328-329-330-331-332-333-334-335-336-337-338-339-340-341-342-343-344-345-346-347-348-349-350-351-352-353-354-355-356-357-358-359-360-361-362-363-364-365-366-367-368-369-370-371-372-373-374-375-376-377-378-379-380-381-382-383-384-385-386-387-388-389-390-391-392-393-394-395-396-397-398-399-400-401-402-403-404-405-406-407-408-409-410-411-412-413-414-415-416-417-418-419-420-421-422-423-424-425-426-427-428-429-430-431-432-433-434-435-436-437-438-439-440-441-442-443-444-445-446-447-448-449-450-451-452-453-454-455-456-457-458-459-460-461-462-463-464-465-466-467-468-469-470-471-472-473-474-475-476-477-478-479-480-481-482-483-484-485-486-487-488-489-490-491-492-493-494-495-496-497-498-499-500-501-502-503-504-505-506-507-508-509-510-511-512-513-514-515-516-517-518-519-520-521-522-523-524-525-526-527-528-529-530-531-532-533-534-535-536-537-538-539-540-541-542-543-544-545-546-547-548-549-550-551-552-553-554-555-556-557-558-559-560-561-562-563-564-565-566-567-568-569-570-571-572-573-574-575-576-577-578-579-580-581-582-583-584-585-586-587-588-589-590-591-592-593-594-595-596-597-598-599-600-601-602-603-604-605-606-607-608-609-610-611-612-613-614-615-616-617-618-619-620-621-622-623-624-625-626-627-628-629-630-631-632-633-634-635-636-637-638-639-640-641-642-643-644-645-646-647-648-649-650-651-652-653-654-655-656-657-658-659-660-661-662-663-664-665-666-667-668-669-670-671-672-673-674-675-676-677-678-679-680-681-682-683-684-685-686-687-688-689-690-691-692-693-694-695-696-697-698-699-700-701-702-703-704-705-706-707-708-709-710-711-712-713-714-715-716-717-718-719-720-721-722-723-724-725-726-727-728-729-730-731-732-733-734-735-736-737-738-739-740-741-742-743-744-745-746-747-748-749-750-751-752-753-754-755-756-757-758-759-760-761-762-763-764-765-766-767-768-769-770-771-772-773-774-775-776-777-778-779-780-781-782-783-784-785-786-787-788-789-790-791-792-793-794-795-796-797-798-799-800-801-802-803-804-805-806-807-808-809-810-811-812-813-814-815-816-817-818-819-820-821-822-823-824-825-826-827-828-829-830-831-832-833-834-835-836-837-838-839-840-841-842-843-844-845-846-847-848-849-850-851-852-853-854-855-856-857-858-859-860-861-862-863-864-865-866-867-868-869-870-871-872-873-874-875-876-877-878-879-880-881-882-883-884-885-886-887-888-889-890-891-892-893-894-895-896-897-898-899-900-901-902-903-904-905-906-907-908-909-910-911-912-913-914-915-916-917-918-919-920-921-922-923-924-925-926-927-928-929-930-931-932-933-934-935-936-937-938-939-940-941-942-943-944-945-946-947-948-949-950-951-952-953-954-955-956-957-958-959-960-961-962-963-964-965-966-967-968-969-970-971-972-973-974-975-976-977-978-979-980-981-982-983-984-985-986-987-988-989-990-991-992-993-994-995-996-997-998-999-1000-1001-1002-1003-1004-1005-1006-1007-1008-1009-1010-1011-1012-1013-1014-1015-1016-1017-1018-1019-1020-1021-1022-1023-1024-1025-1026-1027-1028-1029-1030-1031-1032-1033-1034-1035-1036-1037-1038-1039-1040-1041-1042-1043-1044-1045-1046-1047-1048-1049-1050-1051-1052-1053-1054-1055-1056-1057-1058-1059-1060-1061-1062-1063-1064-1065-1066-1067-1068-1069-1070-1071-1072-1073-1074-1075-1076-1077-1078-1079-1080-1081-1082-1083-1084-1085-1086-1087-1088-1089-1090-1091-1092-1093-1094-1095-1096-1097-1098-1099-1100-1101-1102-1103-1104-1105-1106-1107-1108-1109-1110-1111-1112-1113-1114-1115-1116-1117-1118-1119-1120-1121-1122-1123-1124-1125-1126-1127-1128-1129-1130-1131-1132-1133-1134-1135-1136-1137-1138-1139-1140-1141-1142-1143-1144-1145-1146-1147-1148-1149-1150-1151-1152-1153-1154-1155-1156-1157-1158-1159-1160-1161-1162-1163-1164-1165-1166-1167-1168-1169-1170-1171-1172-1173-1174-1175-1176-1177-1178-1179-1180-1181-1182-1183-1184-1185-1186-1187-1188-1189-1190-1191-1192-1193-1194-1195-1196-1197-1198-1199-1200-1201-1202-1203-1204-1205-1206-1207-1208-1209-1210-1211-1212-1213-1214-1215-1216-1217-1218-1219-1220-1221-1222-1223-1224-1225-1226-1227-1228-1229-1230-1231-1232-1233-1234-1235-1236-1237-1238-1239-1240-1241-1242-1243-1244-1245-1246-1247-1248-1249-1250-1251-1252-1253-1254-1255-1256-1257-1258-1259-1260-1261-1262-1263-1264-1265-1266-1267-1268-1269-1270-1271-1272-1273-1274-1275-1276-1277-1278-1279-1280-1281-1282-1283-1284-1285-1286-1287-1288-1289-1290-1291-1292-1293-1294-1295-1296-1297-1298-1299-1300-1301-1302-1303-1304-1305-1306-1307-1308-1309-1310-1311-1312-1313-1314-1315-1316-1317-1318-1319-1320-1321-1322-1323-1324-1325-1326-1327-1328-1329-1330-1331-1332-1333-1334-1335-1336-1337-1338-1339-1340-1341-1342-1343-1344-1345-1346-1347-1348-1349-1350-1351-1352-1353-1354-1355-1356-1357-1358-1359-1360-1361-1362-1363-1364-1365-1366-1367-1368-1369-1370-1371-1372-1373-1374-1375-1376-1377-1378-1379-1380-1381-1382-1383-1384-1385-1386-1387-1388-1389-1390-1391-1392-1393-1394-1395-1396-1397-1398-1399-1400-1401-1402-1403-1404-1405-1406-1407-1408-1409-1410-1411-1412-1413-1414-1415-1416-1417-1418-1419-1420-1421-1422-1423-1424-1425-1426-1427-1428-1429-1430-1431-1432-1433-1434-1435-1436-1437-1438-1439-1440-1441-1442-1443-1444-1445-1446-1447-1448-1449-1450-1451-1452-1453-1454-1455-1456-1457-1458-1459-1460-1461-1462-1463-1464-1465-1466-1467-1468-1469-1470-1471-1472-1473-1474-1475-1476-1477-1478-1479-1480-1481-1482-1483-1484-1485-1486-1487-1488-1489-1490-1491-1492-1493-1494-1495-1496-1497-1498-1499-1500-1501-1502-1503-1504-1505-1506-1507-1508-1509-1510-1511-1512-1513-1514-1515-1516-1517-1518-1519-1520-1521-1522-1523-1524-1525-1526-1527-1528-1529-1530-1531-1532-1533-1534-1535-1536-1537-1538-1539-1540-1541-1542-1543-1544-1545-1546-1547-1548-1549-1550-1551-1552-1553-1554-1555-1556-1557-1558-1559-1560-1561-1562-1563-1564-1565-1566-1567-1568-1569-1570-1571-1572-1573-1574-1575-1576-1577-1578-1579-1580-1581-1582-1583-1584-1585-1586-1587-1588-1589-1590-1591-1592-1593-1594-1595-1596-1597-1598-1599-1600-1601-1602-1603-1604-1605-1606-1607-1608-1609-1610-1611-1612-1613-1614-1615-1616-1617-1618-1619-1620-1621-1622-1623-1624-1625-1626-1627-1628-1629-1630-1631-1632-1633-1634-1635-1636-1637-1638-1639-1640-1641-1642-1643-1644-1645-1646-1647-1648-1649-1650-1651-1652-1653-1654-1655-1656-1657-1658-1659-1660-1661-1662-1663-1664-1665-1666-1667-1668-1669-1670-1671-1672-1673-1674-1675-1676-1677-1678-1679-1680-1681-1682-1683-1684-1685-1686-1687-1688-1689-1690-1691-1692-1693-1694-1695-1696-1697-1698-1699-1700-1701-1702-1703-1704-1705-1706-1707-1708-1709-1710-1711-1712-1713-1714-1715-1716-1717-1718-1719-1720-1721-1722-1723-1724-1725-1726-1727-1728-1729-1730-1731-1732-1733-1734-1735-1736-1737-1738-1739-1740-1741-1742-1743-1744-1745-1746-1747-1748-1749-1750-1751-1752-1753-1754-1755-1756-1757-1758-1759-1760-1761-1762-1763-1764-1765-1766-1767-1768-1769-1770-1771-1772-1773-1774-1775-1776-1777-1778-1779-1780-1781-1782-1783-1784-1785-1786-1787-1788-1789-1790-1791-1792-1793-1794-1795-1796-1797-1798-1799-1800-1801-1802-1803-1804-1805-1806-1807-1808-1809-1810-1811-1812-1813-1814-1815-1816-1817-1818-1819-1820-1821-1822-1823-1824-1825-1826-1827-1828-1829-1830-1831-1832-1833-1834-1835-1836-1837-1838-1839-1840-1841-1842-1843-1844-1845-1846-1847-1848-1849-1850-1851-1852-1853-1854-1855-1856-1857-1858-1859-1860-1861-1862-1863-1864-1865-1866-1867-1868-1869-1870-1871-1872-1873-1874-1875-1876-1877-1878-1879-1880-1881-1882-1883-1884-1885-1886-1887-1888-1889-1890-1891-1892-1893-1894-1895-1896-1897-1898-1899-1900-1901-1902-1903-1904-1905-1906-1907-1908-1909-1910-1911-1912-1913-1914-1915-1916-1917-1918-1919-1920-1921-1922-1923-1924-1925-1926-1927-1928-1929-1930-1931-1932-1933-1934-1935-1936-1937-1938-1939-1940-1941-1942-1943-1944-1945-1946-1947-1948-1949-1950-1951-1952-1953-1954-1955-1956-1957-1958-1959-1960-1961-1962-1963-1964-1965-1966-1967-1968-1969-1970-1971-1972-1973-1974-1975-1976-1977-1978-1979-1980-1981-1982-1983-1984-1985-1986-1987-1988-1989-1990-1991-1992-1993-1994-1995-1996-1997-1998-1999-2000-2001-2002-2003-2004-2005-2006-2007-2008-2009-2010-2011-2012-2013-2014-2015-2016-201

ΑΠ' ΤΗ ΧΩΡΑ ΤΟΥ ΠΑΡΑΜΥΘΕΝΙΟΥ ΠΛΟΥΤΟΥ

ΤΙ ΕΙΔΕ ΕΝΑΣ ΦΙΛΟΞΕΝΟΥΜΕΝΟΣ ΤΩΝ ΜΑΧΑΡΑΓΙΑΔΩΝ

Η έντυπωση του Άγγλου περιηγητή Τζων Αϊκερλυ από τα ταξίδια του. Στο παλάτι του μαχαραγιά της Μυζόρ. Όπου σεβρίζονται 80 φαγητά για έναν μονάχα άνθρωπο. Η περίεργη διαίτα των φυλακισμένων του μαχαραγιά. Τα μυθώδους πολυτελείας αυτοκίνητά του. Η αίδουσα των κοσμημάτων. Μία θάλασσα από πολυτίμους λίθους. Ο θρόνος του μαχαραγιά. Η αίδουσα των ζώων, κτλ.

Ο Άγγλος, όμως, περιηγητής Τζων Αϊκερλυ έκανε τα γύρω του με τη μεγαλύτερη άνιση, χρόνο και μέσων. Σε κάθε χώρα έμενε όσο χρειαζόταν για να την γνωρίσει καλά και να ιδεί τα πάντα σ' αυτή.

Φυσικά, χρειάστηκε δέκα ολόκληρη χρόνια. Άλλα μπορεί να κανονισθεί στο διάστημα αυτό, γνώρισε την ύψηλο καλύτερα από κάθε άλλον. Γι' αυτό κι η έντυπωση του απ' τις περιηγήσεις του τις οποίες εξέδωσε, τελευταία, σε βιβλίο, είναι ενδιαφέρουσες και πολύ εύχρηστες.

Μα το πιο ενδιαφέρον απ' όλα είναι το κεφάλαιο του βιβλίου του που περιγράφεται «Φιλοξενούμενος των Μαχαραγιάδων» στο οποίο περιγράφει την χλιδή και τ' άβυσσους πλούτη που είδε μέσα στα παλάτια, πέντε, έξη μαχαραγιάδων, στα οποία φιλοξενήθηκαν επί αρκετό διάστημα.

Σύμφωνα λοιπόν με τα γραφόμενα του Αϊκερλυ, το μεγαλύτερο παλάτι και πολυτελέστερο απ' όλα τα παλάτια των Ινδιών, ένα παλάτι μέσα στο οποίο χάνει κανείς το νοή του κυριολεκτικώς, είναι το ανάκτορο του μαχαραγιά της Μυζόρ.

«Είχα, γράφει ο μίστερ Αϊκερλυ, την ευτυχία να είμαι τις ημέρες που έμεινα στη Μυζόρ ο μόνος φιλοξενούμενος του μαχαραγιά στο διαμέρισμα των ζώων. Το διαμέρισμα αυτό—άν είναι δυνατόν να λέγεται άπλω διαμέρισμα—έχει ένα κενό, πέντε κρεβατοκάμαρες, καμιά είκοσι σαλόνια και μία απάντη τραπέζια, σάροντα μέτρον μήκους και είκοσι μέτρον πλάτους.

Μέσα στην χαώδη εκείνη τραπεζία καθύον και γενναία όλο-ύβανος, έχοντας γύρω μου καμιά δεκαπέντε Ινδούς υπηρέτες, που περιεργάζονταν, αδιάκοπα, χωρίς να κάνουν κανένα ύποπτο θόρυβο και μου κοιλούσαν τις απειρώτες σειρές των φαγητών, φαγητών άφάνταστα ορεκτικών, νόστιμων, τα όποια σε λίγων κυριολεκτικώς με τις μυρωδιές τους. Ήσαν κυριολεκτικώς άμετρητα τα φαγητά εκείνα. Τη έφεραν δέκα-δέκα—κάθε υπηρέτης κρατούσε κι' από ένα πιάτο, και υπολόγιζω ότι θα μου περιέριζαν την πρώτη και την δεύτερη μέρα της φιλοξενίας μου πάνω από δέκα φαγητά!

«Την τρίτη μέρα, φώναξα τον άριστο χερσινό και τον παρακάλεσα, στο έξης να μου φέρουν τα πολύ τρέις σειρές—δηλαδή τριάντα φαγητά—σε κάθε γεύμα ή δείπνο. Η παρακάλεση των φιλοξενούμενων στις Ινδίες θεωρούνται ιερές και άπολύτως σεβάστες. Άλλα εξ' ίσου σεβάστη είναι και η έθιμοτοπία του παλατιού. Γι' αυτό ο άριστοχερσινόρας μεταβίβασε την παράκλησή μου στον Αύλαρχη, κι' αυτός, επειδή δεν πολυόσες ν' άποφασίσει μόνος του, ρώτησε σχετικά το Μαχαραγιά, ο οποίος ενέκρινε την παράκλησή μου. Κι' έτσι, απ' την τρίτη μέρα, γλύτωσα απ' τον κατακλυσμό των φαγητών και μου φέρνανε μόνον τριάντα πιάτα στο κάθε γεύμα κι' άλλα τριάντα στο κάθε δείπνο.

Μία περίεργη ανακάλυψη που έκανε ο Άγγλος περιηγητής, είναι ότι οι φυλακισμένοι που έχουν την άτυχία, ή μάλλον την ευτυχία να κρατούνται μέσα στη φυλακή του Μαχαραγιά της Μυζόρ, διατίθενται σύμφωνα με τους κανόνες της ύγιεινης περί βιταμινών. Κάθε φυλακισμένος έχει ένα δελτίο από χαρτόνι, στο οποίο είναι γραμμένο το όνομα του σώματος του και η κατάσταση της υγείας του. Κάθε δελτίο, λοιπόν, τον ζυγίζουν και τον εξετάζει ο γιατρός του παλατιού, ο οποίος όρίζει και τι φαγητά πρέπει να τρώει για να μην αδυνατίσει πολύ, και για να μην πάθι τίποτε ή υγεία του.

Ο χώρος δεν μας επιτρέπει να δημοσιεύσουμε όλες τις λεπτομέρειες σχετικώς με τη μεγαλοπρέπεια του

παλατιού του Μαχαραγιά της Μυζόρ που περιγράφει ο Άγγλος περιηγητής.

Ίδρα κι' αναφέρουμε ότι στη γκαράζ του υπάρχουν πενήντα τρία αυτοκίνητα προοριζόμενα για την προσωπική χρήση του Μαχαραγιά, των γυναικών του, των παιδιών του! Στο πίσω μέρος του παλατιού βρίσκονται άλλα δυό γκαράζ, στα οποία υπάρχουν καμιά διακοσμία αυτοκίνητα επιβατικά πολυτελή και φορητά, προοριζόμενα για το προσωπικό των άνακτόρων, αλικούς, αξιωματικούς και στρατιώτες της φρουράς κλπ.

Τα πενήντα τρία αυτοκίνητα του Μαχαραγιά είναι μυθώδους πολυτελείας και στοιχίζουν με ολόκληρη περιουσία το καθένα.

Δέκα απ' τα αυτοκίνητα αυτά είναι διαρρυθμισμένα έσωτερικώς σε σαλόνια πολυτελέστατα διακοσμημένα στολ με καθένα. Άλλα πέντε είναι διαρρυθμισμένα σε γραφεία. Δέκα είναι αυτοκίνητα-λουτρά. Άλλα δέκα στο καθενα απ' αυτά υπάρχει μαρμαρίνιο λουτρό, με θερμοσίφωνα και με ντους. Δεκαπέντε πάλι αυτοκίνητα είναι κρεβατοκάμαρες άφάνταστες πολυτελείας. Άλλα δέκα είναι σαλόνια για τις γυναίκες του Μαχαραγιά, με καθένα θολωμένα στα παράθυρά τους, ώστε να μη μπορεί άδικο το βλέμμα διαβάτη να ιδεί τις βασίλειες τους ώμορες όταν κίνουν τον περίπατό τους.

Τέλος, τρία απ' τα αυτοκίνητα είναι τραπέζιες, πολυτελέστατες, με μια κουζίνα τελειωμένη το καθένα.

Ο έσωτερικός διάκοσμος και των 53 αυτοκινήτων του Μαχαραγιά είναι καμωμένος από χρυσάφι κι' ασήμι.

Ένα διαμέρισμα του παλατιού είναι ή αίδουσα στην οποία βρίσκονται τα κοσμήματα του Μαχαραγιά. Θάλασσα, κυριολεκτικώς ολόκληρη, από πολύτιμα πετράδια, με λάμψεις τόσο έκτυφλικές, ώστε, όταν τ' άντικρίζεις κανείς, άνοιγοκλείνει διαρκώς τα μάτια του. Στη μία πλευρά της αίδουσας βρίσκονται διτρίνες γεμάτες από άτέλειες, άμειβτες, σειρές μαχαριταριών. Στην άλλη πλευρά πάλι υπάρχουν διτρίνες γεμάτες από άμειβτες αμαράνθια, άνθια στα όποια ξεχωρίζουν καμιά πεντακοσμία διαμάντια των μεγαλύτερων μεγεθών που υπάρχουν.

Η τρίτη πλευρά είναι γεμάτη από διτρίνες με τσεμπάνια—τα ιδιόρρυθμα φέσια των Ινδών—καταφορτωμένα με πολύτιμα πετράδια και ή τέταρτη πλευρά περιέχει τα σπαθιά και τα παντοειδή όπλα του Μαχαραγιά, όλα με λαβές χρυσές ή από έλας, πόδοντα και κατάντικτες από χρυσάγδια, ρομπάνια και διαμάντια.

Το πιο περίεργο όμως διαμέρισμα είναι ή αίδουσα των ζώων. «Μία μέρα, γράφει ο Άγγλος περιηγητής, ο αλικός του Μαχαραγιά, που μου χρησίμευε ως ξενοχός μου» στο παλάτι και με τον οποίο είχα συνδεθεί στενά, με ώδηγησε στην αίδουσα των ζώων. Παραδόξως δεν είδα κανένα ζώο εκεί μέσα. Δεν είδα άλλο παρά εικόνες στους τοίχους.

Άλλα, ενώ περιεργάζομαι μια εικόνα, που μου είχε δείξει ο φίλος μου, άκουσα ένα τσίριγμα κι' έπειτα ήνα βρυχηθμό δεξιά απ' τα πόδια μου. Καθώς γύρισα προς τή εκεί, είδα σ' άπόσταση, πρώην θημάτων το κεφάλι και τις πλάτες ενός λιονταριού, που είχε βγει από ένα άνοιγμα του τοίχου και που ήταν έτοιμο να όρμηξη κατεπάνω μου.

Γι' α μια στιγμή, τρέμαξα τόσο πολύ, ώστε δεν ήμουν ούτε να κινηθώ, ούτε ν' άρρωσω λέξη. Άλλα σχεδόν άμέσως άκουσα το φίλο μου να γελάει και να μου λέει ότι το λιοντάρι ήταν ψεύτικο. Ήσαν ένα ξύλινο όμοιομα λιονταριού σκεπασμένο με λοντή. Έπιζε κανείς ένα κομμάτι κι' άμέσως άκουγε μια πόρτα στην τοίχο απ' την οποία, χωρίς σ' έβαν, εύφύεσσαν μηχανισμό, ξεπετιόταν το ψεύτικο λιοντάρι.

Με τον ίδιο τρόπο, πιέζοντας ήλα κομμάτι, ο φίλος μου έκανε ν' έσπευγόνταν πόρτα απ' τον τοίχο, πόρτα απ' το πάτωμα και πόρτα απ' την όροφη διάφωρα ζώα, τίγρεις, άρκτους, άσπρες και μαύρες, βαινές, λεοπαρδάλεις, έλιδες, θόες, κόμπρες, πόθωνες, άσους, γράνια, παγώνια, παπυγάλοι, όλα τέλος τα ζώα της ύφης, σαν να ήταν ζωολογικό κήπος.

Όσοι κατάλαβα γιατί την έλεγαν Αίδουσα των Ζώων.

Ίδρας Μαχαραγιάς.

ΟΙ ΚΙΝΔΥΝΟΙ ΤΩΝ ΠΑΡΘΕΝΩΝ ΔΑΣΕΩΝ ΤΗΣ ΒΡΑΖΙΛΙΑΣ

ΤΟ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΤΩΝ ΦΕΙΔΙΩΝ ΚΑΙ ΟΙ ΤΡΟΦΙΜΟΙ ΤΟΥ

(Τι διηγείται ένας Γάλλος δημοσιογράφος)

Ε κανένα μέρος του κόσμου δεν υπάρχουν τόσα είδη φειδιών, όσα στη Βραζιλία. Οι ειδικοί έχουν καταγράψει εκατοντάδες απ' αυτά, χωρίς όμως και να τα εξαντλήσουν, γιατί υπάρχουν ακόμα πολλά παρθένα δάση στα όποια δεν πάτησε πόδι ανθρώπου.

Ο Εύρωπαίος που πηγαίνει για πρώτη φορά στη Βραζιλία και φεύγει από τις πολιτείες για να εισχωρήσει στις ζούγκλες, τρουκκρατείται στην αρχή, θλιπόντας να όρθώνεται μπροστά του, σε κάθε του σχεδόν βήμα, και από ένα φειδί. Σιγά-σιγά όμως εξοικειώνεται και άποκατά την άπείθεια των ίθαγενών. Μαθαίνει ότι τα φειδια σπώντες διακονούν πάνω από το γόνιμο. Φοράει λοιπόν φηλές από το χοντρό δέρμα κι' έτσι άποφύγει αυτόν τον κίνδυνο. Τη νύχτα πάλι, αν βρεθεί στην άνγκλη να κοιμηθεί στο ύπαιθρο μέσα στη ζούγκλα, δεν έχει παρά να τυλιχθεί ολόκληρος με ένα γερύ άντικληρο. Το πρωί, πιθανόν να βρεθεί σκεπασμένος από φειδί, κι' αν δεν ήλ' έχη πόρτα, τίποτα, γιατί τα φειδιά δεν μπορούν να τρυπήσουν το άντικληρο.

Εν' από τα άνηθέστερα και πιο επικίνδυνα φειδια της βραζιλιανής ζούγκλας, είναι κι' ο κροτάλιος—τον όνομασαν δέ έτσι, επειδή ή ούρα του όταν χτυπά με θυμό το έδαφος, κάνει κρότο όμοιο με κροτάλων—ο οποίος σκορπίζει με κάθε δάγκωμά του 2 ή 3 χιλιόσταντα γραμμάρια ενός δηλητηρίου τόσο δραστηρίου, ώστε φτάνει μονάχα το ένα δέκατο του χιλιοστού του γραμμαρίου για να σκοτώσει άνθρωπο!

Το φειδί ιακαρακούσου, που έπίσης άπαντάται στη βραζιλιανή ζούγκλα είναι άκονα πιο επικίνδυνο. Έπι πολλούς μήνες μετά τη γέννησή του, είναι άνικα να βιάσει. Συχνά μέλονται τα χωριότατα κατσακωζόμενα έρρεως φειδια στην έσοχή και τα παίρνουν στίς τους για να παίξουν μ' αυτά. Το ιακαρακούσου λοιπόν εξακολουθεί να μένει ήσυχο και πρόνιο ως τ' μέρα που ένηλικιώνεται και άποκατά οί άδένες του δηλητήριο. Διαγκώνει τότε ύπνιον βρεί μπροστά του—και το δάγκωμά του είναι πάντοτε ήνα τηφόρο—και, φεύγοντας, τρέχει ν' κρυφτεί στα δάση. Γάργα και τ' φειδί γαροάνα που διακρίνεται για τους όρρεως χρωματισμούς που προκύπτει το δηλητηρίου του στα θύματά του. Υπάρχουν άκονα στη Βραζιλία φειδια με παράξενες συνήθειες, και ν' παράξενη σωματική διάπλαση, υπάρχουν φειδια τόσο πολλά, ώστε ή περιγραφή τους θ' άπαιτούσε ολόκληρους τόμους.

Μέχρι που όλίγων έτών, ο άριθμός των θημάτων των φειδιών, στη Βραζιλία ήταν εξαιρετικά μεγάλος. Κατά τα τελευταία όμως χρόνια δέκατόδηκα σημαντικά ο άριθμός αυτός, χωρίς

στην άποτελεσματική εργασία ενός «Ινστιτούτου Φειδιών» που ίδρύθηκε στο Σαίν Πάολο και το όποιο παρασκευάζει όρρεως, που σώζουν από θάνατο χιλιάδες ανθρώπων.

Ένας Παρισινός δημοσιογράφος έπεσκέφθηκε τον παρθένο ήνα το Ινστιτούτο αυτό, που είναι μοναδικό στο είδος του σ' όλο τον κόσμο. Από τις έντυπώσεις του, τις όποιες δημοσίευσε στην έφημερίδα του, παραλάβαμε τα πιο ενδιαφέροντα σημεία: «Το Ινστιτούτο των Φειδιών, γράφει ο Γάλλος δημοσιογράφος—είνε χτισμένο στην κορυφή ενός βουνού. Ένας ίθαγενής, Μπουταντάν όνοματι, ο όποιος σχημάτισε τεραστιά περιουσία από το εμπόριο του καφέ κι' ο όποιος κινδύνευε κάποτε να πεθάνει από το δάγκωμα ενός φειδιού, άφησε στη διαθήκη του ένα μεγάλο χρηματικό ποσό για να χτιστεί ένα

Ινστιτούτο, που έχει σήμερα 5' όνομα του ίδρυτού του, άποτελείται από πολλά καλύψιμα, με σκοπό την εξάρτιση του γένους των έρρετων. Το Ινστιτούτο, που έχει σήμερα 5' όνομα του ίδρυτού του, άποτελείται από πολλά καλύψιμα, με σκοπό την εξάρτιση του γένους των έρρετων. Το Ινστιτούτο, που έχει σήμερα 5' όνομα του ίδρυτού του, άποτελείται από πολλά καλύψιμα, με σκοπό την εξάρτιση του γένους των έρρετων.

Το φειδί ιακαρακούσου, που έπίσης άπαντάται στη βραζιλιανή ζούγκλα είναι άκονα πιο επικίνδυνο. Έπι πολλούς μήνες μετά τη γέννησή του, είναι άνικα να βιάσει. Συχνά μέλονται τα χωριότατα κατσακωζόμενα έρρεως φειδια στην έσοχή και τα παίρνουν στίς τους για να παίξουν μ' αυτά. Το ιακαρακούσου λοιπόν εξακολουθεί να μένει ήσυχο και πρόνιο ως τ' μέρα που ένηλικιώνεται και άποκατά οί άδένες του δηλητήριο. Διαγκώνει τότε ύπνιον βρεί μπροστά του—και το δάγκωμά του είναι πάντοτε ήνα τηφόρο—και, φεύγοντας, τρέχει ν' κρυφτεί στα δάση. Γάργα και τ' φειδί γαροάνα που διακρίνεται για τους όρρεως χρωματισμούς που προκύπτει το δηλητηρίου του στα θύματά του. Υπάρχουν άκονα στη Βραζιλία φειδια με παράξενες συνήθειες, και ν' παράξενη σωματική διάπλαση, υπάρχουν φειδια τόσο πολλά, ώστε ή περιγραφή τους θ' άπαιτούσε ολόκληρους τόμους.

Μέχρι που όλίγων έτών, ο άριθμός των θημάτων των φειδιών, στη Βραζιλία ήταν εξαιρετικά μεγάλος. Κατά τα τελευταία όμως χρόνια δέκατόδηκα σημαντικά ο άριθμός αυτός, χωρίς

στην άποτελεσματική εργασία ενός «Ινστιτούτου Φειδιών» που ίδρύθηκε στο Σαίν Πάολο και το όποιο παρασκευάζει όρρεως, που σώζουν από θάνατο χιλιάδες ανθρώπων.

Ένας Παρισινός δημοσιογράφος έπεσκέφθηκε τον παρθένο ήνα το Ινστιτούτο αυτό, που είναι μοναδικό στο είδος του σ' όλο τον κόσμο. Από τις έντυπώσεις του, τις όποιες δημοσίευσε στην έφημερίδα του, παραλάβαμε τα πιο ενδιαφέροντα σημεία: «Το Ινστιτούτο των Φειδιών, γράφει ο Γάλλος δημοσιογράφος—είνε χτισμένο στην κορυφή ενός βουνού. Ένας ίθαγενής, Μπουταντάν όνοματι, ο όποιος σχημάτισε τεραστιά περιουσία από το εμπόριο του καφέ κι' ο όποιος κινδύνευε κάποτε να πεθάνει από το δάγκωμα ενός φειδιού, άφησε στη διαθήκη του ένα μεγάλο χρηματικό ποσό για να χτιστεί ένα

Ινστιτούτο, που έχει σήμερα 5' όνομα του ίδρυτού του, άποτελείται από πολλά καλύψιμα, με σκοπό την εξάρτιση του γένους των έρρετων. Το Ινστιτούτο, που έχει σήμερα 5' όνομα του ίδρυτού του, άποτελείται από πολλά καλύψιμα, με σκοπό την εξάρτιση του γένους των έρρετων.

Το φειδί ιακαρακούσου, που έπίσης άπαντάται στη βραζιλιανή ζούγκλα είναι άκονα πιο επικίνδυνο. Έπι πολλούς μήνες μετά τη γέννησή του, είναι άνικα να βιάσει. Συχνά μέλονται τα χωριότατα κατσακωζόμενα έρρεως φειδια στην έσοχή και τα παίρνουν στίς τους για να παίξουν μ' αυτά. Το ιακαρακούσου λοιπόν εξακολουθεί να μένει ήσυχο και πρόνιο ως τ' μέρα που ένηλικιώνεται και άποκατά οί άδένες του δηλητήριο. Διαγκώνει τότε ύπνιον βρεί μπροστά του—και το δάγκωμά του είναι πάντοτε ήνα τηφόρο—και, φεύγοντας, τρέχει ν' κρυφτεί στα δάση. Γάργα και τ' φειδί γαροάνα που διακρίνεται για τους όρρεως χρωματισμούς που προκύπτει το δηλητηρίου του στα θύματά του. Υπάρχουν άκονα στη Βραζιλία φειδια με παράξενες συνήθειες, και ν' παράξενη σωματική διάπλαση, υπάρχουν φειδια τόσο πολλά, ώστε ή περιγραφή τους θ' άπαιτούσε ολόκληρους τόμους.

Μέχρι που όλίγων έτών, ο άριθμός των θημάτων των φειδιών, στη Βραζιλία ήταν εξαιρετικά μεγάλος. Κατά τα τελευταία όμως χρόνια δέκατόδηκα σημαντικά ο άριθμός αυτός, χωρίς

στην άποτελεσματική εργασία ενός «Ινστιτούτου Φειδιών» που ίδρύθηκε στο Σαίν Πάολο και το όποιο παρασκευάζει όρρεως, που σώζουν από θάνατο χιλιάδες ανθρώπων.

Ένας Παρισινός δημοσιογράφος έπεσκέφθηκε τον παρθένο ήνα το Ινστιτούτο αυτό, που είναι μοναδικό στο είδος του σ' όλο τον κόσμο. Από τις έντυπώσεις του, τις όποιες δημοσίευσε στην έφημερίδα του, παραλάβαμε τα πιο ενδιαφέροντα σημεία: «Το Ινστιτούτο των Φειδιών, γράφει ο Γάλλος δημοσιογράφος—είνε χτισμένο στην κορυφή ενός βουνού. Ένας ίθαγενής, Μπουταντάν όνοματι, ο όποιος σχημάτισε τεραστιά περιουσία από το εμπόριο του καφέ κι' ο όποιος κινδύνευε κάποτε να πεθάνει από το δάγκωμα ενός φειδιού, άφησε στη διαθήκη του ένα μεγάλο χρηματικό ποσό για να χτιστεί ένα

Ινστιτούτο, που έχει σήμερα 5' όνομα του ίδρυτού του, άποτελείται από πολλά καλύψιμα, με σκοπό την εξάρτιση του γένους των έρρετων. Το Ινστιτούτο, που έχει σήμερα 5' όνομα του ίδρυτού του, άποτελείται από πολλά καλύψιμα, με σκοπό την εξάρτιση του γένους των έρρετων.

Το φειδί ιακαρακούσου, που έπίσης άπαντάται στη βραζιλιανή ζούγκλα είναι άκονα πιο επικίνδυνο. Έπι πολλούς μήνες μετά τη γέννησή του, είναι άνικα να βιάσει. Συχνά μέλονται τα χωριότατα κατσακωζόμενα έρρεως φειδια στην έσοχή και τα παίρνουν στίς τους για να παίξουν μ' αυτά. Το ιακαρακούσου λοιπόν εξακολουθεί να μένει ήσυχο και πρόνιο ως τ' μέρα που ένηλικιώνεται και άποκατά οί άδένες του δηλητήριο. Διαγκώνει τότε ύπνιον βρεί μπροστά του—και το δάγκωμά του είναι πάντοτε ήνα τηφόρο—και, φεύγοντας, τρέχει ν' κρυφτεί στα δάση. Γάργα και τ' φειδί γαροάνα που διακρίνεται για τους όρρεως χρωματισμούς που προκύπτει το δηλητηρίου του στα θύματά του. Υπάρχουν άκονα στη Βραζιλία φειδια με παράξενες συνήθειες, και ν' παράξενη σωματική διάπλαση, υπάρχουν φειδια τόσο πολλά, ώστε ή περιγραφή τους θ' άπαιτούσε ολόκληρους τόμους.

Μέχρι που όλίγων έτών, ο άριθμός των θημάτων των φειδιών, στη Βραζιλία ήταν εξαιρετικά μεγάλος. Κατά τα τελευταία όμως χρόνια δέκατόδηκα σημαντικά ο άριθμός αυτός, χωρίς

στην άποτελεσματική εργασία ενός «Ινστιτούτου Φειδιών» που ίδρύθηκε στο Σαίν Πάολο και το όποιο παρασκευάζει όρρεως, που σώζουν από θάνατο χιλιάδες ανθρώπων.

Ένας Παρισινός δημοσιογράφος έπεσκέφθηκε τον παρθένο ήνα το Ινστιτούτο αυτό, που είναι μοναδικό στο είδος του σ' όλο τον κόσμο. Από τις έντυπώσεις του, τις όποιες δημοσίευσε στην έφημερίδα του, παραλάβαμε τα πιο ενδιαφέροντα σημεία: «Το Ινστιτούτο των Φειδιών, γράφει ο Γάλλος δημοσιογράφος—είνε χτισμένο στην κορυφή ενός βουνού. Ένας ίθαγενής, Μπουταντάν όνοματι, ο όποιος σχημάτισε τεραστιά περιουσία από το εμπόριο του καφέ κι' ο όποιος κινδύνευε κάποτε να πεθάνει από το δάγκωμα ενός φειδιού, άφησε στη διαθήκη του ένα μεγάλο χρηματικό ποσό για να χτιστεί ένα

Ινστιτούτο, που έχει σήμερα 5' όνομα του ίδρυτού του, άποτελείται από πολλά καλύψιμα, με σκοπό την εξάρτιση του γένους των έρρετων. Το Ινστιτούτο, που έχει σήμερα 5' όνομα του ίδρυτού του, άποτελείται από πολλά καλύψιμα, με σκοπό την εξάρτιση του γένους των έρρετων.

Ινστιτούτο, που έχει σήμερα 5' όνομα του ίδρυτού του, άποτελείται από πολλά καλύψιμα, με σκοπό την εξάρτιση του γένους των έρρετων. Το Ινστιτούτο, που έχει σήμερα 5' όνομα του ίδρυτού του, άποτελείται από πολλά καλύψιμα, με σκοπό την εξάρτιση του γένους των έρρετων.

Το φειδί ιακαρακούσου, που έπίσης άπαντάται στη βραζιλιανή ζούγκλα είναι άκονα πιο επικίνδυνο. Έπι πολλούς μήνες μετά τη γέννησή του, είναι άνικα να βιάσει. Συχνά μέλονται τα χωριότατα κατσακωζόμενα έρρεως φειδια στην έσοχή και τα παίρνουν στίς τους για να παίξουν μ' αυτά. Το ιακαρακούσου λοιπόν εξακολουθεί να μένει ήσυχο και πρόνιο ως τ' μέρα που ένηλικιώνεται και άποκατά οί άδένες του δηλητήριο. Διαγκώνει τότε ύπνιον βρεί μπροστά του—και το δάγκωμά του είναι πάντοτε ήνα τηφόρο—και, φεύγοντας, τρέχει ν' κρυφτεί στα δάση. Γάργα και τ' φειδί γαροάνα που διακρίνεται για τους όρρεως χρωματισμούς που προκύπτει το δηλητηρίου του στα θύματά του. Υπάρχουν άκονα στη Βραζιλία φειδια με παράξενες συνήθειες, και ν' παράξενη σωματική διάπλαση, υπάρχουν φειδια τόσο πολλά, ώστε ή περιγραφή τους θ' άπαιτούσε ολόκληρους τόμους.

Μέχρι που όλίγων έτών, ο άριθμός των θημάτων των φειδιών, στη Βραζιλία ήταν εξαιρετικά μεγάλος. Κατά τα τελευταία όμως χρόνια δέκατόδηκα σημαντικά ο άριθμός αυτός, χωρίς

στην άποτελεσματική εργασία ενός «Ινστιτούτου Φειδιών» που ίδρύθηκε στο Σαίν Πάολο και το όποιο παρασκευάζει όρρεως, που σώζουν από θάνατο χιλιάδες ανθρώπων.

Ένας Παρισινός δημοσιογράφος έπεσκέφθηκε τον παρθένο ήνα το Ινστιτούτο αυτό, που είναι μοναδικό στο είδος του σ' όλο τον κόσμο. Από τις έντυπώσεις του, τις όποιες δημοσίευσε στην έφημερίδα του, παραλάβαμε τα πιο ενδιαφέροντα σημεία: «Το Ινστιτούτο των Φειδιών, γράφει ο Γάλλος δημοσιογράφος—είνε χτισμένο στην κορυφή ενός βουνού. Ένας ίθαγενής, Μπουταντάν όνοματι, ο όποιος σχημάτισε τεραστιά περιουσία από το εμπόριο του καφέ κι' ο όποιος κινδύνευε κάποτε να πεθάνει από το δάγκωμα ενός φειδιού, άφησε στη διαθήκη του ένα μεγάλο χρηματικό ποσό για να χτιστεί ένα

Ινστιτούτο, που έχει σήμερα 5' όνομα του ίδρυτού του, άποτελείται από πολλά καλύψιμα, με σκοπό την εξάρτιση του γένους των έρρετων. Το Ινστιτούτο, που έχει σήμερα 5' όνομα του ίδρυτού του, άποτελείται από πολλά καλύψιμα, με σκοπό την εξάρτιση του γένους των έρρετων.

Το φειδί ιακαρακούσου, που έπίσης άπαντάται στη βραζιλιανή ζούγκλα είναι άκονα πιο επικίνδυνο. Έπι πολλούς μήνες μετά τη γέννησή του, είναι άνικα να βιάσει. Συχνά μέλονται τα χωριότατα κατσακωζόμενα έρρεως φειδια στην έσοχή και τα παίρνουν στίς τους για να παίξουν μ' αυτά. Το ιακαρακούσου λοιπόν εξακολουθεί να μένει ήσυχο και πρόνιο ως τ' μέρα που ένηλικιώνεται και άποκατά οί άδένες του δηλητήριο. Διαγκώνει τότε ύπνιον βρεί μπροστά του—και το δάγκωμά του είναι πάντοτε ήνα τηφόρο—και, φεύγοντας, τρέχει ν' κρυφτεί στα δάση. Γάργα και τ' φειδί γαροάνα που διακρίνεται για τους όρρεως χρωματισμούς που προκύπτει το δηλητηρίου του στα θύματά του. Υπάρχουν άκονα στη Βραζιλία φειδια με παράξενες συνήθειες, και ν' παράξενη σωματική διάπλαση, υπάρχουν φειδια τόσο πολλά, ώστε ή περιγραφή τους θ' άπαιτούσε ολόκληρους τόμους.

Μέχρι που όλίγων έτών, ο άριθμός των θημάτων των φειδιών, στη Βραζιλία ήταν εξαιρετικά μεγάλος. Κατά τα τελευταία όμως χρόνια δέκατόδηκα σημαντικά ο άριθμός αυτός, χωρίς

στην άποτελεσματική εργασία ενός «Ινστιτούτου Φειδιών» που ίδρύθηκε στο Σαίν Πάολο και το όποιο παρασκευάζει όρρεως, που σώζουν από θάνατο χιλιάδες ανθρώπων.

Ένας Παρισινός δημοσιογράφος έπεσκέφθηκε τον παρθένο ήνα το Ινστιτούτο αυτό, που είναι μοναδικό στο είδος του σ' όλο τον κόσμο. Από τις έντυπώσεις του, τις όποιες δημοσίευσε στην έφημερίδα του, παραλάβαμε τα πιο ενδιαφέροντα σημεία: «Το Ινστιτούτο των Φειδιών, γράφει ο Γάλλος δημοσιογράφος—είνε χτισμένο στην κορυφή ενός βουνού. Ένας ίθαγενής, Μπουταντάν όνοματι, ο όποιος σχημάτισε τεραστιά περιουσία από το εμπόριο του καφέ κι' ο όποιος κινδύνευε κάποτε να πεθάνει από το δάγκωμα ενός φειδιού, άφησε στη διαθήκη του ένα μεγάλο χρηματικό ποσό για να χτιστεί ένα

Ινστιτούτο, που έχει σήμερα 5' όνομα του ίδρυτού του, άποτελείται από πολλά καλύψιμα, με σκοπό την εξάρτιση του γένους των έρρετων. Το Ινστιτούτο, που έχει σήμερα 5' όνομα του ίδρυτού του, άποτελείται από πολλά καλύψιμα, με σκοπό την εξάρτιση του γένους των έρρετων.

Η μικροσκοπική καλύψη των δασών στο Ινστιτούτο των φειδιών.

ΤΑ ΘΡΑΙΟΤΕΡΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΩΛ ΦΕΒΛΑ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΑΤΣΙΓΓΑΝΩΝ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Τό θράδυ λοιπόν της ημέρας πού ο Ναθαναήλ είχε υποστεί την ποινή της μαστιγώσεως, ένας νεαρός μούτσος άφροβα και χωρίς διαταγή, περπατούσε σ' ένα σκοτεινό δρόμο της επικίνδυνης συνοικίας του Βάππιγκ. Δεν φαινόταν παραπάνω από δεκαπέντε χρόνων. Είχε μαλλιά μαύρα, πολύ μακρύν, φορούσε μπλε μπλουζάκι και γκρι παντελόνι και στο κεφάλι του γαλάζιο σκούφο. Ήταν ήλιοφύμενος, κάμπυζε κι είχε χαμένα τα χέρια του στις τσέπες του παντελονιού του. Άν όμως τον πρόσεχε κανείς καλά, θα ξεχώριζε σ' αυτόν μια άμορφη ένταξη γυναικεία.

Έξαφνα ο νέος αυτός, ενώ προηγούμενος βάδιζε γοργά, θράδυνε το βήμα του. Είχε άκούσει τον ήχο μιας φωνής πού του φάνηκε γνωστή.

Δύο άντρες περπατούσαν πρόμακτα του και κουβέντιαζαν ζωηρά.

— Δεν καταλαβαίνω τίποτε απ' όσα μου λές, έλεγε ο ένας.

— Ο άλλος, τού όποιου ή φωνή είχε κάνει εντύπωση στο νεαρό μούτσο, τού απάντησε:

— Μου έκλεψες τα λεφτά μου, άχρεε! Τό σπαθί πού πούλησες στο μαρκήσιο ήταν πολύ καλό... Ήταν ένα σπαθί πρώτης τάξεως πού έκανε περίφημα τη δουλειά του.

— Ο διάβολος να με πάρη, ξανάπε ο πρώτος, αν τ' σπαθί πού πούλησα δεν σπάσει σαν άχυρο μόλις τό λογίσω άπάνω στο γόνατό μου...

— Θα σου άποδείξω τό αντίθετο, γιατί έχω τό σπαθί αυτό κάτω απ' τό μανδύα μου...

— Δόστε τό μου τότε και στοιχηματίξω πώς θα τό σπάσω άμέσως σε δύο κομμάτια...

— Νά λοιπόν! Δοκίμασε!

Ο όπλοποιός, ο εξαδέλφος τού ιπκόμου Βίλλας, γιατί αυτός ήταν ο ένας απ' τούς συνομιλητές, πήρε τό σπαθί πού τού έδωσε ο άλλος—ο όποιος φορούσε προσωπίδα και ήταν ο σέρ Τζέιμς—και προσπάθησε να τό σπάση. Μά τού κάκου...

— Περίεργο! μουμυρίσες στο τέλος άπαυδισμένους. Δεν σπάει!

Ο μούτσος δεν έκανε ούτε λέξη απ' την κουβέντα των δύο άνδρων, οι όποιοι θροισκόντουσαν τώρα μπροστά στην «Ταβέρνα της Δικαιοσύνης».

— Άς μπουέ μύσα, είπε ο εξαδέλφος τού Βίλλας. Έκεί θα ίδουμε καλύτερα...

Ο σέρ Τζέιμς άκουσε πάλι τό σπαθί κάτω απ' τό μανδύα του και μπήκε στην ταβέρνα ακολουθούμενος απ' τόν Βίλλας. Ο μούτσος μπήκε κι αυτός πίσω τους, χωρίς κανείς απ' τούς δύο να τον προσέξη.

Οι δύο άντρες κάθισαν σ' ένα τρα-

πέζε και ζήτησαν ούισκυ. Ο νεαρός μούτσος κάθισε κι αυτός σ' ένα γειτονικό τραπέζι και παραγγείλε μια μπίρα πού ιστόσσο ούτε καν την άγγιζε.

Ο σέρ Τζέιμς τού είχε γυρισμένες τις πλάτες. Ο όπλοποιός έπηρε τότε τό σπαθί κι' άφου τό εξέτασε μια στιγμή, φώναξε:

— Μά, διάβολε!... Δεν είν' αυτό πού πούλησα έχω στο μαρκήσιο!

— Πώς; Έκανε ο προσωποδόμος σέρ Τζέιμς. Είσαι βέβαιος γι' αυτό πού λές;

Ο εξαδέλφος τού Βίλλας τού έδειξε τότε ένα μικροσκοπικό σήμα στη λάμα τού σπαθιού, κάτω απ' τη λαδή.

— Αυτό τό σπαθί, είπε, είνε βέβαια καθ' όλα όμοιο μ' αυτό πού πούλησα, μά δεν προέρχεται απ' τό μαγαζί μας...

— Από πού προέρχεται τότε;

— Απ' τό κατάστημα τού Σκάμπς, τού όπλοποιού τού Πικαντίλλυ... Νά ή μάρακα του...

Ο Ζοζέ τ'α κατάφερε και σκαρφίστηκε στον τοίχο, πάνω απ' τό νερό...

Ο σέρ Τζέιμς άγκλωσε τό χέιλη του κάτω από τή μάσκα του.

— Σταθήτε, είπε ο όπλοποιός. Άφου ή δουλειά δεν πέτυχε και δεν έχουμε να προηθούμε τίποτε, μπορού να μάθω ποιος άγόρασε αυτό τό σπαθί.

— Πώς; ρώτησε ο σέρ Τζέιμς.

— Βρίσκεται εδώ, μέσα στην ταβέρνα, εκεί κοντά στο παράθυρο, ένας άπό τούς εργάτες τού Σκάμπς...

Και ο εξαδέλφος τού Βίλλας, άφου είπε τά λόγια αυτά, σηκώθηκε. Τότε ο μούτσος, ο όποιος παρακολουθούσε τά πάντα με προσοχή, τόν είδε να διευθύνεται σ' ένα τραπέζι και να χτυπάη στον ώμο κάποιου καμπούρη.

Τού είπε κατόπιν δυο λόγια στο αυτί και τόν έπηρε στο τραπέζι του, κοντά στο σέρ Τζέιμς.

— Είρεεις αυτό τό σπαθί; ρώτησε ο τελευταίος τόν καμπούρη.

— Τό πούλησα πού πάντα ήμερών, απάντησ' εκείνος.

— Σε ποίον;

— Σ' έναν άνθρωπο πολύ μελαγχολικό πού πρόσωπο, πού ήταν ντυμέ-

νος σαν ναυτικός.

— Αυτές είνε ή μόνες πληροφορίες πού μπορείς να μου δώσεις;

— Έχω κι' άλλες, γιατί τό πήγα ή ίδιος στην κατωκία τού άγοραστή.

— Πού κάθεται λοιπόν;

— Στο Ουάιτ - Τσάπελ, στη ξενοδοχείο τού Τζών - Μπέρντ...

Τόν συνόδευσαν ως εκεί, αλλά δεν μπήκαν μέσα... Φώναζε έναν άντρα, τσετσάκις, πού έλέφανται, και τού είπε:

«Δώσε του μια γκιρτίτ». Τό σπαθί κόνιζε τρεις γκιρτίτες κι' ο άγοραστής δεν είχε παρά μόνο δυο άπ' αυτά του...

Ο σέρ Τζέιμς, καθώς άκουσε τά λόγια αυτά, σκέφτηκε:

— Δεν υπάρχει αμφιβολία... Ο άντρας, ο τσετσάκις, σαν έλέφανται, είνε ο πρώτος άρμέντης της γκιρτίτας...

Όσο γιά τόν άλλο, θα μάθω γρήγορα πού είνε... Σίγουρα, ο μαρκήσιος έχει άγνωστους προστάτες!

Άπό την άλλη μεριά πάλι, ο νεαρός μούτσος σκεφτόταν:

— Στο Ουάιτ - Τσάπελ, στη ξενοδοχείο τού Τζών - Μπέρντ... Νά μια πολύτιμη πληροφορία, γιά την οποία ήξερε να μπό έδω μέσα...

Ο άνθρωπος σαν τόν έλέφανται, σίγουρα δεν είνε άλλος απ' αυτόν πού πήρε τό Ναθαναήλ στους ώμους του...

Και ο μούτσος, άφου πλήρωσε τό λογαριασμό του, βγήκε έξω. Όταν βρέθηκε στο δρόμο, εξακολούθησε τό μονόλογό του:

— Μακάρι κανείς πολλά πράγματα στο Βάππιγκ... Έτσι έμαθα σήμερα πόσο μεγάλη είνε ή άγάπη πού δείχνει ο σέρ Τζέιμς πρως τό μαρκήσιο τού «Ασμπουργκ», τόν εξαδέλφο τού...

Θέλει με κάθε τρόπο να τόν ξεκάνη γιά τή κληρονομιά τούς τίτλους του και τή πλοή του...

«Όστόσο, ο Ζάν ντε Φόανς προστάτευε τό μαρκήσιο... Δεν άπείργει καμιά αμφιβολία γι' αυτό! Γιατί όμως;... Γιατί;... Μπ! ή τό μάθω...

Και προχώρησε στο δρόμο ρίχνοντας ματιές γύρω του γιά να βρή τό πανδοχείο τού «Χρυσού Κέρατος».

Σάν έφτασε τέλος μπροστά σ' αυτό, ο ταβερνιάρης πού στεκόταν μπροστά στην πόρτα του, τού φώναξε με φωνή γλυκειά:

— Ζητάς άσυλο, μικρούλη μου;

— Ναι και όχι, απάντησε ο μούτσος.

— Αυτό δεν είνε απάντησις, μικρό μου.

— Δεν μου λές, ρώτησε τότε ο νέος, μήπως κάθονται εδώ δυο Ίνδοι, ένας άντρας και μια γυναίκα;

— Ναι, παιδί μου.

— Είνε μέσα;

— Όχι, δεν γύρισαν άκόμα, απάντησε ο ταβερνιάρης. Μά αν θέλεις να τούς περιμένης, θα σε σερβίρω ένα ρομπύφ και μια μπίρα...

— Καλά! είπε ο μούτσος. Και

μπήκε μέσα στην καπνισμένη αίθουσα τού πανδοχείου πού ήταν τήν ώρα εκείνη έρημη.

Έπειτα πέταξε μια κορώνα άπάνω στο τραπέζι, λέγοντας:

— Πήρα σήμερα τό μισό μου... Νά ή πληρωμή σου... Δεν τρώω έχω χωρίς να πληρώνω...

Ο ταβερνιάρης τόν χαϊρέτησε ευχαριστημένος κι' έπειτα, πλησιάζοντας τον, τού είπε στο αυτί:

— Άκου, μικρό μου, είναι τίμιος άνθρωπος και θέλω να δώσω μια καλή συμβουλή σ' ένα χαριτωμένο άγόρι σαν κι' εμένα.

— Την άκουω, είπε ο μούτσος. Μια καλή συμβουλή είνε πάντα καλόδεχτη...

— Ε, λοιπόν, άφου πληρώθηκες σήμερα, τόσο τό καλύτερο γιά σένα... Μά μην τό λές αυτό εδώ μέσα και προπάντων μη δείχνεις τά λεπτά σου...

Ο μούτσος μισάνοιξε τότε τή μπλούζα του κι' ο ταβερνιάρης είδε τή λαδή ενός μαχαιριού και δυο πιστόλια στη μέση του.

— Νά, είπε, τά σκυλιά πού με φυλάνα!... Μά δεν θα περιφρονήσω τή συμβουλή σου.

Ο μούτσος άρχισε κατόπιν να τρώη τό ρομπύφ του, μά στην ίδια στιγμή σχεδόν δυο άντρες μπήκαν μέσα και πήγαν και κάθισαν στην άλλη γωνιά της σάλας.

Ήσαν οι δύο Πορτογάλοι, ή Ζοζέ κι' ο Νούντο, πού κατοικούσαν στο πανδοχείο αυτό, άπέναντι στο δωμάτιο των δύο Ίνδων.

Μιλούσαν τή μητρική τους γλώσσα. Αυτή τή γλώσσα ο μούτσος τήν ήξερε χωρίς άλλο, γιατί μισούσε πρως τό μέρος τους γιά ν' άκούση τήν κουβέντα τους. Μά σ' υφερομένον ήσαν δύσπιστοι κι' ο ένας απ' αυτούς φώναζε στο νεαρό μούτσο ισπανικά:

— Είρεεις ισπανικά;

Μά ο μούτσος έκανε πως δεν κατάλαβε τίποτε.

— Νά ένα καληρόπαιδο πού θα είχα τή διάθεσι να τό πετάξω απ' τό παράθυρο, είπε τότε κι' ο άλλος απ' τούς Πορτογάλους, πορτογαλικά.

Μά και πάλι ο μούτσος έκανε πως δεν κατάλαβε τίποτε κι' εξακολούθησε να τρώη τό ρομπύφ του.

— Ψάξτε! είπε ο πρώτος απ' τούς Πορτογάλους. Δεν ξέρει ούτε ισπανικά, ούτε πορτογαλικά... Μπορούμε λοιπόν να κουβεντιάσουμε έλεύθερα.

Και άρχισαν τή συζήτησή τους, ενώ ο μούτσος έλεγε μέσα του:

— Όταν κανείς έχει τό θάρρος να έρχεται στο Βάππιγκ, πρέπει ν' άκούη ότι λέγεται γύρω του...

Συγχρόνως ο ένας απ' τούς Πορτογάλους είπε στο σύντροφό του:

— Μου πρότειναν πρς ελίγην ένα καλό κόλπο...

— Τι;

— Νά στείλω στον άλλο κόσμο με μια μαχαίριά ένα λόρδο, ένα μαρκήσιο...

— Και πόσα δίνουν;

— Πεντακόσες λίρες...

— Ε λοιπόν, δέχτηκες;

— Όχι.

— Γιατί;

— Γιατί είναι βέβαιος πως θα δώσουν περισσότερα...

— Έκανε πολύ καλά... Μά εί-

ρεις, πού θα βρής τόν άνθρωπο πού

σου έκανε αυτή τήν πρόταση;...

— Όχι...

— Τότε φέρθηκες σαν δάκας. Νούντο, γιατί θα βρής κάποιον άλλον να τού κάνει τή δουλειά του...

— Ίσως, έχεις δίκιο, Ζοζέ...

— Εγώ, είπα ο Ζοζέ, πέτυχα μια καλύτερη δουλειά...

— Λέγε...

— Μου πρότειναν να επιδιώκω σ' ένα πλοίο πού μεταφέρει στρατεύματα στην Αμερική!...

— Πο! Έκανε ο Νούντο. Κ' έπειτα:

— Θα με προσλάβουν στο προσωπικό ενός συνταγματάρχου...

Είν' ένας νεαρός λόρδος ή συνταγματάρχης αυτός... Έγώ θα τού κάω τόν ύπνιστή και λίγο τό διερωτηνά...

— Έπειτα;

— Θα προσπαθήσω να γίνω άνθρωπος τής εμπιστοσύνης του και θα κρατάω ένήμερο τών πάντων τόν άνθρωπο πού μ' άγκαλιάρισε γιά τή δουλειά αυτή...

— Θα πληρωθής καλά;

— Περιμένε λοιπόν... Με θέλουν υπό ένα όρο...

— Ποιον;

— Ότι θα ταξιδέψης κι' εσύ μαζί μας κι' ότι, μόλις φτάσουμε στην Αμερική, θα πιάς με τούς έπαναστάτες...

— Άραπντέ μου λογαγέ, είπε ή μίς Έλέν. Σας προσκαλώ να φάμε μαζί...

— Δεν καταλαβαίνω τίποτε, είπε ο Νούντο. Έξηγήσου πιο καθαρά...

— Μά, διάβολε, ούτε κι' εγώ καταλαβαίνω περισσότερα... Αυτά μού είπε ο άνθρωπος πού θέλει να μεί άγκυλωτή κι' αυτά σου λέω κι' εγώ...

— Ε, λοιπόν, είπε ο Νούντο, δάξου...

— Έχουμε καιρό να ταξιδέψουμε... Έτσι θα ξεσκάνουμε λίγο...

— Έξάλλου, αν μείνουμε στο Λονδίνο, γρήγορα μού φαίνεται θα κάνουμε τήν γνωριμία τής καμπαλάς...

Μά δεν μου λές πού τόν θα βρής τόν άνθρωπο πού σου τ' άποστείνε δ' αυτά;

— Πρς μιάς άρεσε στο Βάππιγκ. Φορούσε προσωπίδα... Έχω έως άξιο ρανταβού μαζί του...

— Πολύ ώραία! είπε μέσα του ο μούτσος, ο όποιος τ'α είχε άκούσει δ' αυτά. Ο προσωποδόμος είνε ο σέρ Τζέιμς, κι' ο συνταγματάρχης ο νεαρός μαρκήσιος τού «Ασμπουργκ»...

Όλ' αυτά δείχνουν πως ο σέρ Τζέιμς είνε τσετσάκις κακοδόγος... Άν ο Ρογέρος δεν είνε ο πραγματικός κληρονόμος τού «Ασ-

μπουργκ», όπως είναι σχεδόν βέβαιος έπειτ' απ' τή συνομιλία τού έντιμου τάτου θείου μου με τή μίστερ Κρικιλία, τότε ο σέρ Τζέιμς θα μού φανή πολύ χρήσιμος και θα φροντίση ν' άποκαταστήση στα κληρονομικά δικαιώματα τόν άλλο εξαδέλφο του, τόν Λιονέλ, τού όποιου άγνοει τήν ύπαρξι...

Οι δύο Πορτογάλοι ήπιαν τά ποτά τους, σηκώθηκαν κι' ο Ζοζέ είπε στο Νούντο:

— Πάμε τώρα στην «Ταβέρνα της Δικαιοσύνης».

— Έτσι ο μούτσος, πού δεν ήταν άλλος απ' τή μίς Έλέν τήν άνεμιά τού σέρ Ροβέρτου Βάλντεν, έμεινε μόνος.

Μά έπειτ' από λίγες στιγμές, ή Ίνδη μαγαγιαντέρα Ντάι - Νάθα κι' ο σύντροφός της μπήκαν μέσα.

Ο Ίνδος ήταν μεθυσμένος. Δεν είδε τό μούτσο και πήγε κι' έκασε σε μια γωνιά με τό κεφάλι μέσα στα χέρια του.

Η μαγαγιαντέρα πάλι κούταζε τό μούτσο με άδιαφορία. Τότε εκείνος τής έκανε νόημα να καθήση στο τραπέζι του.

Η Ίνδη πλησίασε άπορώντας.

— Δεν με άναγνωρίζεις; τήν ρώτησε ο μούτσος.

— Έκεί ή μίς Έλέν κατέδραξε μαζί με τήν μαγαγιαντέρα, πλήρωσε τόν άμπαζ και τόν έδιωξε. Έπειτα χώθησαν κι' ή δυο σ' ένα δαίδαλο υικρών σκοτεινών δρόμων. Σάν έφτασαν μπροστά σ' ένα πανδοχείο πού είχε τήν επωνυμία: «Τζών Μπέρντ», ο μούτσος στάθηκε.

— Έδώ είνε! είπε.

Η μαγαγιαντέρα τότε χωθήκε σ' ένα σκοτεινό κοφωμά κοντά στην πόρτα και περίμενε εκεί με τό μαχαίρι της στο χέρι.

— Θα περιμένω να μπη μέσα ή να βρής έξω ο έχθρός μου! είπε. Και θα τόν χτυπήσω!

Ο μούτσος πάλι περίμενε άκουμπισμένος στον τοίχο, σε λίγων θνημάτων άπόσταση από εκεί. Έκείνη τή στιγμή, δυο άντρες έμπαιναν στη δόμο αυτό, από τήν αντίθετη άκρη.

XVIII

Ο Ζάν ντε Φόανς δοικόνευσαν τήν ώρα αυτή μέσα στο πανδοχείο ή μάλλον στο υπόγειο τού πανδοχείου.

Στην ταβέρνα τού Τζών Μπέρντ ύπνυχαν έλάχιστοι πελάτες εκείνο τό θράδυ. Κάθε τόσο μάλλιστα, ή καταστηματούχος έβγαине στην πόρτα του κι' έλεγε σ' όσους ήθελαν να μπουδν μέσα:

— Η Άστρονομία μ'α έπιτρεπει άπόψε... Πληγάνετε άλλοδ...

Η άλληθια όμως ήταν ότι ο Ζάν ντε Φόανς, ο άρχηγός τών Άτσιγγάνων, ο άδελφός τής βασιλίσσης Κονβίας είχε νοικιάσει όλο τό κατάστημα γιά τήν νύχτα εκείνη, κι' είχε συμφωνήσει με τόν Τζών Μπέρντ να κλείση τό μαγαζί του στις δέκα και να μείν ανοίχτο, παρά μόνο σ' αυτούς πού θα έλεγαν ένα όρισμένο σύνθημα, τή λέξη «Συνταγματάρχης».

Τό υπόγειο τού Τζών Μπέρντ ήταν πολύ εύρύχωρο. Είχαν τοποθετήσει πάγκους, δάφους και στη μέση δοικόνευσαν μια ψηλή, έδρα, στην όποία κάθισε ο Ζάν ντε Φόανς.

Στη συγκέντρωσι θροισκόντουσαν περισσότερα από εκατό πρόσωπα, μά δεν ήταν άκόμα όλη ή φυλή.

Όταν ή ώρα σήμανε δέκα, ο Ζάν ντε Φόανς, ο όποιος φορούσε τό γυναικό του κοστούμι, γύρρησε ένα κύβο δαυτ' πού δοικόνευσαν μπροστά του κι' άμέσως τά φηθισμένα κι' οι όδωδοι γύρω του έπαψαν. Η ήσυγία άποκαταστάθηκε και άντρες και γυναίκες έτοιμάστηκαν ν' άκούσουν τόν άρχηγό τους, ο όποιος τούς είχε συγκεντρώσει εκεί γιά ένα σκοπό πού δεν τόν ήξερε.

Ο Ζάν σηκώθηκε, έβγαλε τό σκούφο του και, δείχνοντας τό άραιο κι' άρρενωπό πρόσωπό του, είπε:

— Άδελφοί, θυμόμαστε ότι πρς δεκαεπτά χρόνων πληκνίστηκε ήθλιος και προγαμμιένος σ'ή έρημιά των Ίνδιων.

— Ναι! Ναι! φώναξε τό πλήθος. Και σ'α Ζάν ντε Φόανς, μ'α έπιδότιες όλους!

(Ακολουθεί)

— Άραπντέ μου λογαγέ, είπε ή μίς Έλέν. Σας προσκαλώ να φάμε μαζί...

— Δεν καταλαβαίνω τίποτε, είπε ο Νούντο. Έξηγήσου πιο καθαρά...

— Μά, διάβολε, ούτε κι' εγώ καταλαβαίνω περισσότερα... Αυτά μού είπε ο άνθρωπος πού θέλει να μεί άγκυλωτή κι' αυτά σου λέω κι' εγώ...

— Ε, λοιπόν, είπε ο Νούντο, δάξου...

— Έχουμε καιρό να ταξιδέψουμε... Έτσι θα ξεσκάνουμε λίγο...

— Έξάλλου, αν μείνουμε στο Λονδίνο, γρήγορα μού φαίνεται θα κάνουμε τήν γνωριμία τής καμπαλάς...

Μά δεν μου λές πού τόν θα βρής τόν άνθρωπο πού σου τ' άποστείνε δ' αυτά;

— Πρς μιάς άρεσε στο Βάππιγκ. Φορούσε προσωπίδα... Έχω έως άξιο ρανταβού μαζί του...

— Πολύ ώραία! είπε μέσα του ο μούτσος, ο όποιος τ'α είχε άκούσει δ' αυτά. Ο προσωποδόμος είνε ο σέρ Τζέιμς, κι' ο συνταγματάρχης ο νεαρός μαρκήσιος τού «Ασμπουργκ»...

Όλ' αυτά δείχνουν πως ο σέρ Τζέιμς είνε τσετσάκις κακοδόγος... Άν ο Ρογέρος δεν είνε ο πραγματικός κληρονόμος τού «Ασ-

μπουργκ», όπως είναι σχεδόν βέβαιος έπειτ' απ' τή συνομιλία τού έντιμου τάτου θείου μου με τή μίστερ Κρικιλία, τότε ο σέρ Τζέιμς θα μού φανή πολύ χρήσιμος και θα φροντίση ν' άποκαταστήση στα κληρονομικά δικαιώματα τόν άλλο εξαδέλφο του, τόν Λιονέλ, τού όποιου άγνοει τήν ύπαρξι...

Οι δύο Πορτογάλοι ήπιαν τά ποτά τους, σηκώθηκαν κι' ο Ζοζέ είπε στο Νούντο:

— Πάμε τώρα στην «Ταβέρνα της Δικαιοσύνης».

— Έτσι ο μούτσος, πού δεν ήταν άλλος απ' τή μίς Έλέ

Η ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΜΑΣ

Η ΠΟΝΕΜΕΝΗ ΚΑΙ ΠΑΘΗΤΙΚΗ ΖΩΗ ΤΗΣ ΚΑΤΕΡΙΝΑΣ ΜΑΝΣΦΙΛΝΤ

Τὰ νεανικά χρόνια της μεγάλης 'Αγγλίδας διηγηματογράφου. Δασκάλα και χορεύτρια σε μπαλέττα. Τὰ ταξίδια της. Ο θάνατος του αδελφού της. Ο σπαρταρισμός της και η απελπισία της. Πώς έγινε φουαριέ. Η συγκινητικές επιστολές της. Στη Προβηγκία, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

ΤΙΣ 9 'Ιανουαρίου το 1923, σ' ένα θεατρικό λαϊκό, μοναστήρι — άναχωρητήριον — και εθνογραφικόν Μανσφίλντ — του φονταίνεμπλ, δύο θέματα από το πολυθρόνο Παρίσι που τότε τότε άναγνώστη, έδωκε μία λεπτότατη και πολύ αισθητική άπαρξια, μία γυναίκα με μαρτυρική ζωή, η 'Αγγλίδα διηγηματογράφος Κατερίνα Μανσφίλντ.

Φωτιστική από χρόνια, καταδικασμένη από όλους τους γιατρούς, είχε καταφύγει στο θεοστυχισμό αυτή άναχωρητήριον για να περάσει τις τελευταίες της μέρες, άπορημένη, δολιχόμενη σε προσευχές και σε σκέψεις, και σε άπλεις, καθώς έγραφε, καθημερινές, γυναικείες δουλειές. Ποικιλιακά, στο μικρό άσυλο του φονταίνεμπλ, η Κατερίνα συγκέντρωνε μόνη της κάθε μέρα την κάμαρά της, μόνη της άσπασε το πάτωμα, και μόνη της καθάριζε. Η ταπεινός αυτές άσχολίες, στην άπορημένη από τις δυνάμεις σκέψης της, και, συγκρόνως, την έκαναν να νοιώθει την ψυχή της, την τόσο άντικειμενική και τρικυμισμένη, απλή, έστω και για λίγες στιγμές, σαν όλων των άπορημένων γυναικών. Αυτό το αίσθημα της έδινε μία εξαιρετική άνακούφιση.

Η Μανσφίλντ όσο ζούσε ήταν γνωστή και στην 'Αγγλία και σ' άλλες χώρες της Ερώπης, με τα διηγήματά της, τα λεπτά σαν άέρινα, τα ξεχειλισμένα από μία γυναικεία τρυφερότητα. Η άλληλογραφία της, όμως, και το Ημερολόγιό της, που έξεδόθησαν μετά το θάνατό της, την έκαναν άκόμα πιο γνωστή και άγαπητή. Γιατί στα γράμματα και το Ημερολόγιό της, πολύ περισσότερο παρ' όσον στα διηγήματά της, φάνηκε γυνή, άνεμπειδευτή ή πονεμένη αυτή υπαίτις που άγάπησε με τόσο πάθος τη ζωή και που τόσο γρήγορα την άφηνε, τριανταπέντε μόλις χρόνων...

Η Κατερίνα Μανσφίλντ — Κέτλιν Μπασόν ήταν το άληθινό της όνομα — γεννήθηκε το 1888 στη Νέα Ζηλανδία. Δέκα πρώτων χρόνων, το 1901, έπληξε για πρώτη φορά στο Λονδίνο. Έκεί γνώρισε την τέχνη, την όμορφιά, τη μουσική. Μετά πέντε χρόνια άναγκάστηκε να γυρίσει στη μακρινή της πατρίδα. Μα δεν μπορούσε πια να ζήσει εκεί. Την έδιωξε ο κακός της Ερώπης. Εναρμόνια, λοιπόν, στην 'Αγγλία όπου έζησε, άναγκάστηκε δασκάλα ή σ' η γυναικεία σ' έπαγγελματικές μελοδραματικές θέσεις. Ήνωματάς είχε άρρίψει να γράψει διηγήματα. Το 1911 δημοσίευσε την πρώτη συλλογή της διηγήσεων, με την γενική τίτλο 'Όνα νεανικά σ' άπορημένη. Στα διηγήματά αυτά η Μανσφίλντ περιέγραψε τη ζωή μιας

μικρής γερμανικής πόλεως, όπου είχε έγκατασταθεί, γιατί της είχε άρρίψει ή ήρεμία της και το καλό της κλίμα. Το 1915, παντρεύτηκε. Ο γάμος της ήταν ένα εύχρηστο γεγονός της ζωής της, μα την ίδια χρονιά της συνέβη και ένα φοβερό περιστατικό που την πλήγωσε για πάντα: έλασε τον μικρότερο άδελφό της, τον Δέλι Χίρον Μπασόν. Η Κατερίνα βρισκόταν τότε στο Λονδίνο. Ο άδελφός της που είχε έπιστρατευθεί ως έφεδρος ανθυπολοχαγός, περαστικός από το Λονδίνο, έπρεξε μόλις έφτασε στην άγγλική πρωτεύουσα να έπισκεφθί την άδελφή του. Πέρασαν μαζί όχτώ μέρες, άναπολωμένα τις γλυκές παιδικές μέρες τους και τις νεανικές συγκινήσεις των. Μετά μία έβδομάδα άργότερα, ο Δέλι είχε σκοτωθεί στο Δυτικό Μέτωπο. Ήταν τότε μόλις είκοσι έξι χρόνων. Ο θάνατος αυτός προέξενε τέτοιον πόνο στην Κατερίνα, ώστε δεν υπήρχε πια η κάθε μέρα την κάμαρά της, μόνη της άσπασε το πάτωμα, και μόνη της καθάριζε. Η ταπεινός αυτές άσχολίες, στην άπορημένη από τις δυνάμεις σκέψης της, και, συγκρόνως, την έκαναν να νοιώθει την ψυχή της, την τόσο άντικειμενική και τρικυμισμένη, απλή, έστω και για λίγες στιγμές, σαν όλων των άπορημένων γυναικών. Αυτό το αίσθημα της έδινε μία εξαιρετική άνακούφιση.

Η Κατερίνα Μανσφίλντ.

Η Κατερίνα Μανσφίλντ — Κέτλιν Μπασόν ήταν το άληθινό της όνομα — γεννήθηκε το 1888 στη Νέα Ζηλανδία. Δέκα πρώτων χρόνων, το 1901, έπληξε για πρώτη φορά στο Λονδίνο. Έκεί γνώρισε την τέχνη, την όμορφιά, τη μουσική. Μετά πέντε χρόνια άναγκάστηκε να γυρίσει στη μακρινή της πατρίδα. Μα δεν μπορούσε πια να ζήσει εκεί. Την έδιωξε ο κακός της Ερώπης. Εναρμόνια, λοιπόν, στην 'Αγγλία όπου έζησε, άναγκάστηκε δασκάλα ή σ' η γυναικεία σ' έπαγγελματικές μελοδραματικές θέσεις. Ήνωματάς είχε άρρίψει να γράψει διηγήματα. Το 1911 δημοσίευσε την πρώτη συλλογή της διηγήσεων, με την γενική τίτλο 'Όνα νεανικά σ' άπορημένη. Στα διηγήματά αυτά η Μανσφίλντ περιέγραψε τη ζωή μιας

άνα αίσθημα γλυκό και άγαπητό. Στο τέλος της ζωής έκείνης, χρονιάς έγραψε στην Πολωνίδα φίλη της Κοτελίνσκι: 'Είμαι πολύ εύτυχισμένη εδώ (στο Μπαντόλ), ο ήλιος λαμπροκά πάντα. Υπάρχει μία άκτη άγρια κι εξίσια, και πίσω από το χωριό, δάση και βουνά. Έχω κιόλας άνακλήσει ένα πλήθος μικρές μεριές όπου καταφεύγω μονάχη και ρεμβάζω...

«Οέ μου, τι εύτυχισμένη που είμαι! Όταν κλείνω τα μάτια μου, δεν μπορώ να μη χαμογέλασω από άγαλλίαση. Ότι και αν συμβεί είναι μία περιπέτεια για μένα. Όταν έ άέρας φυσά, πηγαίνω στο πιο άνεμόδατο μέρος και νοιώθω το κρύο να γλυστερά κάτω από τα μπράτσα μου. Όταν η θάλασσα είναι φουρτούνα, κατεβαίνω άνάμεσα στους βράχους όπου σπάζουν τα κύματα, και παίζω με τους άρρούς, όπως όταν ή μουν παιδί. Και το να βλέπω τον ήλιο ν' άνατέλλει και να βυθίζεται, είναι ένα τόσο μεγάλο θαύμα, ώστε αού φτάνει αυτό για να ζώ». Έξ' ηρώνα διαστρέφεται αυτή η ζωή. Πας όλη την άρρωστίαν της, η Κατερίνα κατώρωνε και έγραφε. Στο δίσταγμα αυτό δημοσίευσε τα πιο όμορφα της διηγήματα, το 'Εκάρντεν — Παρκ, την 'Ευδαμονία και το εξίσια «Προβηγκία».

Μολοντί, θαρεί άρρωστη, έγκαζέταν άκόμα, όσο μπορούσε και πάντα έλπιζε πως θα γινόταν καλά. Είχε συναντήσει ένα γιατρό που της είχε έφαρμάσει μία νέα θεραπευτική μέθοδο με την όποιαν πίστευε η Κατερίνα πως θα σωόταν. Μα ο Χάρος είχε κιόλας χώσει βαθιά στο κορμί της τα νότια του. Και μία πανσένη νύχτα του 'Ιανουαρίου του 1923, έφύγχε η άμοιρη διηγηματογράφος στο άναχωρητήριο του φονταίνεμπλ, όπου είχε καταφύγει για να πεθάνει...

«Όσο, σιγά-σιγά το θάρος της την έγκατέλειπε. Τον Δεκέμβριο του 1921, έγραψε στην ίδια φίλη της, την Κοτελίνσκι: 'Σκέψου τι είναι το να είσαι καλά. Η ύγεια είναι πολύτιμη όσο και η ζωή — δίδωλο λιγότερο. Έξοστε και δεν περπάτησα σχεδόν καθόλου από τον Νοέμβριο του 1920; Τό πολύ-πολύ να κάνω λίγα βήματα, όταν ανεβαίνω ή όταν κατεβαίνω άπο τ' άκεί με το όποιον πηγαίνω περπάτω. Και οι δύο μου πνεύμονες είναι προσβεβλημένοι. Και ή καρδιά μου πολύ εξασθενημένη. 'Ω, άγαπητή μου, προσεύχου για μένα!». Και όμως, μολοντί έτοιμοθάνατη, η Μανσφίλντ κρατούσε με μία άπεγνωσμένη προσπάθεια από τη ζωή. Τον Γενάρη του 1922 έγραψε: 'Εάν

λουλούδια είναι εξίσια. Τι όμορφη που είναι η ζωή! Πώς τ' άγαπώ τα λουλούδια, πως έχει άνάγκη άπ' αυτά ή ψυχή μου! Τα εξετάζω ένα-ένα. Θυμάμαι με άγάπη, ώ, με πόση άγάπη, τις πρώτες μέρες, που άνησαν σαν να ήταν μωρουδάκια. 'Ω! ναι, ότι αισθάνονται ή άλλες γυναίκες για τα παιδιά τους, το αισθάνομαι έγω για τα λουλούδια. 'Ω γή, άκόμα και άληθινήτη γή! 'Ω ζωή, μυστηριώδης ζωή, τι είσαι λοιπόν; Μία φλόγα, λέγει ο Φόρστερ. Μού φαίνεται ότι άκούω ξαφνικά ν' ανεβαίνει άπ' όλα τα βότλια των ποιητών μία ίαχρη θράμβου. Ένας παίκτης νικητήριος προς τη ζωή!...»

Ήταν χαρούμενη όταν χάριζε τις γραμμές αυτές: 'Αλλοίμονο! Κάθε έλλο. Λίγες μέρες άργότερα σημείωνε η Κατερίνα στο 'Ημερολόγιό της: 'Θα ήθελα τα λόγια μου αυτά ν' άκουστούν σαν την ύστατη μου έξομολόγησι. Δεν ύπάρχει όρις στον ανθρώπινο πόνο. Στη στιγμή που σκέπτεται κανείς και λέει: 'Αγγίζα πια τον βυθό της θάλασσας (έννοει το πόνο), δεν μπορώ να πάω βαθύτερα, να έξαφνα τον γυπάει ένα καινούργιο πλήθος και πίνει άκόμα βαθύτερα. Και αυτό γίνεται πάντοτε».

Ενδοξη από καιρό, η Κατερίνα Μανσφίλντ δεν μπορούσε ν' άπολύσει τη δόξα της. Χυροπούλευε... Άπό την 'Εδέστια πήγαινε, σαν πληγωμένο, κοντηγμένο πολύ, στην Κωνσ' Άκτ'η, και από την Κωνσ' Άκτ'η στην 'Εδέστια.

Μολοντί, θαρεί άρρωστη, έγκαζέταν άκόμα, όσο μπορούσε και πάντα έλπιζε πως θα γινόταν καλά. Είχε συναντήσει ένα γιατρό που της είχε έφαρμάσει μία νέα θεραπευτική μέθοδο με την όποιαν πίστευε η Κατερίνα πως θα σωόταν. Μα ο Χάρος είχε κιόλας χώσει βαθιά στο κορμί της τα νότια του. Και μία πανσένη νύχτα του 'Ιανουαρίου του 1923, έφύγχε η άμοιρη διηγηματογράφος στο άναχωρητήριο του φονταίνεμπλ, όπου είχε καταφύγει για να πεθάνει...

«Όσο, σιγά-σιγά το θάρος της την έγκατέλειπε. Τον Δεκέμβριο του 1921, έγραψε στην ίδια φίλη της, την Κοτελίνσκι: 'Σκέψου τι είναι το να είσαι καλά. Η ύγεια είναι πολύτιμη όσο και η ζωή — δίδωλο λιγότερο. Έξοστε και δεν περπάτησα σχεδόν καθόλου από τον Νοέμβριο του 1920; Τό πολύ-πολύ να κάνω λίγα βήματα, όταν ανεβαίνω ή όταν κατεβαίνω άπο τ' άκεί με το όποιον πηγαίνω περπάτω. Και οι δύο μου πνεύμονες είναι προσβεβλημένοι. Και ή καρδιά μου πολύ εξασθενημένη. 'Ω, άγαπητή μου, προσεύχου για μένα!». Και όμως, μολοντί έτοιμοθάνατη, η Μανσφίλντ κρατούσε με μία άπεγνωσμένη προσπάθεια από τη ζωή. Τον Γενάρη του 1922 έγραψε: 'Εάν

λουλούδια είναι εξίσια. Τι όμορφη που είναι η ζωή! Πώς τ' άγαπώ τα λουλούδια, πως έχει άνάγκη άπ' αυτά ή ψυχή μου! Τα εξετάζω ένα-ένα. Θυμάμαι με άγάπη, ώ, με πόση άγάπη, τις πρώτες μέρες, που άνησαν σαν να ήταν μωρουδάκια. 'Ω! ναι, ότι αισθάνονται ή άλλες γυναίκες για τα παιδιά τους, το αισθάνομαι έγω για τα λουλούδια. 'Ω γή, άκόμα και άληθινήτη γή! 'Ω ζωή, μυστηριώδης ζωή, τι είσαι λοιπόν; Μία φλόγα, λέγει ο Φόρστερ. Μού φαίνεται ότι άκούω ξαφνικά ν' ανεβαίνει άπ' όλα τα βότλια των ποιητών μία ίαχρη θράμβου. Ένας παίκτης νικητήριος προς τη ζωή!...»

«Όσο, σιγά-σιγά το θάρος της την έγκατέλειπε. Τον Δεκέμβριο του 1921, έγραψε στην ίδια φίλη της, την Κοτελίνσκι: 'Σκέψου τι είναι το να είσαι καλά. Η ύγεια είναι πολύτιμη όσο και η ζωή — δίδωλο λιγότερο. Έξοστε και δεν περπάτησα σχεδόν καθόλου από τον Νοέμβριο του 1920; Τό πολύ-πολύ να κάνω λίγα βήματα, όταν ανεβαίνω ή όταν κατεβαίνω άπο τ' άκεί με το όποιον πηγαίνω περπάτω. Και οι δύο μου πνεύμονες είναι προσβεβλημένοι. Και ή καρδιά μου πολύ εξασθενημένη. 'Ω, άγαπητή μου, προσεύχου για μένα!». Και όμως, μολοντί έτοιμοθάνατη, η Μανσφίλντ κρατούσε με μία άπεγνωσμένη προσπάθεια από τη ζωή. Τον Γενάρη του 1922 έγραψε: 'Εάν

λουλούδια είναι εξίσια. Τι όμορφη που είναι η ζωή! Πώς τ' άγαπώ τα λουλούδια, πως έχει άνάγκη άπ' αυτά ή ψυχή μου! Τα εξετάζω ένα-ένα. Θυμάμαι με άγάπη, ώ, με πόση άγάπη, τις πρώτες μέρες, που άνησαν σαν να ήταν μωρουδάκια. 'Ω! ναι, ότι αισθάνονται ή άλλες γυναίκες για τα παιδιά τους, το αισθάνομαι έγω για τα λουλούδια. 'Ω γή, άκόμα και άληθινήτη γή! 'Ω ζωή, μυστηριώδης ζωή, τι είσαι λοιπόν; Μία φλόγα, λέγει ο Φόρστερ. Μού φαίνεται ότι άκούω ξαφνικά ν' ανεβαίνει άπ' όλα τα βότλια των ποιητών μία ίαχρη θράμβου. Ένας παίκτης νικητήριος προς τη ζωή!...»

«Όσο, σιγά-σιγά το θάρος της την έγκατέλειπε. Τον Δεκέμβριο του 1921, έγραψε στην ίδια φίλη της, την Κοτελίνσκι: 'Σκέψου τι είναι το να είσαι καλά. Η ύγεια είναι πολύτιμη όσο και η ζωή — δίδωλο λιγότερο. Έξοστε και δεν περπάτησα σχεδόν καθόλου από τον Νοέμβριο του 1920; Τό πολύ-πολύ να κάνω λίγα βήματα, όταν ανεβαίνω ή όταν κατεβαίνω άπο τ' άκεί με το όποιον πηγαίνω περπάτω. Και οι δύο μου πνεύμονες είναι προσβεβλημένοι. Και ή καρδιά μου πολύ εξασθενημένη. 'Ω, άγαπητή μου, προσεύχου για μένα!». Και όμως, μολοντί έτοιμοθάνατη, η Μανσφίλντ κρατούσε με μία άπεγνωσμένη προσπάθεια από τη ζωή. Τον Γενάρη του 1922 έγραψε: 'Εάν

λουλούδια είναι εξίσια. Τι όμορφη που είναι η ζωή! Πώς τ' άγαπώ τα λουλούδια, πως έχει άνάγκη άπ' αυτά ή ψυχή μου! Τα εξετάζω ένα-ένα. Θυμάμαι με άγάπη, ώ, με πόση άγάπη, τις πρώτες μέρες, που άνησαν σαν να ήταν μωρουδάκια. 'Ω! ναι, ότι αισθάνονται ή άλλες γυναίκες για τα παιδιά τους, το αισθάνομαι έγω για τα λουλούδια. 'Ω γή, άκόμα και άληθινήτη γή! 'Ω ζωή, μυστηριώδης ζωή, τι είσαι λοιπόν; Μία φλόγα, λέγει ο Φόρστερ. Μού φαίνεται ότι άκούω ξαφνικά ν' ανεβαίνει άπ' όλα τα βότλια των ποιητών μία ίαχρη θράμβου. Ένας παίκτης νικητήριος προς τη ζωή!...»

«Όσο, σιγά-σιγά το θάρος της την έγκατέλειπε. Τον Δεκέμβριο του 1921, έγραψε στην ίδια φίλη της, την Κοτελίνσκι: 'Σκέψου τι είναι το να είσαι καλά. Η ύγεια είναι πολύτιμη όσο και η ζωή — δίδωλο λιγότερο. Έξοστε και δεν περπάτησα σχεδόν καθόλου από τον Νοέμβριο του 1920; Τό πολύ-πολύ να κάνω λίγα βήματα, όταν ανεβαίνω ή όταν κατεβαίνω άπο τ' άκεί με το όποιον πηγαίνω περπάτω. Και οι δύο μου πνεύμονες είναι προσβεβλημένοι. Και ή καρδιά μου πολύ εξασθενημένη. 'Ω, άγαπητή μου, προσεύχου για μένα!». Και όμως, μολοντί έτοιμοθάνατη, η Μανσφίλντ κρατούσε με μία άπεγνωσμένη προσπάθεια από τη ζωή. Τον Γενάρη του 1922 έγραψε: 'Εάν

λουλούδια είναι εξίσια. Τι όμορφη που είναι η ζωή! Πώς τ' άγαπώ τα λουλούδια, πως έχει άνάγκη άπ' αυτά ή ψυχή μου! Τα εξετάζω ένα-ένα. Θυμάμαι με άγάπη, ώ, με πόση άγάπη, τις πρώτες μέρες, που άνησαν σαν να ήταν μωρουδάκια. 'Ω! ναι, ότι αισθάνονται ή άλλες γυναίκες για τα παιδιά τους, το αισθάνομαι έγω για τα λουλούδια. 'Ω γή, άκόμα και άληθινήτη γή! 'Ω ζωή, μυστηριώδης ζωή, τι είσαι λοιπόν; Μία φλόγα, λέγει ο Φόρστερ. Μού φαίνεται ότι άκούω ξαφνικά ν' ανεβαίνει άπ' όλα τα βότλια των ποιητών μία ίαχρη θράμβου. Ένας παίκτης νικητήριος προς τη ζωή!...»

«Όσο, σιγά-σιγά το θάρος της την έγκατέλειπε. Τον Δεκέμβριο του 1921, έγραψε στην ίδια φίλη της, την Κοτελίνσκι: 'Σκέψου τι είναι το να είσαι καλά. Η ύγεια είναι πολύτιμη όσο και η ζωή — δίδωλο λιγότερο. Έξοστε και δεν περπάτησα σχεδόν καθόλου από τον Νοέμβριο του 1920; Τό πολύ-πολύ να κάνω λίγα βήματα, όταν ανεβαίνω ή όταν κατεβαίνω άπο τ' άκεί με το όποιον πηγαίνω περπάτω. Και οι δύο μου πνεύμονες είναι προσβεβλημένοι. Και ή καρδιά μου πολύ εξασθενημένη. 'Ω, άγαπητή μου, προσεύχου για μένα!». Και όμως, μολοντί έτοιμοθάνατη, η Μανσφίλντ κρατούσε με μία άπεγνωσμένη προσπάθεια από τη ζωή. Τον Γενάρη του 1922 έγραψε: 'Εάν

λουλούδια είναι εξίσια. Τι όμορφη που είναι η ζωή! Πώς τ' άγαπώ τα λουλούδια, πως έχει άνάγκη άπ' αυτά ή ψυχή μου! Τα εξετάζω ένα-ένα. Θυμάμαι με άγάπη, ώ, με πόση άγάπη, τις πρώτες μέρες, που άνησαν σαν να ήταν μωρουδάκια. 'Ω! ναι, ότι αισθάνονται ή άλλες γυναίκες για τα παιδιά τους, το αισθάνομαι έγω για τα λουλούδια. 'Ω γή, άκόμα και άληθινήτη γή! 'Ω ζωή, μυστηριώδης ζωή, τι είσαι λοιπόν; Μία φλόγα, λέγει ο Φόρστερ. Μού φαίνεται ότι άκούω ξαφνικά ν' ανεβαίνει άπ' όλα τα βότλια των ποιητών μία ίαχρη θράμβου. Ένας παίκτης νικητήριος προς τη ζωή!...»

«Όσο, σιγά-σιγά το θάρος της την έγκατέλειπε. Τον Δεκέμβριο του 1921, έγραψε στην ίδια φίλη της, την Κοτελίνσκι: 'Σκέψου τι είναι το να είσαι καλά. Η ύγεια είναι πολύτιμη όσο και η ζωή — δίδωλο λιγότερο. Έξοστε και δεν περπάτησα σχεδόν καθόλου από τον Νοέμβριο του 1920; Τό πολύ-πολύ να κάνω λίγα βήματα, όταν ανεβαίνω ή όταν κατεβαίνω άπο τ' άκεί με το όποιον πηγαίνω περπάτω. Και οι δύο μου πνεύμονες είναι προσβεβλημένοι. Και ή καρδιά μου πολύ εξασθενημένη. 'Ω, άγαπητή μου, προσεύχου για μένα!». Και όμως, μολοντί έτοιμοθάνατη, η Μανσφίλντ κρατούσε με μία άπεγνωσμένη προσπάθεια από τη ζωή. Τον Γενάρη του 1922 έγραψε: 'Εάν

λουλούδια είναι εξίσια. Τι όμορφη που είναι η ζωή! Πώς τ' άγαπώ τα λουλούδια, πως έχει άνάγκη άπ' αυτά ή ψυχή μου! Τα εξετάζω ένα-ένα. Θυμάμαι με άγάπη, ώ, με πόση άγάπη, τις πρώτες μέρες, που άνησαν σαν να ήταν μωρουδάκια. 'Ω! ναι, ότι αισθάνονται ή άλλες γυναίκες για τα παιδιά τους, το αισθάνομαι έγω για τα λουλούδια. 'Ω γή, άκόμα και άληθινήτη γή! 'Ω ζωή, μυστηριώδης ζωή, τι είσαι λοιπόν; Μία φλόγα, λέγει ο Φόρστερ. Μού φαίνεται ότι άκούω ξαφνικά ν' ανεβαίνει άπ' όλα τα βότλια των ποιητών μία ίαχρη θράμβου. Ένας παίκτης νικητήριος προς τη ζωή!...»

ΤΑΝ έκοφαν το σχοινί και το έβόθλιασαν από τον λαμό του ανθρώπου που θέλησε ν' άφ' έκτονήση, ο μπάρμπα Τίο το τράβηξε κρυφά κοντά του.

Έπειτά, καθώς οι χωρικοί μαζεύοντοσάν δόλγυρα στον άπελπισμένο, προσπαθώντας μάταια να τον συνεφέρουν, τήχωσε κρυφά κάτω από την μπλούζα του...

Ο μπάρμπα Τίο είχε θάλαε όνομα γιατί μάζεψε β.τι εύρισκε μπροστά του.

Σήμερα, όμως, δεν τον έκανε βέβαια, ή άξία του κομματιού του σχοινιού να διαπράξη τη μακάβρια αυτή μικρολοποδυσία. 'Α πλούστατα, ο μπάρμπα Τίο, παίρνοντας το σχοινί, είχε σκεφτεί: «Λένε πως το σχοινί του κρεμασμένου φέρνει γούρι».

Περισσότερο, λοιπόν, από πρόληψη, παρά από έλπίδα κέρδους, έχωσε το σχοινί κάτω από την μπλούζα του.

Η μέρες περνούσαν κανονικά και θάπρεπε να είναι κανείς βλακώδης προληπτικός, σαν τον μπάρμπα Τίο για να έλπιζε ότι το σχοινί θα του έφερνε γούρι.

Παρ' όλα αυτά, ή ζωή του φαινόταν τώρα όμορφομένη κι εύκολότερη. Με άκλόνητη έμπιστοσύνη στο σχοινί του κρεμασμένου, περίμενε κάθε μέρα την πραγματοποίηση κάποιου ανέλπιστου τύχης: Νά το πείσει ένα λαχέτο ή να θρή στο δρόμο του κάτι, ποί θα τον έκανε πλούσιο από τη μιά ώρα στην άλλη. 'Ολη δέ αυτή ή χαρά του κι' ή έλπίδα του ζωγραφίζονταν στο ζωσμένο του πρόσωπο. Οι χωρικοί είχαν άντικηφθεί τη μεταβολή αυτή και μπηκαν σε ύποψίες.

Και μερικοί άογισαν με τρόπο να τον φανεύουν:

—Σάν πολύ χαρούμενος φαίνεσαι, μπάρμπα Τίο, του έλεγαν Μήπως σούπεσε καμιά κληρονομιά;

—Εκείνος άπαντούσε μ' ένα ειρωνικό χαμόγελο.

—Μπορεί και να μη γελίσσαστε... Κάποια κληρονομιά, βέβαια, ή κάτι τέτοιο...

Έπειτα κινεζαζε κατάματα αυτούς που τον ρωτούσαν, έτριβε τα χέρια του κι' έφευγε δαγκάροντας τα γέρινα χείλη του, στα έποια ζωγραφίζονταν ένα αίνιγμα: κέ γέλιο...

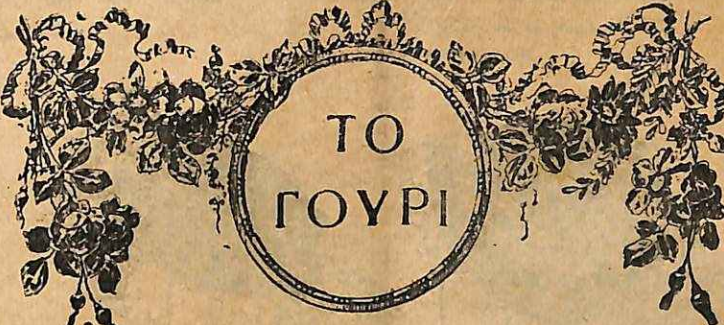
Είνε πολύ χαρούμενος ο θεοπαίκτης... Κάποιο θησαυρό θα βρήκε! Έλεγαν οι χωρικοί.

Αλλά όσο κι' αν τον κατασκόπευαν, ούτε έχνος δεν άνακάλυπταν από τη χιμαιρική αυτή περιουσία, που ύπήρχε μόνο στη φαντασία του γέρου, κι' αυτή για το μέλλον.

Αυτό, όμως, δεν άμποδίζει τον μπάρμπα Τίο να ναι εύχαριστήσιμος, σαν να ύπήρχε ή περιουσία αυτή στην πραγματικότητα. Κάθε μέρα σκεφτόταν τα πλούτη, που θα του έφερνε το σχοινί του κρεμασμένου. Τα έβλεπε άνευρεμένα και στον ύπνο του, καθώς κοιμόταν πάνω στο πολύτιμο σχοινί, που το έβαζε κάτω από το προσκεφάλό

ΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ Χ. ΜΑΓΚΡΟ

του. Το πρόσεχε και το φύλαγε σαν κάτι ιερό. 'Όσο φιλόργυρος κι' αν ήταν, αν ήταν πλούσιος, ποτέ δεν θα φύλαγε καλύτερα τους θησαυρούς του, που λέγαν κι οι χωρικοί τώρα ότι είχε...

Μία νύχτα ο μπάρμπα Τίο έυπνησε άπότομα από τα χρυσά του όνειρα, άκούγοντας ένα ύποπτο τρίξιμο κοντά του.

—'Ανοίξε τα μάτια του, χωρίς να διακρίνει τίποτ' άλλο εκτός από το μαύρο σκοτάδι.

—Γάτα!...Γάτα θάταν!... μουρμούρισε δικαιολογώντας τον θόρυβο που γινόταν.

Τό να ύποθέσει ότι κατώρθωσαν γέρο-Τίο... Έξαφνα, όμως, α-

□ □ □ ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΖΩΓΡΑΦΟΙ □ □ □

Ο Γάλλος ζωγράφος Μισονέ. (Στίχοι του Ρεπουάρ)

σθάνθηκε πραγματική κατάπληξη, όταν είδε ένα φως να πετάγεται μέσα από το σκοτάδι και να προχωρήσει προς το κρεβάτι του. Στο φως, λοιπόν, αυτό είδε δύο σιλουέτες που τα πρόσωπά τους τα έκρυβαν μαντήλια δεμένα κάτω από τα μάτια τους...

Οι δύο άγνωστοι έσκυφον συγκρόνως επάνω του. Ένα χέρι του έρριξε πάνω στο γεροντικό πρόσωπό του τη λάμψη ενός κλεφτοφάναρου και μία ύποχωρη φωνή τον έρώτησε:

—Πού κρύβεις τα λεφτά σου, γέρο!...

Ο μπάρμπα Τίο, παρ' όλη την τρομάρα που του προέξενε ή ξαφνική έκείνη εμφάνιση, έγέλασε και είπε:

—Θέλετε, βέβαια, ν' άστειευθήτε!...

—'Ομολόγησε!...

—Έγώ, λεφτά, όσα παιδιά!...

μουρμούρισε ο γέρο-Τίο.

—Δεν θέλεις να μάς το πής, παλητόταρο; άκούστηκε κοντά του μία άγρια φωνή.

Κι' άμέσως οι δύο άγνωστοι τον άρπάξαν και τον πέταξαν κάτω.

Έπειτα τον ξανάρπαξαν από το γιακά τόσο τραχεία κι' άπότομα, που τον μάτωσαν.

—Θα μάς πής, που τα κρύβεις; Θά μάς πής;

Έπειδή, όμως, δεν είχε λεφτά για να τους πη που τάκρυβε, τα γυπτήματα έπεφταν θαρείά πάνω στο κορμί του.

Οδύλλίζοντας από πόνο, ο φτωχός γέρος έλεγε:

—Δεν έχω λεφτά!... Δεν έχω τίποτε!... Αδύνη είναι ή αλήθεια!...

—Ψευτάρα! Γρουσουζή!... Το έναντίο ξέρουν: Βρήκες θησαυρό!... Πες μας που τον κρύβεις!

Πρέπει να σου σπάσουμε τα κόκαλα για να λυθί ή γλώσσα σου: —Δεν έχω τίποτα!... Σας το είπα!... Τίποτε, όρμίζομαι!...

Κι' ένώ ο ένας από τους άγνώστους τον έδερε άγρια, ο άλλος έφανε στην καλύτερη.

Από το φάσμα του, όμως, δεν βόηκε τίποτ' άλλο εκτός από το σχοινί του κρεμασμένου, που είχε άκμα τη θηλειά στην άκρη.

Αγρίος τότε, με το σχοινί στη γέση, πρόσταξε το μπάρμπα Τίο:

—Θά μιλήσεις!... Μά!... Δύο... Τρεις!... Θα σε κρεμάσουμε!...

Κι' έπειδή ο μπάρμπα Τίο δεν ήξερε τί να πη, έκούψε από πάνω του για να περάσει τη θηλειά του σχοινιού στο λαμό του.

—Λέω την...αλήθεια, τραβίστε κείνους από την τρομάρα του ο γέρος. Δεν έχω θησαυρό έδώ. Έχω μόνο αυτό το σχοινί...αυτό το σχοινί του κρεμασμένου...για να μου φέρη γούρι!...

Ο άγνωστος έβαλε τα γέλια.

—Ρά να σου φέρη γούρι!...

Εί λοιπόν, το κατάφερες, είπα. Θα σου φέρη σ' αλήθεια γούρι!...

Τό άλλο που οι χωρικοί έκο-

δαν για δεύτερη φορά το σχοινί του κρεμασμένου. Αλλά τη φορά αυτή, το σώμα του μπάρμπα Τίο κρεμόταν άπ' αυτό κορμί και αλύγιστο.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

H. A. M. H. MODA

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΟΥΜΕ

—Καθώς προαναγγέλου το τελευταία Παρισινά περιοδικά, μόδας, στις αρχές της ντεμ-σαζόν, θα φορέσουμε επάνω από τα μάλλινα φορέματά μας μπολερό κοντά, κλωμωμένα από ύφασμα μιμασιόν γούνας ή από ζυρισμένο δέμα άρνιού.

—Τ' ανοιξιάτικα αυτά μπολερό δεν θα είναι τόσο απλά, αλλά συχνά θα γίνονται ντραπέ, και στη θέση του γιακά, θα έχουν ένα είδος εσάρπα. Επί πλέον θα γαρνίζονται με νερόδο στους ώμους, στην μπροστινή, και στα μανίκια.

—Μ' ένα παρόμοιο μπολερό, θα φορέσουμε καπέλλα άπορτί και θα κρατήσουμε και μικρό μανσόν, επίσης άπορτί.

—Φορέματα κλωμωμένα από θελούδο, από σατέν, από κρέπ-λακέ, μαν-ρα, μπλε-μαρέν, ή καφέ, θα συμπληρώνονται με γιακά από έρμίνη ή από άσπρο ζυρισμένο άρνι, δετόν, με μαλακά πάν.

—Η άπορη αυτή γαρνιτούρα, κοντά στο πρόσωπο, ή τόσο αντίθετη, με το σκούρο σέμα, δίνει πολλή χάρη και φρεσκάδα στη πρόσωπο και στο σύνολο της τουαλέτας.

—Η ζώνες θα είναι συχνά κλωμωμένες από το ίδιο ύφασμα του φορέματος, έργασμένες με σειρές από θελούδο, έργασμένες με σειρές από θελούδο, έργασμένες με σειρές από θελούδο, έργασμένες με σειρές από θελούδο.

—Συχνά το δέμα, το οποίο θα είναι άνοιχτού χρώματος, θα είναι έργασμένο με ντεκούπ κομμένες έτσι, ώστε να σχηματίζουν φράντζες.

—Θα ιδούμε και πολλά μετάλλινα κομμάτια.

—Την άνοιξη θα είναι πολύ της μόδας ή κορδέλλες με βούλες. Θα ιδούμε από αυτές γραβάτες, φιδίους στα κορσάκια, ζώνες, άκονα και μικρές σάντες, σεβόρ των γαντιών, και μικρά λουλούδια για μπουτονιέρες.

—Θα ιδούμε και διάφορα γυαλιά, κεντημένα, ή ντεκούπ κεντημένες, έγκυστε σε φορέματα, διαφορετικού χρώματος.

—Επίσης τα σκωτσέζικα όφθαλμα θα είναι πολύ άνθιχα.

—Θα ιδούμε φορέματα δόκλτρα

—Τα μανίκια θα γαρνίζονται με μια μανσέτα, άπορτί με το πλαστέον.

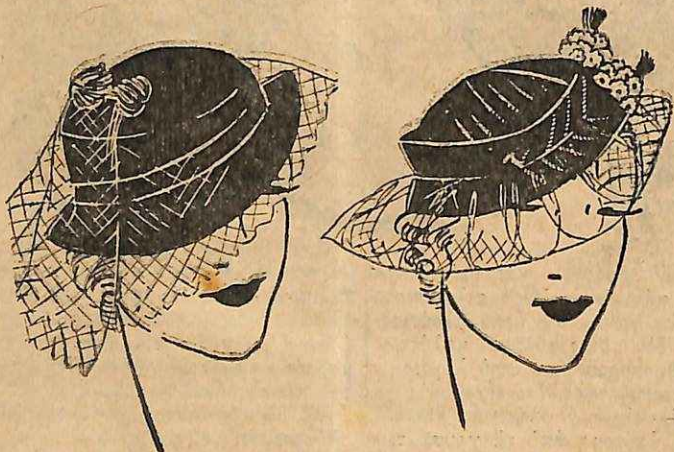
—Τα γάντια είναι μία από τις πιο ενδιαφέρουσες λεπτομέρειες της τουαλέτας, για μια κομψή κυρία.

—Το πρωί, θα φορέσουμε γάντια άπορτί με το ταγιέρ, με μια μικρή μανσέτα. Τη άπογευμα πάλι, με τις άνοιχτόχρωμες τουαλέτες μας, θα φορέσουμε γάντια σκούρα. Με σκούρα φορέματα τέλος θα προτιμήσουμε γάντια άνοιχτού χρώματος.

—Τα άπογευματικά γάντια θα γαρνίζονται με κεντήματα, με νερόδο με μπροστινές δαντελλωτές, φρεσόνες, καθώς και με άζουρ, και με έγκυστεσιόν.

—Τα βραδυνά γάντια θα είναι μακρά, ή θα φέρουν μόνο κάτω από τον άγκώνα. Θα είναι επίσης πολύ ή στα χ' έφαρσά, ή θα γαρνίζονται

ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΨΑΘΙΝΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

1) Καπέλλο ψάθινο χρώματος καπουτίνου, γαρνιρισμένο με δύο μικρά φτερά μωβ. 2) Μικρή τόκη, από κορδέλλα και ψάθα, με υπό έργασμένο με σφικροαληές, γαρνιρισμένη με λουλούδια, και συμπληρωμένη με βέλο δλόγυρα.

με σούρες, με μπουγιόνε, ή με κέντημα πολύ λεπτό.

—Τα βραδυνά γάντια θα γίνονται από δέμα και από ύφασμα, από θελούδο και από σατέν, θα είναι με χρωματιστά παστέλ, γκριζά, μπλε-ροζέ, ροζ και μπλε άνοιχτά, πορτίνα ώχρα, ή θλόλευκα, ή θλόμαυρα.

—Εφέτος θα ιδούμε και γαρνιτούρες από θεκούπ δέμα, μικρούς γιακάδες και μανσέτες και ντεκούπ σε έπανωφόρια σπόρ.

—Συχνά το δέμα, το οποίο θα είναι άνοιχτού χρώματος, θα είναι έργασμένο με ντεκούπ κομμένες έτσι, ώστε να σχηματίζουν φράντζες.

—Θα ιδούμε και πολλά μετάλλινα κομμάτια.

—Την άνοιξη θα είναι πολύ της μόδας ή κορδέλλες με βούλες. Θα ιδούμε από αυτές γραβάτες, φιδίους στα κορσάκια, ζώνες, άκονα και μικρές σάντες, σεβόρ των γαντιών, και μικρά λουλούδια για μπουτονιέρες.

—Θα ιδούμε και διάφορα γυαλιά, κεντημένα, ή ντεκούπ κεντημένες, έγκυστε σε φορέματα, διαφορετικού χρώματος.

—Επίσης τα σκωτσέζικα όφθαλμα θα είναι πολύ άνθιχα.

—Θα ιδούμε φορέματα δόκλτρα

από ύφασμα σκωτσέζικο ή γαρνιτούρες.

—Θα ιδούμε ζιλέδες, καπέλλα και ζώνες από ύφασμα σκωτσέζικο, κα-κορδέλλες σκωτσέζικες σε φορέματα μονόχρωμα, άνοιχτά ή σκούρα.

—Μερικά φορέματα, θα γαρνίζονται δλόγυρα στη άνοιγμα του λαιμού, με μικρά ποντόν, από μετάξι ζωηρόχρωμο.

—Πριν φορέσουμε τα ψάθινα καπέλλα μας, θα φορέσουμε καπέλλα από θελούδο, και από πάντων καπέλλιν από θελούδο μαύρο.

—Αργότερα θα φορέσουμε καπέλλιν με θελούδινα μπρό άζουρ, και με καλότητα από πικώ.

—Μία από τις άνοιξιάτικες νουβωτέ, είναι ότι τα λουλούδια δεν θα προσαρμίζονται στα καπέλλα, αλλά κατ' εδύειαν επάνω στα μαλλιά, κάτω από το μπρό.

—Μερικά καπέλλα από ψάθα, θα είναι σε σχέδιο φρετιών Ζουζόν, ή ήλ και με μια μικρή ούρεση στην κορυφή της καλότητας. Άλλα πάλι καπέλλα θα έχουν τόσο χαμηλή και ίσια καλότητα, ώστε θα μιμίζου, σαν πιτά.

—Πάντως, τα καπέλλα αυτά είναι κάπως έξωφρενικά και άκαιρα, ένα

ντύσιμο πολύ έξωφρενικό.

—Εύτυχώς, θα είναι της μόδας και καπέλλα άλογικά ούτε πολύ ήλ-μηλά, ούτε πολύ ύψηλά, με μπρό, ή χωρίς μπρό.

—Θα ιδούμε επίσης πολλά κανονικά, από ψάθα χρωματιστή, γαρνιρισμένα με κορδέλλα γκρι-γκρίν.

—Θα ιδούμε και καπέλλα άποτελούμενα απλά, από μία σφαιρική καλότητα και τόκες δλόχρωμες, από ψάθα ή από σατέν.

—Θα είναι της μόδας και τόκες κλωμωμένες από ψάθα και σατέν.

—Ασχετά καπέλλα θα γαρνίζονται με φτερούγες.

—Θα φορέθουν και την άνοιξη, τα μακρά ή κοντά βέλα. Τα μακρά θα έχουν κάτω δλόγυρα σειρές από γούδρες βούλες.

—Κάποτε το βέλο, θα περιβάλλη σαν ένα πλατύστερο διάφανο μπρό, το στενό μπρό του καπέλλου.

—Πάντως, το μικρό κοντό βέλο κολάει πολύ τα μαλλιά.

—Όσοι κυρίες όμως δεν έχουν πολύ δροσερό πρόσωπο, και από πάντων όσες δεν έχουν άνοηρό και νεανικό στόμα, άς μή ταμάρουν να φορέσουν μικρό βέλο, το οποίο ήλ σκεπάζει το μισό μόνο πρόσωπο. Γιατί τότε θα εξιδανικεύεται το επάνω μέρος του προσώπου, αλλά θα φαίνεται πολύ πιο μαλακό το κάτω.

—Τα κοντά βέλα, άκαιταούν επιδερμίδα δροσερή και στόμα νεανικό. Όσοι κυρίες λοιπόν δεν βρίσκονται πειά στην πρώτη τους νεότητη, άς προτιμούν βέλο μακρό, το οποίο θα σκεπάζη όλο το πρόσωπο.

—Άλμα και το βέλο, το οποίο σκεπάζει μόνο το μέτωπο, δεν άδικεί τόσο ένα πρόσωπο λίγο άνοηρό, όσο το βέλο που φτάνει επάνω από το στόμα.

—Με άποια καπέλλα θα φορέσουμε και βέλα άπορτα.

—Θα ιδούμε καπέλλα από τρέσσα θόβιν, συχνότερα βυμπή παρή γυλιστερή.

—Τα καπέλλα από ψάθα γυλιστερή, είναι πιο λουσάτα και κατάρτηλα για το άπογευμα.

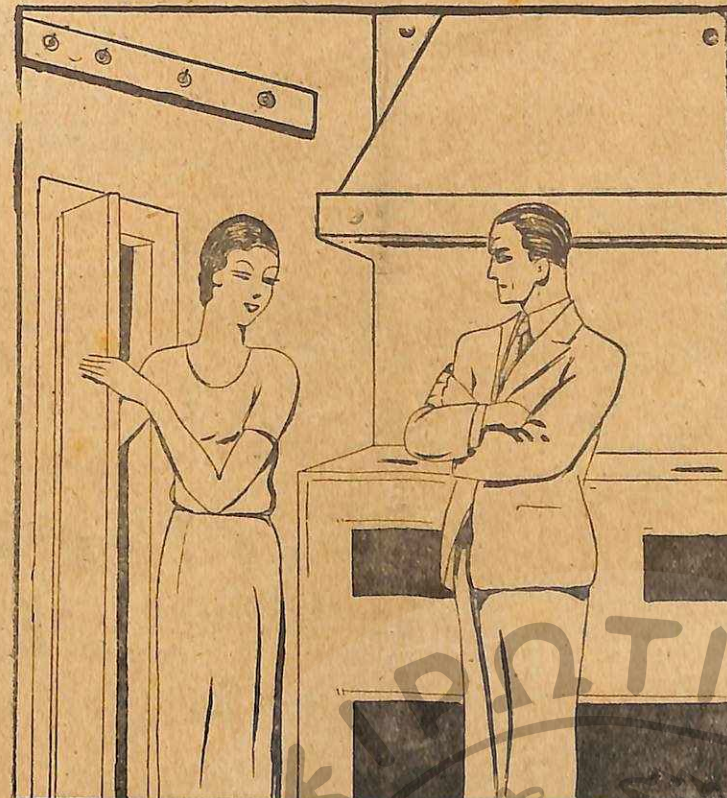
—Από ψάθα θυμνή, θα ιδούμε κανονικά, τα οποία θα συνοδεύουν τα ταγιέρ μας, ή τις άνοιξιάτικες ρυμμαντώ.

—Το βράδυ θα φορέσουμε καπέλλα από σατέν μαύρο, γαρνιρισμένα με λουλούδια.

—Ένα μικρό κλός από σατέν μαύρο, μοντέλλο του Παρισινού Οίκου Μπλανσώ, γαρνιζεται έμποδ με μια μικρή γιρλάντα από άπορες καμέλιες ανέθους ντεγκραντέ, καμέλιες όηλαζή που άρχίζουν από μεγάλες και τελειώνουν σε μικροσκοπικές.

—Θα είναι άνθιχα και μικρές καλότητες, σκεπασμένες δλόκληρες από φτερά ποικιλόχρωμα.

—Ένα παρόμοιο καπέλλα, μοντέλλο του Παρισινού Οίκου Λεδίς, είναι σκεπασμένο με φτερά χρώματος καπουτίνου, κόκκινα, μπλε-τορκουάζ και πορτίνα.

— Πώς θα εφοδιασούμε τώρα την μαινουργία μας μουζίνα, γυναίκα, — Αηγούσολα: Θαί πιας ελου ΡΕΜΠΟΥΤΖΑΚΟΥ (Πραξιζέγους 39) και θα πάρης από 'κει όρα τα χρειώδη της μουζίνας μας

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ 7 (Τηλέφ. 21-419)

Διευθυντής: ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ, Χαλάνδρι.

Υπεθύνος συντάκτης: ΧΑΡΗΣ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ, οδός Λεκά 7

Προστάτης Γυμνασίου: ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΕΥΘΥΜΙΟΥ, οδός

Ιπποκράτους 4.

ΟΡΟΙ ΣΥΝΑΡΟΜΩΝ

Έσωτερικού δι' εν έτος Δρχ. 200 II Έσωτερικού Δολάρια 6

Έσέρμνος 100 II Έσέρμνος 3

και δι' έλλην την Άφρικήν και Βεγγλικόν Κογκό έτησίαν συνδρομή Σελίνια 30.

Τιμή έκδοτου φύλλου Δρχ. 4.

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»:

Έν Άμερική Mr. D. Stroumbos 602 w. 137 th Str (Apt. 41) New

York city, εν Αίγυπτο—Σουδάν δ κ. Χριστόδουλος Σαράφης, 12

Cheikh Soliman Pacha, Alexandrie, και εν Βελγική Κογκό δ κ.

Cheikh Soliman Pacha, Alexandrie, και εν Βελγική Κογκό δ κ.

Γεώργ. Άντωνιάδης B. P. 445 Elisabethville Congo—Belge.

ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ δι' την κατά πολλόν πώλησιν

της «Οικογενείας»: ATHENS NEWS AGENCY, 308-310 WEST

58TH STREET, NEW YORK, CITY, όπου δέον ν' απευθύνονται

οι άνταφθερόμενοι.

Η ΠΑΡΙΣΙΝΗ

ΑΥΠΝΙΑ
ΛΟΓΩ. ΔΥΣΠΕΨΙΑΣ;

Λάβετε άμέσως μία κουταλιά

ΜΑΓΝΗΣΙΑ
Σ. ΠΕΛΛΕΓΡΙΝΟ

Μετά 10 λεπτά της ώρας θα
κοιμάσθε τόν γλυκύτερον ύπνον

ΕΧΕΙ ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΝ ΓΕΥΣΙΝ
ΚΑΘΑΡΙΖΕΙ

ΔΡΟΣΙΖΕΙ

ΑΠΟΛΥΜΑΙΝΕΙ

τόν στόμαχον καί τὰ έντερα

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΑΓΓΛΩΝ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑΝ
ΘΕΟΔΩΡΟΣ Σ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ
ΕΥΡΩΠΑΙΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ 6 - ΑΘΗΝΑΙ

ΜΗΝΥΤΟΡ